OCTAVIAN GEORGESCU

ORA EPAVELOR

EDITURA ALBATROS

AVENTURA

OCTAVIAN GEORGESCU

ORA EPAVELOR

ROMAN

EDITURA
ALBATROS

Coperta de
DONE STAN

Partea întîi

MĂŞTILE

— Un marinar trebuie să știe să facă de toate — îmi spusese bătrînul — și din ziua aceea, cînd împlinisem 14 ani, nu mișcase nici măcar un deget ca să mă ajute cu ceva. M-a lăsat, cum s-ar spune, de capul meu. E adevărat, printre marinarii cu experiență, numele tatii spunea ceva — și acest ceva avea o greutate în sine, de care mă agățam oricînd cu încredere. Primul meu căpitan era un grec țîfnos, rău la vedere, la vorbă, cum rar găsești pe uscat, dar acolo, pe barcazul care scîrțîia din toate încheieturile, era pîinea lui Dumnezeu. Îl chema Pandele. M-a pus să frec puntea hodorogită o zi întreagă. Ceilalți au rîs un timp de mine, apoi m-au lăsat în pace. Era o zi calmă, marea părea că doarme, era cald și eu trebăluiam ca un apucat. Seara m-a chemat în cabina de comandă. „Bei un rom cu mine?" m-a întrebat. Am băut, deși n-aveam chef. Apoi bătrînul m-a bătut pe umăr și mi-a spus că îi plac. „Tac-tu a fost om, nu glumă, marinar de elită. Tu trebuie să faci ca el". Am băut mai multe pahare, mă încălzisem ca un calorifer, dar scrîșneam din dinți și încruntam privirile spre căpitănia portului, prin hubloul deschis. Apa pleoscăia, lovind copăstiile. Parcă valsam, așa, stînd pe scaun, dar nu voiam în nici un chip să arăt că eram beat. Cred că nea Pandele m-ar fi ținut acolo toată noaptea, tăcînd, sporovăind cîte ceva despre mare, iar tăcînd, dar l-am văzut că lăcrimează. Și el

şi-a dat seama că eram prea treaz totuşi şi că nu e bine să-l văd eu, un ţînc, pe el, lup al mării, că dă apă la şoareci. „Mi-am amintit de tac-tu, brava om, cum m-a salvat de la înec ; mă lovise un bulamac, mă topise cu greutatea, ce mai, şi eu înotam în beznă. Orbecăiam cu toţii prin hulă, după ce se scufundase sau ne scufundasem nu mai ştiu... Brava om — cum m-a luat ca pe un fulg şi m-a tras în barcă, tocmai cînd începusem să alunec fără ştire. Îmi pierdusem cunoştinţa cred". Un stol de pescăruşi se roti pe deasupra, ţipînd de parcă şi-ar fi disputat o pradă. Eu pocneam de somn. „Ei, dar trebuie să te duci la culcare, băiete", mă îndemnă moş Pandele. Înainte de-a ajunge la cabinele de jos, cineva mi-a pus o piedică şi cîteva braţe zdravene m-au luat pe sus şi m-au aruncat în mare. Apa mă trezi imediat din amorţeală. Am înotat uşor de-a lungul barcazului şi, în timp ce mă căţăram pe scara de pisică, o bucurie năvalnică m-a cuprins, căci din acea clipă eram marinar. În clipa următoare însă, cineva mă lovi leapşa pe la spate şi aş fi căzut din nou în apă dacă nu aveam stăpînire pe picioare. Dar ce e o leapşă, ce e un pumn, faţă de învălmăşeala ce se iscă ! Primeam şi aruncam pumni cu nemiluita, era bătaie în toată regula, deşi inegală pentru mine — şi aş fi fost făcut ferfeniţă dacă un vlăjgan, pe care îl chema Nasta şi care mă cunoştea de la sala de box a maestrului Ranski, nu mi-ar fi luat apărarea, potolind spiritele cu cîteva directe fulgerătoare.

„Un marinar trebuie să ştie să facă de toate" — şi, după cum veţi vedea, începeam „bine" această carieră...

Procurorul îl întrerupse cu un gest vag, care putea să spună : „Nu te grăbi !" O femeie tînără, probabil secretara, intră cu o tavă cu cafele. Femeia nu privi pe

nimeni, aşeză cafelele aburinde în faţa fiecăruia, apoi ieşi, cu un mers uşor unduind. Aprinseră cîte o ţigară. Procurorul fuma ţigări nemţeşti, din frunze aromate, care răspîndeau un fum dulceag-înecăcios prin camera aceea cu mobilă incertă, de instituţie. Era înalt, bine făcut, cu un zîmbet rece pe faţă, cu mişcări studiate parcă, alunecînd prin aer de parcă ar fi vrut să atenueze răceala întregii atmosfere a acelui birou.

— Încearcă să te concentrezi, spuse el, asupra cazului nostru. Mă interesează, desigur, fiecare amănunt care-ţi trece prin cap, dar nu uita cazul nostru.

— A doua zi, Nasta mi-a spus că cel care pusese la cale totul, „botezul" meu, dar şi bătaia, era *el*, Fan. „De ce ?" l-am întrebat. „Fiindcă tipul a vrut să-ţi dea o lecţie". „Ce fel de lecţie, fără să-i fac vreun rău ?!" „Fan nu ştie de glumă. A spus că trebuie să corectăm un eventual codoş care nici n-a venit bine pe vas şi s-a şi băgat în găoacea şefului". „*El* a dat în mine ?" l-am întrebat eu pe Nasta. „Nu, n-a mişcat nici un deget. El doar a pus la cale treaba. E deştept. Nu l-am văzut niciodată încăierîndu-se, ci doar stînd de o parte, cu un aer distrat, şi privind la alţii cum îşi stîlcesc fălcile".

În zilele următoare m-am ferit de Fan. Ceilalţi mă priveau în derîdere cum frecam coverta. Unii îmi făceau cu ochiul, în semn de simpatie sau de zeflemea (aceste două lucruri uneori merg împreună la oameni pe care nu-i cunoşti îndeajuns). Fan trecea ca o umbră de colo-colo, mestecînd gumă, indiferent. Era clar că nu-l mai interesam, după cum nu îl interesa nimeni de acolo. Ceva mocnea în el, dar ce anume, nu-mi puteam da seama.

— N-ai încercat să intri în vorbă cu el ? Sau ţi-era frică ? !

— Nu știu... Nu cred că-mi era frică. Mai degrabă mi-era milă. Cum să vă spun : avea niște priviri jalnice și furioase în același timp, de om suferind. „Poate că îl durea stomacul", gîndeam — și mă apuca sila de marea placidă din zilele acelea, de figurile zeflemiste și de toate. Asta pentru că un vas de „salvare", cum ni se spunea că sîntem, nu are ce face, poate să zacă în acalmie mult și bine ; el iese la mare doar cînd încep sirenele să urle și marea vrea vieți omenești undeva în larg. Cît era ziua de lungă, îmi găseam cîte ceva de făcut fie pe punte, fie jos, la mașini. Nea Pandele stătea închis în cabina lui și bea sau citea vreo carte. Ceilalți trebăluiau și ei cîte ceva, căci o navă, indiferent de tonaj și destinație, este ca o femeie cochetă, trebuie să ai mereu grijă de înfățișarea ei. Dar era multă plictiseală în fiecare și o nervozitate chiar. Majoritatea membrilor echipajului erau băieți tineri, „niște pușlamale adunate din toată țara", cum spunea Nasta, el însuși brăilean. Fan și cu mine — fără a-l mai socoti și pe șef — eram constănțeni. Dar asta nu însemna nimic pentru un tip ca Fan. El nu avea nici o reacție sentimentală nici față de oameni, nici față de mare, îi era indiferent și străin totul. Cînd băieții se adunau în salon și jucau cărți, el nu se băga printre ei, prefera să stea de o parte, mestecînd gumă sau ținînd o pipă rece între dinți. Nu, nu era nimic teatral, ci mai degrabă morbid în înfățișările lui. Căpăta, de altfel, o parte de la fiecare cîștigător, căci era considerat un fel de arbitru, un ochi neutru. Cînd unii începeau să se hîrîie, să-și arunce înjurături, amenințări și chiar să se îmbrîncească, Fan își ieșea din inerția obișnuită. Arunca guma din gură sau lăsa pipa de o parte, se ridica încet, se încheia la cămașă și venea spre cel care înjura mai

tare. Nu spunea nimic, se așeza doar pe masă, în fața lui, și își schimonosea fața într-un zîmbet ca de maimuță. Ochii însă îi fulgerau de o mînie rece. Cîteva secunde — atît — pentru ca zarva să se potolească. De unde venea această autoritate a lui? Poate dintr-o obișnuință de a-l socoti „șef", deși se spunea că în oraș are „prieteni" care îl ajută. Asta însemna că, oricine l-ar fi înfruntat aici, risca să nu mai iasă afară, dincolo de gardul portului. Dar și aici, pe vas, era o legătură tacită, căci dacă unul mîrîia, toți ceilalți se dădeau de partea lui Fan.

Într-o seară am băut iar rom cu nea Pandele. Nu-i spusesem nimic despre „botezul" meu de marinar și nici despre încăierare. El însă știa, căci mă sfătui: „Băiatul ăsta e înrăit ca un cîine. A avut o copilărie păcătoasă, a crescut ca un cerșetor și ca un vagabond. Eu l-am învățat meserie și pot spune că e un marinar bun. Dacă-l dau afară, nu-l mai angajează nimeni. Ajunge hoț sau cine știe ce. De altfel, ai grijă, nu te lua după apucăturile băieților de aici. Pe un salvator nu nimerește decît rareori oameni și marinari deopotrivă. Aici vin cei care au făcut măcar vreo dăndănaie, și, cel puțin pentru un an-doi, nu mai sînt angajați pe vasele de cursă lungă. Ferește-te mai cu seamă de Fan, n-ar fi exclus să-ți pregătească vreo treabă urîtă".

Procurorul se ridică în picioare, zîmbi fără să-l privească, se duse la fereastră, trase de un capăt al perdelei și privi afară.

— Și ce treabă urîtă putea să-ți „pregătească"? întrebă el.

— Atunci cînd m-a avertizat moș Pandele, nici eu nu știam, dar am avut curînd ocazia de a afla. Fan avea în oraș, chiar în centru, la demisolul unei clădiri vechi,

două camere amenajate de el și cu care se mîndrea. Una era foarte mare, de 5 pe 6, în care se făceau „ceaiuri". Cealaltă, de 3 pe 2, era secretă — adică nu intra nimeni în ea, în afară de Fan. Am fost invitat și eu acolo, m-a dus Nasta într-o sîmbătă seara. Eu și cu el nu aveam prietene, așa că am stat pe de margini și am băut. Băutură era destulă — o balercă mare cu vin de Malaga și o ladă cu sticle de gin pe care le aduseseră Fan și cu unul poreclit Lulă de la „magazie". Căci am uitat să vă spun că totul era făcut acolo ca pe un vapor. Un felinar verde străjuia intrarea în demisol. Un altul roșu era deasupra ușii ce da în camera secretă. Mobila (canapele, fotolii, mese de joc), covoarele, totul era adus de pe vapoarele naufragiate. Un chepeng, cu o scară abruptă de metal, da în „magazie", un beci destul de încăpător, cred, căci acolo era depozitată marfa sustrasă cu dibăcie de Fan și ceilalți de pe epave. Cea mai mare parte din marfă era băutură, dar, am aflat mai tîrziu, se găseau acolo și alte lucruri, instrumente de navigație, electromotoare — toate păstrate cu grijă în lăzi speciale, ferite de umezeală, în vederea vînzării lor. Cum vă spuneam, eu și cu Nasta am stat de o parte și am băut, am jucat un timp cărți cu încă doi tipi pe care îi găsisem acolo — și eam atît. Ceilalți dansau deșănțat cu fetele lor, niște pușlamale încinse de băutură și fără nici o rușine. Cînd și cînd, cîte o pereche dispărea într-o bucătărioară, unde, în afara unui dulap în care puteai găsi și cîte ceva de mîncare și a unei chiuvete, nu mai era nimic, nici o mobilă. Fan nu permitea să se întreacă „măsura" și avea un dezgust evident față de ieșirile unora, din care cauză impusese niște reguli. Pedeapsa pentru oricine ar fi încălcat regulile casei era excluderea imediată și definitivă din grup. Că nu numai

asta era pedeapsa, ci și o bătaie soră cu moartea, aveam s-o aflu, de asemenea, mai tîrziu.

— Cum îți explici totuși că nimeni nu s-a dus să-l reclame, că nimeni n-a protestat ? E imposibil ca „prietenul" nostru să nu fi avut sau să nu-și fi făcut, cu timpul, și dușmani ? întrebă, rar, apăsînd pe unele cuvinte, procurorul.

Acum era întors cu fața spre băiat și se juca cu ciucurii perdelei.

— Explicația e teama, o teamă obsedantă, care creștea pe măsură ce-l cunoșteai mai bine. Și apoi, mulți erau amestecați în treburi despre care nu ar fi vrut să afle nimeni dinafară. Dar poate nu numai atît. Nasta, de pildă, era un moldovean care-și păstrase încă un fond sănătos. Se complăcea totuși în acest mediu, bea cu ceilalți, se lua la harță, executa unele „ordine" ale lui Fan mai ceva ca pe cele date pe vas de bătrînul căpitan. Probabil că nu-și închipuia un altfel de trai, o altfel de posibilitate. Și nici nu avea resursele de a căuta altceva. E adevărat : fusese cineva care se împotrivise încă de la început, și anume un nostrom pe care eu nu l-am apucat. I-au pus pătura în cap și l-au bătut noaptea, între stivele de cherestea din port. Omul a zăcut în spital și apoi n-a mai venit... Se făcuse, deci, ora 3 dimineața, eram cu toții beți și Fan a început să-i trimită la plimbare pe cei mai turtiți. — „Hai, acasă, aici nu e azil !" le spunea el, dîndu-le cîte un brînci, să vadă dacă se mai pot ține pe picioare.

„Prea bine, șefule, să trăiești !" spuneau ei, și o ștergeau cu iubitele și chitările, care aveau.

Cu fetele nu vorbea. Le privea cu indiferență, cu batjocură sau chiar cu ură, după cum i se năzărea. Dar nu

catadicsea să vorbească cu ele, de parcă ar fi fost obiecte. Mă întreb și, cred că vă întrebați și dumneavoastră, de ce nu se supărau ? Poate pentru că erau prea obișnuite să fie tratate cu dispreț, poate pentru că erau fericite că se distrează acolo, cu „iubiții" lor, nu știu. Ba cred că se obișnuiseră cu ciudățenia „patronului", îl considerau șic, și aș zice că fiecare se dorea în taină să fie amica lui, fie chiar și pentru o noapte. Dar toată povestea asta s-ar părea că vă plictisește...

Procurorul scoase dintr-o cușetă a biroului o sticlă de coniac începută și două pahare și îl servi pe băiat, îndemnîndu-l :

— Nu mi-ai spus încă ce îndeletnicire ți-a dat „patronul". Ar fi bine să te concentrezi, să sari peste unele amănunte, deși acest aspect al aversiunii lui față de femei mi se pare interesant...

Băiatul bău dintr-o dată coniacul, apoi turnă apă din carafa de pe birou și își clăti gura.

— Da, aveți dreptate ! Spre dimineață am rămas singuri : eu, Nasta și... Fan. „Ei, picilor, cum v-a plăcut petrecerea ?" ne întreabă. „A fost bine !" am răspuns eu. „Va fi și mai bine dacă vei învăța cîte ceva". „Ce anume ?" l-am iscodit eu. „Deocamdată, o nimica toată : am să-ți dau un colet să-l duci la o adresă ; e bine să-l cari într-un sac, pe spate, sau într-un cărucior ; nu cu taxiul, că în șoferi n-am încredere". Acum cred că ați ghicit : trebuia să plasez un obiect, de data aceasta un electromotor. Trebuia „transportat" cu grijă, să nu știe nimeni de unde vine și unde se duce. „Afacerea face 14 foi, două sînt ale tale", mi-a mai spus Fan și mi-a dat coletul pe care l-am pus într-un sac. Mi-a spus numele tipului, parola, locul unde-l găsesc. Nasta a plecat la vas, să se culce, iar eu m-am grăbit spre stradelele

dosnice dinspre mare, la o mătușă, căci abia seara aveam să-mi îndeplinesc „comisionul". Mătușa dormea dusă, am descuiat magazia de lemne și am ascuns sacul acolo, în spatele unui godin vechi.

— Ai îndeplinit multe „comisioane" din astea ?!

— Cîteva.

— Nu ți-era teamă de urmări ? Nu te gîndeai că faci ceva ilegal ?!

— Ba da. Dar, pînă una alta, nu găseam nici o soluție plauzibilă să mă eschivez. Asta, pînă cînd am plecat în marș, cu nava. Nea Pandele a primit ordin să îndrepte vasul în cea mai mare viteză spre capul Tuzla. Era o noapte smolită, valurile traversau puntea de la prova la pupa — și noi trebuia să salvăm un vas indian rătăcit la sud de capul Tuzla, cu cîrma ruptă. Valurile îl împingeau spre stînci, cînd încolo, cînd încoace, cînd ne-am apropiat de coastă... Eu eram numai ochi și urechi la comenzi, la manevre, interesat să aflu cît mai mult. Viața pe mare e cu atît mai interesantă, cu cît îți oferă prilejul înfruntării unor greutăți. Și eu îmi descoperisem un curaj nebun. Mă bucuram, de altfel, și de un lucru pe care marinarii îl numesc „bafta porcului". Răul de mare se manifestă în trei feluri : celor mai mulți li se întorc mațele pe dos și vomită chiar dacă nu au mîncat nimic ; și mai rău este de cei pe care tangajul, furia mării îi hipnotizează, le toarnă plumb în mîini, în cap, în picioare, îi adoarme : o bruscă alunecare în somn și valurile te rup de pe punte și te iau cu ele ; cel mai bine este însă de cei la care răul de mare se manifestă prin nevoia de a mînca, de a rumega tot timpul. Un asemenea haplea sînt eu. Cu buzunarele pline de pesmeți, cu o sticlă de rom la spate, mă simt tare și vesel pe cea mai spurcată furtună.

— Îţi aduci aminte numele vasului naufragiat?

— Deşi sînt opt ani de atunci, mi-aduc aminte fiecare amănunt. Era primul vas la a cărui acţiune de salvare am participat: Letha îi spunea.

— Voiai să-mi povesteşti cum l-ai determinat pe Fan să nu te mai amestece în „afacerile" lui.

— Exact. Cum marea bătea tot mai tare, împingîndu-ne şi pe noi spre stînci, nu aveam nici o şansă să salvăm vasul acela, aşa că nea Pandele lansă o barcă la apă cu toate cele necesare: colaci, scări, pături, centuri. Am fost primul care am sărit în ea. Trăgeam la rame ca apucaţii, săltînd caraghios pe matahalele de valuri, spre vasul în derivă. Era deja canarisit, cu fundul găurit şi aşezat între colţi de stîncă în momentul cînd am ajuns lîngă el. Fan, ca şef de echipaj, sări urlînd în englezeşte prin pîlnie: „Unde e căpitanul?" L-am găsit, cu actele vasului, cu tot, şi l-am luat în barcă. „Ce încărcătură are vasul?" l-a întrebat Fan. „Orez, ceai, citrice", a răspuns indianul. Fan a strîmbat din nas, apoi şi-a schimonosit faţa cu rînjetul său specific: „Şi altceva?" a urlat el. Dar indianul i-a aruncat o privire ca un tăiş de cuţit şi n-a mai scos un cuvînt. Ne-am apucat vîrtos de treabă, căci nu era de loc uşor să-i pescuieşti pe indienii înghesuiţi de spaimă, vineţi de frig şi sleiţi de puteri, care căzuseră în apă, în jurul vasului. Valurile ne izbeau din toate părţile, ne zgîlţîiau încolo şi încoace şi am dat un semnal să mai vină o barcă. Totul trebuia făcut cu multă rapiditate, şi chiar cu calm, căci o situaţie critică nu poate fi stăpînită decît cu mult calm, cu mişcări sigure. În cele din urmă aproape tot echipajul era la adăpost şi primea îngrijirile necesare pe barcazul nostru. Telegrafistul putea să comunice că treaba era făcută. Dar nu şi isprăvită, căci vasul trebuia „în-

spectat", ceea ce şi făcurăm, Fan şi cu mine. Căutarăm întîi la cambuză ; erau destule lăzi cu sticle pline acolo. Am luat cîte o sticlă de Porto şi ne-am cinstit. Băutura era odihnitoare în prăpădul acela. În magazii nu ne-am băgat nasul, erau pline cu apă şi mai bine aşteptam pînă se potolea furtuna. Fan a găsit doi saci impermeabili şi i-am umplut cu cartoane de ţigări, cu pachete de chewing-gum, cu cutii de cacao, brichete şi lame de ras — tot ce am găsit la repezeală prin cabine. I-am dus în barcă unul cîte unul, acoperindu-i cu prelata. Apoi am cărat şi trei lăzi cu whisky. Între timp, Fan a dispărut spre cabina de comandă : îl interesa, probabil, seiful. M-am repezit în căutarea lui, căci şandramaua scîrţîia tot mai ameninţător şi mă gîndeam că dintr-o clipă în alta s-ar putea rupe, strivind şi barca noastră. În cabina de comandă, însă, nu era nimeni. Seiful stătea intact, închis. Un papagal, într-o colivie, ţipa ceva în limba lui. Mi-a venit să rîd şi am luat colivia, gîndindu-mă că am să-l bucur pe comandantul indian. Am coborît scara strigîndu-l pe Fan, dar nu răspundea nimeni. „Trebuie să fie în cabina nostromului", mi-am zis şi m-am repezit într-acolo. Într-adevăr, Fan zăcea acolo, lovit la cap, o dîră de sînge proaspăt îi curgea pe faţă şi m-am repezit la dulap, am luat o sticlă şi i-am turnat-o pe rană, apoi l-am înfăşurat bine cu fîşiile rupte dintr-un cearşaf. L-am aşezat cu spinarea de uşă şi i-am dat să bea rom. Dar el a vomitat totul şi, cu privirile înceţoşate, m-a scuipat în faţă. L-am lăsat să-şi revină, cu papagalul alături, şi am dat o raită prin cabinele din jur, căci aveam presimţirea că pe vas mai e cineva. „Dacă e s-o fac singur pe salvatorul, cel puţin să-mi fac datoria pînă la capăt", gîndeam. Dar era o adevărată nebunie, căci barcazul plecase şi eu rămăsesem singur

pe un vas gata să se sfărîme. Şi biata barcă putea s-o ia razna şi ea, deşi era legată zdravăn. Din salon se auzi un geamăt disperat şi am alergat într-acolo. Salonul era inundat, apa creştea mereu, dar la început nu am văzut decît scaune plutind deasupra. Şi totuşi, un individ cu capul învelit într-un turban stătea agăţat cu mîinile de o panoplie, cu gîtul afară din apă. Am înotat către el, i-am smuls turbanul din cap şi l-am tras de păr, tîrîndu-l pe scări afară. Felinarul cu care venisem se stinsese — era întuneric beznă, aşa că l-am tîrît în neştire pe indian, pipăind cu degetele, ca orbii, să-mi dau seama unde-l lăsasem pe Fan şi papagalul. Tot pipăind, am dat cu mîna de un felinar, am scos chibritul din ascunzătoare şi — iată! — aveam lumină. L-am tras pe indian cu o mînă şi l-am dus pînă la capătul coridorului. Afară, furtuna se mai potolise, zgomotul ei asurzitor căpătase tonuri mai puţin dure — şi am înţeles că aveam mai mult decît noroc. Între timp, Fan îşi revenise şi l-am dus împreună pe indian afară, la aer. Un zgomot de motor, apoi o fasciculă puternică a unui reflector ne-vesti că sosea şalupa. Am tras barca de o parte, să n-o vadă „prietenii" noştri din şalupă, şi le-am dat în primire pe indian, colivia cu papagalul (pe care ei au vrut s-o arunce în mare, dar eu m-am zborşit, spunîndu-le că era a comandantului şi că acesta promisese o recompensă), le-am arătat cambuza şi şi-au luat şi ei o ladă plină. Abia după ce au plecat, Fan m-a bătut pe umăr şi mi-a spus cu tonul lui obişnuit: „Piciule, ţi-ai dat examenul bine!" Apoi mi-a arătat un ceas cu un lanţ gros de aur pe care-l găsise în cabina nostromului. „E nostim, nu?!" mi-a zis el, rînjind şi i-a dat drumul într-un buzunar secret al dangarizilor. „Şi acum, la treabă, băiete, că ne apucă dimineaţa",

spuse el, sărind în barcă. Dar eu nu m-am clintit din loc. „Nu merg cu tine", i-am zis. „Rămîn aici, de gvardie, tu n-ai decît să-ţi cari marfa singur", am adăugat. Fan m-a privit batjocoritor, apoi a clătinat din cap ca şi cum ar fi zis: „M-ai salvat şi trebuie să-ţi fac o concesie", apoi desfăcu parîma şi, trăgînd zdravăn la rame, dispăru cu barcă cu tot spre ţărm. De altfel, dinspre mal clipiră o dată, de două ori farurile unei maşini — semn că Lulă îl aştepta acolo, printre copaci, lîngă plaja pustie...

E îngrozitor să rămîi singur pe o epavă. E ca şi cum ai vehgea un mort sau, şi mai rău, ca şi cum cineva te-ar închide noaptea într-un cavou. Deşi furtuna încetase şi valurile băteau acum destul de rar, vasul scîrţîia jalnic şi, din toate cotloanele lui, se năzăreau umbre ciudate, gemete, de parcă fantomele din adîncul mării ar fi venit să locuiască acolo. „E ora epavelor, îmi spuneam — ora dintre noapte şi zi — dintre moarte şi viaţă. Fan e şi el o epavă, dar nu-şi dă seama. Şi epave sînt toate haimanalele astea, printre care am nimerit eu". În clipa aceea m-am hotărît să-l părăsesc pe nea Pandele şi să mă duc la şcoala de marină sau la altă şcoală unde să învăţ carte. „Am tot timpul să ajung marinar", mi-am zis şi am destupat o sticlă de whisky şi am sorbit-o în tihnă, aşteptînd să vină dimineaţa.

— Asta e tot ? ! întrebă procurorul, jucîndu-se cu un cuţit de lemn, pe care-l ţinea pe birou.

— Nu chiar tot. Am mai ieşit o dată cu vasul şi furtuna ne-a dus pînă aproape de capul Caliacra. Era ceaţă, de-ţi pocneau ochii şi urechile, ne-am rătăcit noi înşine, căutînd un vas rătăcit, şi pînă la urmă am fost salvaţi de bulgari. De altfel, a fost un scandal nemaipomenit: nea Pandele s-a luat la harţă cu Fan, l-a făcut

iresponsabil şi criminal, iar Fan „ramolit bătrîn" şi „grec puturos". Apoi bătrînul l-a lovit cu o sticlă în cap şi Fan era să cadă în apă, dar l-a prins cineva de mîini la timp. În momentul acela Lulă a aruncat cu o cazma spre bătrîn şi i-a făcut o gaură de toată frumuseţea la tîmplă. Noroc cu bulgarii, că altfel poate că bătrînul ar fi murit. De altfel şi noi ne-am fi putut îneca : eram ca nişte şoareci muraţi cînd ne-au scos de acolo.

— Cum se face că nici de data aceasta nu a fost nici o reclamaţie, nu s-a întreprins nici o anchetă ? !

— Lui nea Pandele nu-i plăceau sălile de judecată, anchetele şi toate celelalte. A preferat să lase totul baltă. De altfel, avea anii de pensie şi, după ce-a ieşit din spital, nu a mai venit la vas. Pînă în toamnă, cînd am plecat, vasul a stat în reparaţie şi echipajul a fost distribuit pe două remorchere. Eu am cerut să fiu împreună cu Nasta la scafandri. Fan, Lulă şi încă doi au nimerit pe un salvator care patrula în nordul coastei, pînă la Sulina. Toamna m-am înscris la şcoala profesională de mecanici şi nu am mai dat prin port. Tîrziu, în primăvara anului următor, m-am întîlnit cu Nasta şi am aflat că Fan era arestat pentru contrabandă.

Amilcar studie noaptea pînă tîrziu dosarul cu depoziții în cazul Fan. Îl interesa misterul psihologic al acestei chestiuni penale. Erau, pe parcursul a sute de pagini, numeroase declarații ale unor persoane care-l cunoscuseră îndeaproape, în diferite perioade, dar și multe alte pagini ale unor subiecți care-l cunoscuseră accidental sau nu aveau nici o tangență, ci se refereau doar la date și nume ce puteau avea o legătură cu cazul. Orice dosar este o aglomerare de date și, cu cît intri mai adînc în păienjenișul lor, cu atît riști să pierzi firul elementar, indiciul cel mai simplu, care duce la adevăr. Pe de altă parte, de multe ori nu trebuie dezlegat doar un mister faptic, ci unul psihologic, mai complicat, mai subtil. Și, de data aceasta, desigur, tocmai de descifrarea unor aspecte psihologice depindea aflarea unei soluții precise. Așadar, în noaptea de 5 spre 6 iulie, paznicul de la farul mic al digului de larg a văzut un individ prezentînd semnalmentele lui F., îndreptîndu-se grăbit, cu un geamantan în mînă (de format mijlociu), în continuarea digului. Apoi a trecut un camion cu piatră și individul a dispărut (probabil că, la cot, a coborît pe partea inferioară a digului). Barmanul de la bistroul „Ancora" declară că F. a trecut pe acolo seara, între 20—20,30, a băut o cafea, nu a vorbit cu nimeni, s-a uitat de cîteva ori la ceas, a format un număr de telefon, dar nu i s-a răspuns de la celălalt capăt și a plecat cu un aer preo-

cupat, de parcă ar fi avut o întîlnire. Barmanul precizează că F. nu purta cu el nici un obiect. Madame Vasilescu, gazda la care locuise în ultimul timp F., declară că, pe la 22, înainte de a se culca, cineva a sunat la uşa lui insistent, de mai multe ori, dar nu i-a răspuns nimeni, deşi în cameră era lumina aprinsă ; apoi a plecat şi, după sunetul paşilor, erau pantofi de femeie. Pe la două noaptea gazda a observat că lumina era stinsă. A dedus că F. se întorsese acasă. Dimineaţa însă, deschizînd uşa dinspre sufragerie cu dublura cheii, pentru a face curat, a găsit pledul de pe pat desfăcut, dar nerăvăşit, semn că F. nu fusese acasă în noaptea aceea.

Prin urmare, gîndi el, iată cîteva întrebări : Ce-a făcut F. între 20,30 şi 2 ? Ce conţinea geamantanul şi ce voia să facă F. pe dig ? Cui i-a dat telefon de la „Ancora" ? Cine era femeia care l-a căutat acasă ? Cine a stins lumina mai tîrziu ? Probabil, unele din aceste întrebări vor trebui soluţionate. Dar altele — şi multe alte ce se vor ivi pe parcurs vor rămîne nişte enigme laterale. Trebuie desprins esenţialul de tot ceea ce poate fi balast. Dar care dintre elemente sînt esenţiale şi cum pot fi ele selecţionate ? Să vedem mai departe : expertiza medico-legală a stabilit că atît sinuciderea, cît şi delictul de crimă sînt plauzibile. În afara contuziilor de pe corp care au survenit decesului, trei semne indică traume care au provocat moartea : două lovituri de forma unor găuri ascuţite în cap şi o altă lovitură, de o formă nedefinită, la gît. În cazul aceptării ipotezei de crimă, F. a fost lovit pe la spate cu un obiect de metal cu cioc tăios (ca un vătrai). Altfel, tot atît de plauzibilă pare cauza rănilor mortale în stîncile colţuroase din adîncul mării. Dar din concluziile expertizei rămîne un lucru încă neexplicat : natura loviturii de la gît. Şi, apoi, ce sinucigaş transportă

după el un geamantan înainte de a se arunca în mare? Și ultimul amănunt în această privință: după considerentele medicilor judiciari, decesul a avut loc în jurul orei 3 noaptea. I-a trebuit deci o oră, ca să ia hotărîrea de a se sinucide? ! Următoarele depoziții din dosar aduceau unele lămuriri în legătură cu starea psihică a lui F. înainte de noaptea fatală. „Era un tip taciturn, îi intrai greu în voie" (un frizer). „Rareori l-am văzut însoțit de o femeie sau de un bărbat. Venea mai mult singur. Nu l-am văzut niciodată beat. Uneori, cînd era bine dispus, îmi dădea mai mult la chirie sau pentru rufe. Altfel, avea un aer ciudat, dar cu mine se purta rezervat și politicos" (d-na Elefteriu, proprietară de imobil). „Cînd s-a mutat la mine mi-a spus — ca o explicație de ce plecase de la madame Elefteriu — că nu știe ce are, dar nu poate sta mult într-un loc, ceva parcă îl gonește din urmă. «Eu am să trăiesc puțin» a adăugat atunci. Într-o seară avea un aer bolnăvicios, părea surmenat, în orice caz i se întîmplase ceva, a venit și mi-a spus că e un om terminat și că nu are noroc în viață. Eu i-am făcut un ceai tare, în care am pus puțin rom, l-am sfătuit să se însoare. A rîs în felul lui și a spus că în el e o ură de moarte față de femei în general, că nici el nu-și explică de unde vine acest fel de a fi, dar că orice femeie de care s-ar apropia ar ghici de la început cum stau lucrurile. Partida e pierdută, a mai spus — după care a schimbat subiectul" (d-na Vasilescu, proprietară de imobil). „Cînd l-am cunoscut, speram să-mi facă curte. Ca fizic îmi plăcea. Dar era bățos și distant. Am crezut că e poet și l-am întrebat ce meserie are. «Marinar», mi-a spus el. «Îmi plac marinarii,» i-am declarat eu, înviorată de idee. «Ai să te frigi o dată cu mîncarea asta de pește», mi-a spus el, batjocoritor. L-am rugat să mă

aştepte după program, dar el a plătit şi a plecat. Abia după o lună-două ne-am reîntîlnit şi s-a făcut că nu mă cunoaşte. Dar eu m-am ambiţionat să-i plac. L-am invitat la un coniac în separeu şi acolo l-am dojenit. «Nu e bine să refuzi o femeie care te place», i-am zis, mai în glumă, mai în serios. «Ce folos, mi-a replicat el, iubesc pe alta». «Dumneata iubeşti ? !» am întrebat eu, sincer uluită. «Aşa se pare» a mai zis şi a spart în dinţi paharul de coniac. «Curios gest — parcă ai fi inconştient» l-am certat eu şi i-am tamponat rana de la buză cu batista, după ce am muiat-o cu parfum. L-am sărutat apoi, căci îmi plăcea ; dar el m-a respins cu un gest brusc, privindu-mă cu ură parcă, încît eu am înlemnit de frică. Apoi iar nu l-am mai văzut. Pînă în primăvară, cînd a trecut pe lîngă mine la braţ cu o femeie cu părul de un roşu-stacojiu, foarte vivantă. M-a salutat printr-o înclinare mută a capului. Cred că femeia aceea era străină, în orice caz nu era de pe aici..." (domnişoara Nuţi Cincan, dansatoare de local). „De aproape un an de zile nu avea o ocupaţie precisă. Trăia din expediente, din mici învîrteli. De altfel, după ce a terminat perioada de detenţie, a lucrat ici-colo, în munci precare, fiind privit, cum se întîmplă, cu suspiciune şi dispreţ. Nu vreau să-i iau apărarea, dar cred că a fost un moment de criză, cînd, dacă l-ar fi ajutat cineva, poate devenea om. Curios e că faţă de alţii ca el, care se apucă de băutură cu disperare şi decad în felul acesta, nu bea, nu se înhăita cu tipii care trecuseră o dată sau de mai multe ori pe la pension. Ducea o existenţă reţinută, mocnită" (D.S., funcţionar la Serviciul Personal). „L-am văzut de cîteva ori cu un tip înalt, cu o faţă buhăită, care purta perciuni foarte lungi. L-am întrebat dacă acela era un prieten şi mi-a răspuns că el nu mai are prieteni şi că

— dacă se gîndeşte bine — nu a avut niciodată aşa ceva. «Sînt un cîine vagabond» a fredonat el, în derîdere, o melodie. O dată a venit la mine şi mi-a cerut nişte bani împrumut. M-a mirat, căci aveam impresia că nu duce lipsă de aşa ceva. Am vrut să-i dau, dar s-a răzgîndit brusc. «Am să găsesc în altă parte» mi-a spus şi a plecat fără să mă salute" (d-na Frangopol, casieriţă la berăria „Venus").

Depoziţiile continuau, în felul acesta, pe alte cîteva zeci de pagini. Îşi notă alt grup de întrebări : Cine era femeia ce părea străină de aceste locuri ? Dacă F. avusese într-adevăr o pasiune sentimentală, în ce împrejurări se desfăşurase ? Ce prieteni avea şi cine era tipul cu favoriţi lungi ? „O intrigă sentimentală, complicată probabil cu alte elemente". Deşi era o oră înaintată, formă un număr de telefon şi ceru persoanei de la celălalt capăt să i se prezinte, pînă a doua zi la prînz, un dosar cu date şi fotografii ale tuturor celor în compania cărora a fost văzut mai des. Sublinie că era nevoie mai ales de tipii angajaţi împreună cu F. în procesul intentat lor pentru acte de contrabandă.

A doua zi, dimineaţă, dădu secretarei instrucţiuni precise, punînd-o să-şi noteze cîteva persoane care trebuiau să fie chemate spre anchetare. Important era ca aceste persoane să fie programate la ore diferite şi distanţate, în aşa fel încît să se evite posibilitatea ca ele să facă vreo corelaţie. Apoi plecă, lăsînd vorbă că se întoarce la ora 12. Simţea nevoia de a se plimba pe malul mării, de a-şi aerisi creierii şi, cu această ocazie, se gîndea că nu e rău să cerceteze puţin digul de larg. Mai fusese o dată acolo, imediat după identificarea cadavrului. Valurile îl aruncaseră undeva, pe aproape de Cazinou. Organele de miliţie au sesizat cazul procuraturii. După actele

găsite în buzunarul de la spate era el, Fan. Dar nimeni din cei chemați nu putuse afirma cu certitudine acest lucru, într-atît îl desfigurase și îl umflase marea. La început se îndoise el însuși asupra identității cadavrului. Confruntările ulterioare spulberaseră însă orice dubiu în această privință. În timp ce cadavrul era transportat la morgă, el rămăsese să cerceteze, fie chiar și fugitiv, terenul. Atunci i-a venit ideea să întrebe pe paznicul de la farul mic. Dar dacă paznicul văzuse pe *altcineva* de aceeași statură, cu aceleași aparențe ? În fond, pe întuneric nu e exclus să te înșeli și paznicul nu-l cunoscuse pe F. decît din vedere, îl mai văzuse o dată, de două ori, trecînd pe acolo, ziua. Dacă informația dată de paznic cădea, lucrurile deveneau și mai nebuloase. Însemna că Fan putuse fi asasinat în altă situație, în alt loc căci, la urma urmei, cine poate ști capriciile mării și dacă valurile aruncă un cadavru aproape de locul de unde a plecat ? ! Fără îndoială că o crimă întîmplată în acest loc, unde apele formează un golf cu țărmul îndiguit, duce la această posibilitate. Dar tot atît de verosimil ar fi faptul să se fi petrecut la nord sau la sud, pe o plajă pustie, iar valurile să fi adus cadavrul tocmai aici.

Amilcar mergea pe dig agale, ca un turist curios și fără griji. Îi plăcea mișcarea domoală a apelor, clipocind în jur. Pescărușii dansau prin aer, era cald, chiar foarte cald și adia o briză subțire, care-l înviora. Căuta să refacă drumul parcurs de celălalt. Era atent la fiecare amănunt, deși aici totul era la fel, digul învelit în ciment, blocurile mari de beton, acoperite de verdele algelor, stîncile colțuroase, mîncate de valuri. Lăsă în urmă farul mic, calculînd de trei ori lungimea unui camion, apoi coborî pe partea inferioară a digului, lîngă gura deschisă a mării. Aici briza se simțea mai bine, pietrele erau

umede și alunecoase și, după cot, tresări, felicitîndu-se în gînd pentru ideea de-a fi venit aici. În față, la mai puțin de 100 de metri, aplecată într-o parte, strălucea neagră sub soare epava unui vapor. Își aduse aminte de relatările acelui tînăr, despre salvarea unor vieți omenești în larg, despre furtul de pe vasele naufragiate. „Unii oameni sînt ori naivi, ori superficiali", gîndi el cu ciudă la adresa celor ce anchetaseră cazul în unele aspecte pînă acum. Grăbi către namila aceea de fiare vechi, care fusese în urmă cu cîteva luni un vas. Era emoționat, transpirase, inima îi bătea mai tare, căci știa că *acolo* va găsi, va trebui să găsească un indiciu interesant. La început îi fu greu să pătrundă pe vas ; oricum, trebuia să se cațere, i-ar fi trebuit ceva de care să se apuce — așa că se învîrti atent prin jur. Observă, practicată în dig, o scăriță — cîteva bare de metal — și coborî. „Dacă mă ud sau mă murdăresc, am să iau un taxi ; mă schimb și apoi mă întorc proaspăt la birou", gîndi el. Colegii l-ar fi dezaprobat desigur, dacă ar fi știut ce face în momentul acela. Se clătină pe ultima bară de metal și își făcu vînt pe un hublou deschis. Picioarele dădură de ceva moale, ca un sac de lînă. Se lungise în așa hal, că-l dureau oasele trunchiului. Altcineva, cu experiență, s-ar fi strecurat mai ușor și mai simplu prin hublou. Deși hubloul era deschis și afară o zi strălucitoare de vară, zidul digului din față, poziția înclinată a epavei și dispunerea cabinei, în jos, nu permiteau luminii să pătrundă acolo. Aprinse un chibrit și văzu, într-adevăr, un balot de lînă sintetică sub hublou. Era o cabină strîmtă ca o cușcă, în care încăpeau o somieră și un dulap mic prins în șuruburi deasupra. Pe ușă era fixată o oglindă, în care-și zări ochii speriați. Mai aprinse un chibrit și cercetă restul cabinei : o șapcă de marinar

într-un cuier mic de plastic, apoi, pe jos, lîngă o sticlă goală, un cub de ceară roşie, una din acele lumînări de fason care se găsesc prin magazinele de artizanat. O aprinse şi constată că mai fusese folosită nu de mult timp. Acum avea nevoie de o sîrmă cît de mică, pentru a deschide broasca de la uşa dulapului, căci era încuiat.

Îl şi cuprinse ciuda la ideea că un fleac ca această bucată de sîrmă nu poate fi găsit aici. Parcă vedea în faţa ochilor colaci întregi sau mii de asemenea sîrme şi sîrmuliţe în vrafuri, într-o curte imensă. Dar în cabină nu era nici un capăt de sîrmă. Îşi aduse aminte că, de fapt, o broască poate fi deschisă şi cu un vîrf de cuţit sau de foarfecă. Prin urmare şi lama briceagului său putea folosi la ceva. Învîrti lama în broască de cîteva ori cu vîrful în sus, pentru a prinde arcul şi uşa dulăpiorului se deschise singură. Înăuntru, o carte de navigaţie, în engleză, o sticlă cu spirt medicinal şi — ceea ce i se păru deosebit de interesant — un sul de tifon şi un pachet de vată, ambele folosite. Pe ambalajul pachetului de vată, rupt, se mai vedeau două litere şi el deduse că era de proveniență românească, prin urmare fusese cumpărat de cineva, de aici, care locuia probabil în această cabină. Închise uşa dulapului la loc, şi, de data aceasta, îi trebui mai bine de zece minute pînă ce-l încuie cu lama briceagului. Nu trebuia să rămînă nici o urmă a trecerii sale pe acolo, altfel individul s-ar fi speriat şi ar fi găsit alt culcuş. Se uită la ceas, întîrziase cam mult în cabină — şi dacă individul venea tocmai acum peste el ? — aşa că renunţă să mai vadă ce este dincolo de uşă. De altfel, încercă s-o deschidă, pentru a arunca o privire pe coridor, dar era încuiată. „Ai răbdare !“ îşi spuse, şi, stingînd lumînarea, o puse pe bîjbîite cam pe locul de unde o luase, apoi îşi luă avînt şi sări

pe marginea hubloului, iar de acolo se aruncă, agăţîndu-se de barele de metal. Peste o jumătate de oră, acasă, tocmai îşi pusese un costum proaspăt călcat, cînd auzi soneria de la intrare. Se mîră, căci... cine l-ar fi putut căuta la ora aceea acasă ?! Deschise şi nu mică îi fu mirarea cînd se trezi în faţa unui ţînc de vreo 8-10 ani care-i întinse, fără o vorbă, briceagul său cu plăsele verzi de imitaţie de sidef. Dacă cineva l-ar fi văzut în clipa aceea ce ochi stupefiaţi avea, nu şi-ar fi putut reţine un zîmbet. „Cine ţi-a dat briceagul să mi-l aduci ?" întrebă el, inutil. „Un nene, a zis să sun aici", spuse copilul, peltic şi o zbughi pe stradă. Gafa fusese consumată, nu mai avea nimic de făcut. Era clar că individul pe care-l urmărise fusese martorul venirii şi plecării sale, că va fi infinit de greu să-l mai găsească. „Adversarul e mai dibaci decît mi-aş fi putut închipui." Ştia totuşi un lucru : individul avea o rană, se pansase nu de mult şi dacă rana era la cap sau la gît, putea fi recunoscut mai uşor. Pe de altă parte, individul stătuse probabil la „rece", căci acolo se învaţă o serie de lucruri „practice" — cum ar fi scoaterea din buzunarul cuiva a unui obiect oarecare. Era intrigat totuşi că nu-şi aducea aminte de un moment de înghesuială sau de neatenţie. Recapitulă, pas cu pas, ce făcuse după ce părăsise epava. Să-i fi căzut briceagul din buzunar cînd sărise pe dig ?! Îşi rememoră figurile întîlnite în faţa restaurantului, la chioşcul de unde luase ţigări, pe stradă, înainte de a lua taxiul, dar nici una nu i se păru suspectă.

Încuie uşa şi, în drum spre birou, îşi spuse că dacă cercetările vor evolua totuşi pe o pistă reală, individul va apărea singur, poate dînd tîrcoale casei, poate chiar cu intenţia de a-l ataca. Un lucru era clar : gestul lui era totuşi o greşeală căci, în cunoştinţă de cauză, ştiindu-se

urmărit, putea să dispară în liniște, fără să mai facă glume. Încă o glumă de asta și se va trăda... Cînd intră în birou, secretara îi spuse că e așteptat și îi înmînă un dosar cu fișe și fotografii. Dădu dispoziție să nu fie deranjat timp de 10-15 minute. Se așeză la birou, formă un număr și ceru să se facă o descindere de cea mai mare urgență pe epava de lîngă digul de larg, să se ia amprentele digitale de pe obiectele care ar părea că au fost folosite de curînd și în special din prima cabină din prova, a cărei așezare o explică. În cazul în care ar apărea vreo persoană prin preajmă, părînd a se interesa de ceva, să fie arestată imediat...

Apoi deschise dosarul și-l răsfoi cu atenție. Erau acolo unele chipuri cunoscute, nume și date știute din cercetările de pînă acum. Îi atrase atenția, însă, figura unei femei într-un grup în care era și F. Femeia era de o frumusețe stranie și avea într-adevăr aerul de a nu fi de pe aici : o evreică spaniolă, o portugheză sau cam așa ceva. Explicația fotografiei, în fișa alăturată, suna neclar : vara anului 1967, iulie sau august, lîngă Cazinoul din Constanța. De la stînga spre dreapta, A. Donose, probabil cu sora sa, Fan și o persoană neînregistrată. Răsfoi dosarul, căutînd să află cine era acest A. Donose ; într-adevăr, avea o fișă amănunțită, însoțită de cîteva fotografii. Fusese arestat împreună cu grupul de contrabandiști condus de F., dar se dovedise că acuzațiile împotriva lui erau în cea mai mare parte neîntemeiate și scăpase doar cu un an de închisoare corecțională, cu suspendare de pedeapsă. Lucrase apoi pe un șantier ca dispecer. În 1965 se căsătorise, ducea o viață ponderată. În 1967, vara, a fost văzut de cîteva ori în compania lui F. Curios, niciodată nu era cu soția, în schimb putea fi văzut cu o altă femeie, pe care o recomanda sora lui.

Cu două zile înainte de Anul nou a murit într-un accident de automobil, fiind în stare de ebrietate, la volan. În spate, era așa-zisa lui soră care a dispărut în învălmășeala provocată de accident. Mașina, care derapase ciocnindu-se de un autobuz a fost reparată și vîndută de un oarecare Gigi Marderos care avea acte ca proprietar al ei. Acest G. M. nu apăruse niciodată în compania lui A.D. și dispare total după vînzarea mașinii. Era un intermediar. Luă de la capăt fotografiile din dosar, dar frumoasa necunoscută nu mai apărea nici unde. Își notă în carnețel cîteva nume, printre care și al acestui G. M. Trebuiau interogate tot mai multe persoane. Și, în acest timp, probabil, criminalul își rîdea de farsa ce i-o jucase, mestecînd gumă și mîngîind blana unei pisici într-o cameră oarecare, întins pe o sofa. „Ai imaginație, domnule!" se mustră el și închise dosarul. Sună secretara: „Persoana poate intra" spuse el.

În cameră intră o femeie înaltă, de vreo 30—32 de ani, cu un fizic plăcut, ale cărui aspecte erau estompate însă de îmbrăcămintea sobră, de mersul sigur și, mai ales, de expresia rece, întunecată, a feței. Amilcar reținu din prima privire ochii ei de un verde cenușiu, părul negru, lăsat lung pe spate („Așa cum *nu* se mai poartă", gîndi el) și o anume rigiditate în gesturi, care-l uimi. Femeia răspîndi în cameră mirosul unui parfum vag, dar persistent, unul din acele parfumuri pe care le constați din prima clipă nu pentru că îți plac, ci dimpotrivă, pentru că îți tulbură nările, stîrnindu-ți asociații morbide. Procurorul o invită să ia loc în fotoliul din fața biroului său și femeia se așeză, mișcînd ușor capul în sens de „mulțumesc", fără să zîmbească.

— Numele dumneavoastră ? întrebă el sec, abrupt, ca la interogatoriu. Femeia nu se mișcă, de parcă nu ar fi auzit. Un moment, în încăpere, pluti tăcerea.

— Îmi va fi greu să vă pun întrebări, văd că purtați doliu, probabil după o persoană foarte apropiată, adăugă el, de data aceasta cu un ton oarecum afabil, cu tendința de a atenua duritatea cu care deschisese dialogul.

— Port doliu... după Fan ! rosti femeia apăsat și în ochii ei sclipi scurt un accent de durere, poate de ură.

— Fan fiind cine ?! se făcu el că nu pricepe.

— Omul care a fost asasinat în noaptea de 5 spre 6 iulie, spuse, cu precizie.

— Așadar, dumneavoastră ați fost... logodnica sau iubita lui ? întrebă, fără să-și poată reține o anume precipitare, procurorul.

— Din păcate nu eu am fost iubita lui, răspunse ea pe un ton scăzut, înecat parcă.

— Nu înțeleg. Vă rog să-mi explicați...

— N-am venit să vă explic, rosti femeia, privindu-l fix.

Simți că se înfurie. Tot calmul pe care i-l cerea natura profesiunii sale se risipi, lăsînd locul unui val de mînie, gata să izbucnească.

— Vă atrag atenția că sînteți într-un birou în care se anchetează cazul Fan. Este spre binele dumneavoastră să răspundeți cît mai precis la întrebările ce vi le pun.

— Mă numesc Juliana Basco. Iubita sau, mai bine-zis, femeia pe care o iubea Fan era sora mea, Flavia, răspunse ea, cu pauze după fiecare cuvînt.

Procurorul scoase din dosar fotografia pe care o reținuse mai mult. Acoperi cu palma celelalte persoane și i-o arătă pe necunoscuta frumoasă.

— Aceasta e Flavia ?

— Da, aceasta era ! confirmă ea.

— De ce spuneți „era" ?! întrebă, atent.

— Pentru că a dispărut și nu mai știu despre ea nimic.

— Chiar nimic !? se minună el.

— Chiar nimic.

— Locuiați aici, în oraș ?

— Da, cîteva veri am venit aici, în oraș, la o femeie bătrînă, cu care ne obișnuisem. Altfel, sîntem din N.

— Iarna vă retrageați ? întrebă el, cu oarecare maliție.

Femeia își strînse buzele și nu răspunse. Din nou în cameră pluti tăcerea. Procurorul întinse spre ea pachetul cu țigări. Văzînd că ea nu dă nici o atenție gestului său, își aprinse o țigară și hotărî să forțeze puțin lucrurile.

— Duduie Juliana, nu știu cu ce scop ați venit aici. Dar pentru că situația dumneavoastră este confuză, s-ar putea să vă reținem.

— De ce? se apără ea, cu o forță în glas de nebănuit. Apoi zîmbi pentru prima dată de cînd intrase, un zîmbet care procurorului i se păru de un farmec straniu pe fața ei măslinie. Observă însă că ochii îi rămăseseră neschimbați, cu aceeași răceală în verdele lor întunecat.

— Ce nume este acesta, Basco?

— Un nume ca oricare altele, spuse ea, ușor enervată. Apoi, pricepînd sensul întrebării, adăugă: tata era italian, antreprenor de case; mama era jumătate româncă, jumătate grecoaică.

— E adevărat că sora dumitale are altă culoare a părului?

— Se vopsea... Fiind mai mică decît mine cu șase ani ar fi trebuit să mă asculte. Dar nu se întîmpla așa. Era o fire excentrică. Avea ambiția de a epata, forțînd tonurile și uzanțele obișnuite. Își vopsea unghiile și părul în roșu stacojiu sau în albastru-verde, se îmbrăca fantezist și de multe ori fără gust. Îi plăcea să pozeze în atitudini frivole. De mică ea a fost cea alintată, cea căreia nu i se refuza nimic. A urmat niște cursuri de balet, a dansat într-un teatru, a fost manechin.

— După descrierea pe care i-o faceți, presupun că nu aveți sentimente prea bune față de ea...

— Sentimente ?! se miră femeia. Apoi tăcu, în aceeași postură ciudată, cu buzele încleștate, cu privirile în jos, de parcă nu ar fi fost acolo.

— De ce mi-ați spus că Fan a fost asasinat ? De ce vorbiți despre sora dumneavoastră ca și cum nu ar mai fi în viață ?! lansă el întrebările, cu asprime în glas.

Femeia îi aruncă o privire bizară, rătăcită, apoi se ridică, păşind surescitată prin cameră, de parcă ar fi vrut să se sprijine de ceva, să evite ceva. Pipăi cu degetele o vază de cristal în care străluceau flori proaspete. Apoi se întoarse brusc spre el.

— Pentru că... ei se iubeau și se urau de moarte. Pentru că el a fost găsit mort, iar ea a dispărut fără urme, rosti cu gravitate.

— Cînd ați aflat despre moartea lui ?

— Ieri dimineață.

— De la cine ?

— De la o cunoștință, o femeie în vîrstă, prietenă cu ultima lui gazdă. Știți : eu nu mă duceam pe acolo decît noaptea. Nu voiam să afle nimeni.

— Unde ați fost în noaptea de 5 spre 6 iulie ?

— Într-o excursie, în Austria. Sînt ghid la O.N.T.

— Cînd v-ați reîntors ?

— Abia ieri, pe la 5 dimineața.

Procurorul simți că-l cuprinde un val de ciudă, ca o ceață. Dacă lucrurile stăteau astfel, femeia din fața lui avea un alibi perfect. Simțea însă, instinctiv, că ea știa mai mult, că îi ascunde ceva, un element important poate și care ar fi clarificat mersul anchetei.

— De ce credeți că sora dumneavoastră a dispărut ?

— Am căutat-o peste tot, la ultima ei locuință, la puținele cunoștințe pe care le aveam, pînă și prin localuri. Nimeni nu mi-a putut spune nimic.

— Vreți să-mi spuneți, totuși, de ce ați venit la mine ? Bănuiesc că aveți ceva să-mi comunicați, unele amănunte revelatorii, nu ?!

— Nu e suficient că v-am spus de dispariția Flaviei ? întrebă femeia, cu un aer amenințător parcă.

Acum stătea în fața lui, cu privirile încruntate, așa că îi făcu semn să se așeze în fotoliu. „S-ar părea că aceste întîmplări v-au zdruncinat nervii", vru să spună el, dar se răzgîndi. Așteptă să se așeze și nu-și putu reține o senzație de plăcere, privindu-i silueta frumos desenată, picioarele fine și lungi. Femeia scoase din poșetă un pachet roșu de țigări Dunhill și își aprinse una. Avea mîini subțiri, cu degete alungite, subțiate în vîrf. „O femeie de rasă", gîndi el, apoi se mustră cu severitate : „Ești un sentimental, stimabile, un sentimental vulnerabil". Scoase din sertar fotografia lui A. Donose, făcută ocazional, înainte de a muri în accidentul de automobil. „Donose ăsta, dacă ar fi trăit, ne-ar fi spus poate unele lucruri interesante", gîndi.

— Recunoașteți cumva persoana din această fotografie ?

— Da, cum să nu ! Acesta e bietul Donose, care a murit în decembrie, anul trecut, într-un accident stupid.

— Stupid ?! întrebă, aiurea.

— Păi, sigur, mi-a spus sora mea. Ea era în autobuzul de care s-a ciocnit. Se pare că era o porțiune de șosea udă și automobilul său a derapat.

— Așa v-a povestit sora dumneavoastră, dar noi știm o altă variantă, spuse apăsat procurorul. Ar fi bine să-mi precizați cît se poate de clar aspectul relației Flavia-Donose pe de o parte și Donose-Fan, pe de altă parte.

— Donose era mai puțin implicat în afacerea cu contrabanda, așa că toți ceilalți au declarat că el nici nu participase la acele treburi. Împreună cu avocații l-au scos basma curată. Și aceasta, dintr-un motiv lesne de înțeles : aveau nevoie de cineva care să fie afară liber,

să le aranjeze unele lucruri, să le trimită pachete. Ideea fusese a lui Fan și s-a dovedit bună. Apoi, cum Donose nu se putea arăta la vorbitor, căci ar fi dat de bănuit, a convins-o pe Flavia să facă ea acest lucru. Acolo, la vorbitor, a început povestea dintre Fan și Flavia.

— Între Donose și Flavia nu erau și alte raporturi ?

— O, nu, nici vorbă. Donose s-a însurat de ochii lumii. Dar știți, el nu era un bărbat normal.

— În ce împrejurări l-a cunoscut sora dumneavoastră pe Donose ?

— Așa cum se întîmplă, la un bar !

— Mă scuzați că vă întreb : și dumneavoastră circulați prin baruri ?

Femeia îi aruncă o privire întunecată.

— La vîrsta mea, la felul meu de a fi, spuse, cu jumătate de glas, insinuarea mi se pare nelalocul ei.

— Dacă am greșit, sînt gata să-mi retrag cuvintele, răspunse el, glumind.

„Femeia aceasta e foarte alunecoasă. Îmi scapă printre degete", gîndi.

— M-ar interesa, totuși, cum a evoluat relația dintre sora dumneavoastră și Fan ?

— Destul de contradictoriu. Ea era o fire capricioasă, instabilă. Cred că nu era capabilă să iubească într-adevăr un bărbat. Pe urmă, Fan, probabil și sub influența detenției, se purta ciudat cu ea : cînd prea îngăduitor, cînd prea dur. La început, după ce a scăpat de acolo, mi s-a părut un tip taciturn, nesociabil, unul din acei oameni cărora nu le poți intra în voie. Apoi am înțeles că aceasta era doar o crustă a unei aparențe, un mod de a se apăra poate. De fapt, își dorea un lucru foarte simplu : o femeie numai pentru el. Flavia însă nu era ceea ce căuta el nici pe departe.

— Şi nu i-aţi spus-o ?

— Nu, n-am putut face asta. Dumneavoastră sînteţi primul om căruia îi mărturisesc adevărul.

Din nou avu impresia că femeia din faţa lui evită, cu bună ştiinţă, să spună ceva. Un „ceva" important, desigur.

— Mi-aţi spus, totuşi, că-l vizitaţi nopţile... acasă.

— Am fost de cîteva ori. Prima dată, cînd a fost bolnav. Răcise, avea temperatură, era certat cu ea. Apoi am mai revenit de două-trei ori, cînd ştiam că e acasă şi e singur.

— Ţi-era frică să nu te întîlneşti cu sora dumitale acolo ?

— O, nu, nu-mi era frică de ea. De altfel, ea nici nu cred că l-a vizitat vreodată. El se ducea la ea şi nu invers.

— Atunci ?

— Mi-era teamă de el, de furia lui. Ultima oară cînd am fost...

Aici, femeia se opri şi-şi duse mîna la cap. Ochii i se înnegurară şi mîna îi tremura. Se ridică, îşi turnă puţină apă din carafa de pe birou într-un pahar şi bău.

— Cred că am obosit. Mi-a venit rău aşa deodată, spuse ea, de parcă ar fi vorbit cu sine însăşi.

Se aşeză şi nu mai spuse nimic timp de un minut-două.

— V-aş ruga să faceţi un efort să-mi spuneţi ce s-a întîmplat cînd aţi fost la el ultima oară ?

— Înainte de a pleca în Austria, noaptea, am văzut lumină şi am bătut în geam. Cred că nu era singur. Mai precis, am văzut o haină sport elegantă, probabil a unei femei care era înăuntru. Mi-a deschis, era în pijama, cu părul vîlvoi, cu ochii ieşiţi din orbite. Fie că nu m-a

recunoscut, ori s-a făcut că nu mă recunoaşte, dar pur şi simplu m-a înjurat şi mi-a spus să plec de acolo, că am greşit adresa. Întîmplarea aceasta de necrezut mi s-a înfipt în creier şi, de cîte ori mi-o reamintesc, mă tulbură îngrozitor.

— Prin urmare, mai avea o prietenă...

— Nu, nu cred, e imposibil, cu firea lui, e de necrezut.

Nu mai insistă asupra acestui aspect. Lucrurile păreau explicite pînă la un anumit punct. Era straniu însă că nici aceste declaraţii — cu elementul lor principal, dispariţia Flaviei — nu aduceau o posibilitate de dezlegare a cazului Fan, ci, mai mult, adînceau tonurile de enigmă.

— O ultimă întrebare, spuse el rar. Unde ar putea fi, totuşi, sora dumneavoastră ?

Femeia îl privi cu obstinaţie, vădit contrariată de repetarea acestei întrebări. Apoi răspunse brusc, cu ură în glas :

— În fundul mării, cu o piatră de gît.

Răspunsul era strident şi uşor hilar. Se gîndi dacă trebuie s-o reţină pe această femeie, deşi nu avea nici o probă sigură împotriva ei. O bănuială i se strecură în minte : dacă nu este amestecată în această crimă, de ce ţine cu tot dinadinsul să mă facă să cred că şi cealaltă persoană a murit? Hotărî că, în cazul în care e o complicitate la mijloc, se va da de gol tocmai lăsînd-o liberă. „Voi pune pe cineva s-o urmărească pas cu pas". Se ridică şi, mulţumindu-i pentru „conversaţie", o lăsă să plece, după ce, în prealabil, îşi notă adresa ei. Rămas singur, comunică secretarei adresa şi cîteva date pentru a le transmite urgent organelor de cercetare. Secretara îl anunţă că-l aşteptau două din persoanele asupra cărora ordonase să fie chemate în anchetă. „N-am avut ce face, se scuză ea.

Deşi au venit la ore diferite, dumneavoastră discutaţi aici de două ore". „Bine, spuse el, să intre prima persoană". Şi îşi aprinse una din acele ţigări lungi, nemţeşti, din iarbă aromată, pe care şi le procura de la barul „Berlin" de cîte ori se ducea cu treburi în Capitală. „Nu conţin nicotină", gîndi el, cu oarecare satisfacţie.

Era o stradă îngustă, cu case puține, în forma unui cot de burlan. Cîțiva copaci scorburoși, garduri vechi, de cărămidă, cu tencuiala jupuită. Nici un bec care s-o lumineze, nici numere pe casele cu înfățișare aidoma, îmbătrînite. Dintr-un recipient de canalizare venea un miros greu. Cînd ajunse în unghiul străzii, își dădu seama totuși de casa pe care o căuta, după grilajul de fier ruginit din față și după pinul sărăcăcios, amintit într-una din depoziții de gazdă. Casa părea pustie, inundată de întuneric. Deschise poarta (după ce, ridicîndu-se în vîrful picioarelor, trase bara de fier cu care era fixată) și urcă scările de beton, la intrare. Aici era un buton de sonerie, pe care apăsă de cîteva ori, dar degeaba, căci nu funcționa. Bătu în ușă, la început încet, apoi mai tare. Un cîine, dintr-o curte alăturată, lătră înfundat. Văzînd că nu răspunde nimeni, coborî scara și dădu ocol casei. Mai era o ușă în fund, cu geam, acoperit de un preș. Desluși o lumină slabă printr-un ochi al prețului. Bătu din nou, de data asta cu putere și o voce de bătrînă speriată îi răspunse : „Cine este ?" „Om bun", răspunse procurorul, amuzîndu-se de ridicolul situației. Bătrîna mai strigă o dată, ca pentru a se convinge : „Cine e ?", și el răspunse, denumindu-și funcția. Auzi pașii tîrșîiți ai bătrînei, apoi o văzu cum se uită pe după prețul dat puțin într-o parte și o cheie se învîrti în broască. „Poftiți, domnu' procu-

ror", spuse bătrîna, deschizîndu-i uşa. „M-aţi făcut să trag o spaimă grozavă", adăugă ea. Amilcar traversă un scurt hol, mai degrabă un coridor cu ciment pe jos, în care mirosea a pisici, ca în mai toate casele cu bătrîne singure. De altfel, femeia nu părea chiar aşa de bătrînă, avea o anume vioiciune în glas, în gesturi, în priviri, şi pe figura ei păstra încă semnele unei foste frumuseţi. Îl pofti în cameră, arătîndu-i un fotoliu tapisat cu o stofă vişinie, scămoşată de vreme. Camera era destul de spaţioasă, cu un mobilier cam greoi, dar nu lipsit de gust, care îşi avusese farmecul său odinioară. Un scrin sculptat, un pat imens de metal, cu înfloriturí, o masă, de asemenea cu flori la încheieturile picioarelor ei, pe care erau două sfeşnice de argint, cu lumînări groase, neaprinse. O pisică torcea într-un fotoliu capitonat cu aceeaşi mătase vişinie. O pisică enormă, de angora, cu blana flocoasă, roşcată, cu ochi holbaţi, de un verde-cenuşiu. Procurorul gîndi că pasiunea lui pentru rezolvarea cazului Fan îşi are şi momentele sale de relaxare. Bătrîna scoase din scrin o carafă cu un lichid gălbui (un lichior preparat în casă, probabil) şi turnă în două păhărele cu picior. Procurorul ceru voie să fumeze, bătrîna încuviinţă, spunîndu-i că şi ea fumează cîte o dată, la o cafea, şi îşi aprinse o ţigară de iarbă aromată. Bătrîna îi zîmbi, amintindu-şi că şi fostul ei chiriaş fumase odată aceleaşi ţigări. „Curioasă memorie are, gîndi procurorul, s-ar putea să-mi fie de folos".

— Mă bucur, doamnă, că pe lîngă o gazdă încîntătoare, am în faţa mea o femeie inteligentă şi cu o memorie ireproşabilă, o complimentă el.

— O, domnule procuror, mă copleşiţi ! Nu sînt decît o femeie în vîrstă, o biată femeie singură, care reţine uneori, din capriciul vîrstei şi al singurătăţii, unele amănunte.

— M-ar interesa, doamnă, dacă nu vă cer prea mult, profitînd de ospitalitatea dumneavoastră, să-mi clarificaţi (pentru mine... strict personal, se înţelege) tocmai unele amănunte care scapă ochiului comun.

— De cînd a murit soţul meu, bietul Vasilescu, începu femeia o voită digresiune, nu am avut nici un necaz, nu am trecut prin nici o întîmplare ieşită din comun. Vă rog să mă credeţi, domnule procuror, moartea acestui tînăr, în împrejurări atît de năprasnice, ca să spun aşa, m-a cutremurat. Credeam că asemenea lucruri se întîmplă doar în romane, în filme, şi iată, mi-a fost dat să cunosc pe cineva care să sfîrşească atît de cumplit...

— Observ că sînteţi o femeie cultivată. Cum vă explicaţi acest „final tragic" al fostului dumneavoastră chiriaş?

— Ştiu eu? Îmi închipuiam că un om atît de nefericit, atît de singur, nu poate avea duşmani atît de înverşunaţi, în stare să-i pună capăt zilelor. Credeam chiar că asemenea oameni singuri sfîrşesc lent, devoraţi încetul cu încetul de propria lor singurătate.

— După cîte am aflat, nu era chiar atît de singur. S-ar spune chiar că primea vizite noaptea aici, în casa dumitale. Nu aţi surprins niciodată pe cineva intrînd sau ieşind, vreo frîntură de conversaţie, vreun obiect uitat de o altă persoană?

— Îmi dau seama că pentru dumneavoastră asemenea amănunte sînt foarte importante. Mi-e teamă însă că nu am să vă fiu de folos. Ştiţi cum sînt bătrînii: se culcă devreme. Şi apoi mie nu mi-a plăcut niciodată să „scotocesc" viaţa altora. Adică, vreau să spun că nu am tras cu urechea şi nu m-am uitat cu tot dinadinsul să văd cine intră şi cine pleacă. De altfel, tot timpul cît a stat la

mine nu s-a întîmplat niciodată să facă scandal, să se certe cu cineva...

— Nu vă amintiți de o femeie care să-l fi vizitat la începutul lunii iulie ? O femeie cu o haină elegantă, gen sport ?

— Dacă aș fi văzut așa ceva, v-aș fi spus imediat. Dar s-ar putea să aveți dreptate. El nu folosea nici un parfum, nici măcar pentru față, după bărbierit. Într-o dimineață, cu puțin timp înainte de noaptea aceea, cînd m-am dus să deretic prin camera lui, m-a izbit mirosul unui parfum de femeie.

— Un parfum înecăcios, morbid, ca cel pe care-l exală crinii, de exemplu ?

— O, nu, domnule ! Era un parfum fin, suav, unul din acele parfumuri franțuzești care se vînd în flaconașe minuscule și costă o groază de bani. De asta m-am și mirat. „Ce femeie, mi-am zis, vine la bietul băiat, și întrebuințează un parfum atît de costisitor !"

— Cum arăta chiriașul dumneavoastră în cursul zilei respective ? Vreau să spun, în ce dispoziție sufletească a fost ?

— Părea foarte preocupat. N-aș putea spune însă că era bine dispus...

— Scrisori, ilustrate, vreo telegramă a primit în ultimul timp ?

— Nu, nu a primit niciodată așa ceva. Ba mint. O singură dată a primit o scrisoare. S-a întîmplat să intre pe poartă chiar în momentul cînd a venit poștașul. A luat scrisoarea, a pus-o în buzunar, și atît. Nu mi-a spus nimic despre conținutul ei.

— Ar fi bine să-mi arătați camera în care a stat. Poate aflu vreun indiciu, vreun amănunt care m-ar interesa.

Bătrîna se ridică înfricoşată parcă şi se apropie de el.

— Domnule procuror, vreau să vă spun ceva, zise ea, aproape în şoaptă. Am stat în cumpănă dacă să vă spun sau nu. Dar pentru că vreţi să vedeţi camera, pentru că v-aţi pronunţat despre acest lucru, iată că vă spun : am impresia că zilele astea, poate noaptea, a fost cineva în camera din faţă, în camera în care a stat el. Am găsit unele lucruri răvăşite, mă rog, în altă ordine decît le ştiam. Am tras o spaimă grozavă. Nici acum nu ştiu ce să cred. Mă gîndesc dacă nu ar fi bine să plec pentru cîtvă timp la nişte rude la munte...

— Cînd a fost asta ?

— Alaltăieri dimineaţă am observat. De atunci am pus zăvoare peste tot...

Bătrîna aprinse lumina în hol, apoi trecură într-o sală care servise probabil de bucătărie şi de aici, după ce trase un zăvor, intrară în camera în care locuise Fan. O cameră obişnuită, curată, mobilată cu strictul necesar.

— Ce anume era răvăşit ? întrebă el.

— Preşul de la intrare avea colţul dat puţin la o parte. Şi covorul acesta pe care stăm era mişcat, de parcă cineva l-ar fi scos şi apoi l-ar fi pus la loc în grabă.

— Sub camera aceasta este cumva vreun beci ?

— A fost de mult, încă pe cînd trăia soţul meu, dar l-am astupat, cum s-ar spune, căci era friguros, trăgea la picioare. Am adus un camion de pietriş şi l-am acoperit.

— Uşa care da în beci mai există ?

— Da, există. Dar beciul nu mai e.

Gîndi cu ciudă că se află în faţa unor ziduri care se interpun mereu oricărei investigaţii. „Oare ce-o fi căutat persoana aceea aici, după ce Fan nu mai era în viaţă ?"

— Văd că sertarul acesta e încuiat, arătă el spre dulapul de lîngă chiuvetă. Vreţi să-l deschideţi ?

— Nu e încuiat. Se deschide greu. Şi aici am avut impresia că a umblat...

Forţă sertarul şi, într-adevăr, reuşi să-l tragă în afară. Înăuntru erau două romane cu coperţile uzate, butoni de cămaşă, un stilou, o oglindă-medalion, un pachet de ţigări „Camel", nedesfăcut.

— Obiectele sînt ale lui Fan ?

— Da ! zise bătrîna. Le-am arătat tovarăşilor de la miliţie cînd au fost aici să cerceteze. Le-am arătat şi hainele lui, puţine, căci am impresia că mai locuia pe undeva ; aici nu-şi adusese decît strictul necesar.

— Aveţi impresia ?

— Da, aşa am dedus. În unele zile apărea fie cu o cămaşă, fie cu un pulover, ori cu altceva pe care nu-l adusese aici, nu-l ţinea aici.

Deschise stiloul, dar se vede că nimeni nu scrisese cu el, căci nu avea cerneală, deşi era ca nou. Răsfoi cărţile, în speranţa că va găsi ceva, o scrisoare, un bilet, o fotografie între paginile lor. Dar nu era nimic, decît o semnătură la sfîrşitul uneia din ele. Rupse foaia şi o puse în buzunar. În schimb, oglinda-medalion avea, în căptuşeala ei de pînză cauciucată, o fotografie. Fotografia unei femei care nu era nici Flavia, nici Juliana. Arătă bătrînei fotografia.

— Aţi văzut vreodată această persoană ?

Bătrîna privi cu mirare fotografia, apoi răspunse cu precizie :

— Este doamna Caliope, nevasta unui profesor de muzică. Soţul ei este mult mai vîrstnic ca ea şi cam ţicnit. Îi plac păsărelele. Odată a venit la mine, că auzise că Fan

are o pereche de papagali vorbitori. Era cu ea, şi se vede că atunci s-au cunoscut.

— Unde stă această doamnă?

— A doua stradă spre mare, cum ieşiţi de aici. Într-o casă tip vilă veche, pe care scrie Vila Genoveva.

— V-aş ruga să nu-i spuneţi nimic dacă o întîlniţi.

Mai cercetă cîtva timp obiectele din cameră, apoi îşi luă rămas bun de la bătrînă, sfătuind-o să plece la rudele de la munte.

A doua zi pe la prînz se duse să-i facă o vizită doamnei Caliope la Vila Genoveva. O vilă cu aspect intim, plăcut, înconjurată de verdeaţă. O verdeaţă cam prăfuită acum, în toiul verii. Era foarte cald, aşa că se bucură văzînd storurile trase la ferestre. „Înăuntru trebuie să fie răcoare", gîndi.

O fetişcană de 14—15 ani ieşi în fugă din casă, trîntind uşa. „La revedere, tanti Pussy", strigă ea, şi trecu în goană, fără să-l vadă, pe lîngă el. Îi deschise o femeie cu forme pline, cu rotunjimi ademenitoare, cu pielea neverosimil de albă faţă de soarele de afară şi de părul ei de un negru lucios. Purta un capot uşor de mătase şi procurorul bănui că altceva nu mai avea pe ea. „O femeie bine întreţinută", îşi spuse.

— Pe cine căutaţi? întrebă femeia, cu un surîs larg pe buze.

— Pe doamna Caliope.

— Eu sînt, spuse ea, poftiţi în casă.

Pătrunse într-un hol larg, cu covoare moi, cu plante ornamentale şi cel puţin o duzină de colivii cu păsări colorate care scoteau triluri peste triluri.

— Soţul meu e un admirator al naturii şi un pasionat de muzică, spuse ea. Acum nu e acasă. S-a dus să

cumpere un cadou pentru nepoata mea, o fetiță care a ieșit adineauri, probabil ați văzut-o. Împlinește 15 ani.

Femeia îl conduse într-o altă încăpere, de asemenea cu plante ornamentale, dar în loc de colivii atîrnate pe pereți erau tablouri frumos înrămate.

— Mă scuzați că vă invit în dormitor, spuse ea, dar în rest e cam deranjat și în camera soțului meu nu e voie. Nici măcar eu nu intru decît rareori. De altfel, el o să întîrzie, cred, la cafenea, cu amicii săi.

Îl invită să se așeze pe un scaun-fotoliu și ea se așeză pe patul larg, cu lenjeria desfăcută.

— Cu cine am onoarea ? întrebă ea.

Își spuse numele și funcția, apoi îi explică scurt scopul vizitei sale.

— M-ar interesa unele amănunte despre Fan, zise el, fără să menționeze că acesta nu mai era în viață.

Femeia nu păru de loc surprinsă, ci zîmbi, de data aceasta cu un aer nostalgic.

— Cred că sînt o femeie romantioasă, spuse ea, altfel nu-mi explic cum de m-am îndrăgostit așa de repede de el.

— De Fan ?!

— Da, și încă prostește, ca o fetișcană. Cînd a fost soțul meu plecat la băi, la Herculane, m-am dus de cîteva ori noaptea la el. Dar, știți, eu nu prea am noroc la bărbați. Primul meu soț nu era ceea ce se înțelege printr-un bărbat. Cînd mi-am dat seama de asta, era prea tîrziu, mă măritasem. A trebuit să-l accept astfel. Apoi mi-am zis că asta poate fi și un avantaj. Mă lăsa să fac ce vreau, îmi îndeplinea toate capriciile...

— Cum se numea primul dumneavoastră soț ?

— Aurel, Aurel Donose, spuse femeia încet.

— Prin el l-ați cunoscut pe Fan ?

— O, nu! Pe Fan l-am cunoscut acum cîteva luni, după ce m-am căsătorit. A fost o simplă întîmplare.

— Primul dumneavoastră soţ nu v-a vorbit despre el?

— Nu-mi spunea mai nimic despre afacerile lui. Doar în legătură cu femeia aceea, cu Flavia, mi-a spus de cîteva ori unele lucruri.

— Ce v-a spus?

— Domnule, v-aş ruga să rămînă între noi ceea ce vă spun. Adică, mai bine-zis v-aş fi recunoscătoare dacă nu ar afla soţul meu. El nu ştie decît că am avut o mare nefericire, că eram văduvă în urma acelui accident. Pe actualul soţ l-am cunoscut la cimitir. Mă duceam să aprind o lumînare şi să îngrijesc mormîntul lui Aurel. Acolo îl întîlneam pe bătrîn, stînd ceasuri întregi încremenit în faţa pietrei de marmură cu fotografia fostei sale soţii. Mi-a fost milă de el, ne-am apropiat sufleteşte. E un om delicat, un artist. N-am vrut să-i întunec imaginea despre mine cu amănuntele dubioase ale vieţii fostului meu soţ.

— Aţi procedat bine, doamnă. V-aş ruga totuşi să-mi puneţi mie aceste amănunte.

— Domnule, eu am fost alintată de mică, am crescut, cum s-ar zice, în puf, fără necazuri, fără întîmplări supărătoare. Bietul Aurel se purta frumos cu mine, n-am avut-o de ce-i reproşa, dar m-au mirat unele lucruri. Întîi, că venea foarte rar pe acasă, uneori lipsind chiar o săptămînă-două. Cînd venea însă, era galant, îmi aducea de fiecare dată flori şi cadouri, care nu pot displăcea unei femei. Îmi lăsa bani suficienţi ca să pot trăi fără griji. Odată, însă, cînd ieşisem după cumpărături, l-am văzut pe Aurel discutînd foarte amical cu o femeie vivantă, din acelea după care aleargă bărbaţii fără să-şi menţină echilibrul. A doua zi a venit acasă şi l-am întrebat cine

era femeia. La început nu mi-a spus decît că era o cunoştinţă. Treptat, am înţeles că era amorezat la nebunie de ea. Ştiţi, bărbaţi ca Aurel pot fi la fel de îndrăgostiţi, cîteodată chiar mai mult decît bărbaţii normali.

— Dumneavoastră nu aţi luat unele măsuri de prevenire în acest sens ?

— Nu am putut face nimic. Aurel era tot mai prins în mrejele acelei femei. Se pare că, obsedat de ea, începuse să o urască. Atunci am observat că luase şi patima beţiei. Locuiam în altă casă, şi tot aşa, separaţi, fiecare în camera lui. Venea acasă, mă săruta ca pe un copil, mă înconjura cu daruri, mai cu seamă lenjerie fină, bijuterii, parfumuri scumpe. Mă punea să îmbrac acele lenjuri, să-mi pun bijuteriile, să mă parfumez. Apoi îl podidea plînsul şi pleca în camera lui, unde se îmbăta de unul singur.

— Cînd a murit era în stare de ebrietate ?

— S-ar putea. Dar nu cred că a murit numai din cauza aceasta.

— Adică ?

— În ultima vreme, înainte de accident, îmi mărturisea tot mai des că o urăşte pe femeia aceea, că nu ştie cum să scape de obsesia ei. O femeie fatală, mă înţelegeţi, care-l chinuia îngrozitor. De altfel, cu Fan se întîmpla un lucru asemănător, numai că Fan era mai lucid, mai sigur pe el şi mai dur. Pe atunci eu nu ştiam de Fan, o singură dată soţul meu mi-a spus că bănuieşte că Flavia se joacă nu numai cu el, ci cu mai mulţi bărbaţi deodată. Tot atunci mi-a mărturisit că e o viperă veninoasă, că dacă ar fi în stare ar omorî-o.

— Şi ?

— Şi a venit ziua de dinaintea accidentului. În ziua aceea îmi amintesc, era marţi, afară ploua, o ploaie rece

amestecată cu gheață, cum se întîmplă aici iarna. Mi se bătea ochiul stîng și i-am spus să stea în casă, să nu mai plece cu mașina pe o vreme așa de rea. Presimțeam că se va întîmpla ceva îngrozitor. Aurel însă s-a uitat la mine cu ochii sclipind batjocoritor (așa mi s-a părut cel puțin) și a spus cu o ură mocnită: „Am să mă plimb cu ea, am să alerg în plină viteză cu mașina, poate murim amîndoi". A plecat și nu l-am mai văzut decît... a doua zi, seara, la morgă.

— Credeți, prin urmare, că a provocat accidentul, în speranța că va muri și ea?

— Așa cred.

— Cum l-ați cunoscut pe Fan?

— Încerc un sentiment de jenă, dar cred că înțelegeți: o femeie ca mine, cu un soț care i-ar putea fi tată! Nu știu de unde și cum, dar Fan a știut din prima clipă că eu sînt fosta soție a lui Aurel. Bărbatul meu a aflat că ar fi posesorul unei perechi de papagali vorbitori și, bucuros de această descoperire, m-a rugat să-l însoțesc ca să-l convingem împreună pe proprietar să-i vîndă. „Femeile au mai mult succes în tranzacții cu un bărbat", mi-a spus. Fan a discutat cu el, apoi mi-a dat de înțeles să vin a doua zi singură să iau papagalii. De a doua zi m-a luat tare, mi-a spus că l-a cunoscut bine pe Aurel, m-a ironizat cum știa el mai bine. Dar n-aș vrea să vă spun toate amănuntele în afară de cazul în care v-ar interesa...

Procurorul o privi cercetător și femeia întoarse capul, apoi își potrivi capotul peste genunchii goi.

— Ce s-a întîmplat în noaptea de la începutul acestei luni? întrebă el.

— Vreți să spuneți în ultima noapte cînd am fost la el ?

— Probabil.

— Nu probabil, ci sigur. M-a avut, apoi m-a batjocorit, mi-a spus o mulțime de răutăți. Era foarte nervos și s-a enervat și mai tare din pricina acelei vizite nocturne.

— Ce vizită ?

— Cineva a bătut la ușă. Era trecut de miezul nopții. O femeie, poate un bărbat. Eu eram în pat și nu am văzut. El a aruncat cîteva înjurături în obrazul acelei persoane. Cînd s-a reîntors, era alb la față ca un cadavru. Mi-a spus că sînt o femeie josnică, imposibilă, că toate femeile sînt la fel și că nu vrea să mă mai vadă niciodată. În timp ce mă îmbrăcam, a mai bătut cineva la ușă, dar el nu a răspuns. Apoi am plecat și tot timpul pînă acasă am avut impresia că mă urmărește cineva.

— Nu v-a vorbit niciodată despre o valiză, despre un obiect neobișnuit, despre ceva la care ținea foarte mult ?

— Nu, nu mi-a spus nimic. Doar despre Flavia mi-a spus că vrea să plece, dar s-a mohorît apoi și a schimbat vorba.

— Din noaptea aceea nu ați mai fost pe la el ?

— Ba am mai fost o dată imediat după aceea, dar nu l-am găsit acasă. Voiam să-i restitui un obiect pe care mi-l dăruise.

— Ce obiect ?

Femeia se ridică de pe pat și deschise o noptieră în care scotoci. Se reîntoarse, ținînd în mînă un obiect de proporții mici, pe care i-l întinse. Era o statuetă din abanos, de provenință orientală, probabil indiană sau japoneză, reprezentînd o dansatoare.

— Sînteţi amabilă să-mi daţi mie această statuetă? Poate îmi va folosi la ceva...

— Credeţi că Fan este implicat în vreun furt?

— Fan e mort, spuse procurorul grav, privind-o cu atenţie pe femeie.

Doamna Caliope, zisă Pussy, nu se clinti, rămase cu privirile în aer, cu respiraţia oprită.

— Nu ştiaţi? o întrebă.

— E al doilea bărbat pe care-l cunosc îndeaproape şi care... moare, spuse ea.

— Şi care moare în chip neobişnuit, nu?! insinuă, scrutînd-o cu privirea.

— Cum, şi el... a murit ca Aurel? întrebă femeia, şi procurorul gîndi dacă într-adevăr nu ştia nimic sau doar se prefăcea.

— A fost găsit în mare, lovit de stînci sau aruncat de cineva.

— Mi-am închipuit eu că e ceva ciudat: omul acela care m-a urmărit pînă acasă şi apoi nervozitatea cu care m-a întîmpinat ultima oară, furia care îl domina...

— Şi acum v-aş ruga să vă concentraţi, s-ar putea să vină soţul dumneavoastră şi aş vrea să vă mai pun o întrebare: L-aţi văzut pe omul care v-a urmărit, mi l-aţi putea descrie?

— Nu l-am văzut de aproape, se ţinea în întuneric. Mi-am dat seama că e bărbat după zgomotul paşilor. Cînd am dat colţul pe strada aceasta, l-am zărit o clipă. Era înalt de statură, ţinea capul în jos, dar cred că era tînăr şi, după îmbrăcăminte şi mers, părea un marinar străin, rătăcit pe străzi, cu creierul înfierbîntat de alcool, şi dorindu-şi o femeie. Cînd am intrat în curte, l-am mai văzut o dată. Se oprise, urmărindu-mă unde intru. Atunci a făcut un gest ciudat: a scos o lanternă din

buzunarul vestonului și a luminat numărul casei acesteia. Cînd am ajuns aici, în dormitor, m-am uitat pe fereastră, de după jaluzele, dar strada era goală. Cred că plecase.

Ar mai fi vrut s-o întrebe ceva, dar se răzgîndi. Stătuse și așa prea mult și voia să-și țină promisiunea făcută de-a nu da de bănuit nimic bătrînului îndrăgostit de natură și muzică.

O avertiză pe femeie că dacă se întîmplă s-o urmărească sau s-o viziteze cineva, să-i dea de știre — și-i spuse numărul telefonului de la serviciu. Apoi luă statueta aceea de abanos („Îmi va purta noroc sau ghinion?" se întrebă el) și, după ce se înclină ceremonios în fața doamnei cu numele de Pussy, plecă grăbit.

UN PROGAM DE CABARET

Trecuseră trei săptămîni de la descoperirea morții lui Fan, dar asasinul nu fusese depistat. Se făcuseră toate cercetările posibile, fuseseră interogate toate persoanele tangente cu cazul sau care ar fi putut contribui la elucidarea unor aspecte, dar nu se înainta prea mult spre rezolvarea enigmei. De fapt, o dublă enigmă, căci, alături de numele lui Fan, stătea sub același semn de întrebare și numele Flaviei. Întocmise un dosar special pe coperta căruia erau inițialele F. B. Cunoștea toate detaliile vieții ei, dar toate aceste detalii nu ajutau la aflarea nici unui indiciu, căci firul se rupea brusc la data de 5 spre 6 iulie. Ancheta efectuată pe epavă nu dusese la nici un rezultat : nimeni nu se apropiase și nu pătrunsese în ea nici atunci, nici în zilele și nopțile următoare. E drept, fuseseră luate cîteva amprente digitale ce-ar fi putut fi confruntate cu cele ale individului necunoscut, care dormise în cabina de la prova. Dar unde era individul ? Cum arăta ? Cine era de fapt ? ! Omul cu numele Gigi Marderos, găsit în cele din urmă, era mecanic pe un vas de pasageri pe Dunăre ; declarase că o femeie necunoscută îi vînduse mașina mai pe nimic. Cum actele mașinii erau însoțite de o scrisoare la purtător după care, în caz de deces, proprietar al mașinii urma să fie posesorul acelei scrisori, se găsi o persoană cumsecade care-i făcuse lui Gigi Marderos acte în regulă pe mașină. Pe femeie n-o mai văzuse de atunci, ba chiar, la vreo două luni după aceea,

vînduse maşina unui oarecare pe o sumă considerabilă. „Un adevărat noroc, domnule!" exclamase mecanicul Marderos, în semn de încheiere, în biroul procurorului. Acesta începuse să aibă migrene de cînd ancheta cazul F. „O mulţime de infracţiuni de toate felurile, o mulţime de neglijenţe şi curiozităţi ascunde acest caz!", gîndi el, şi, deşi povestea tipului i se păru destul de subţire, îl puse să dea o declaraţie în scris cu nume şi date, apoi îl expedie. „O mulţime de infracţiuni şi o mulţime de mincinoşi", spuse el scîrbit secretarei, cînd aceasta îi aduse o cafea. Îşi construise totuşi un punct de plecare, o ipoteză, şi porni la realizarea unui plan de atac. Încuie casa, anunţîndu-şi vecinii de apartament că pleacă la munte. Luă un taxi, cu care se duse la aeroport şi, pe la prînz, o maşină care-l aştepta pe şosea îl duse la un hotel pe litoral. „E caraghioasă toată povestea asta", gîndea el, şi la fel cu el gîndea şi procurorul-şef, singurul care ştia de această „iniţiativă de romane de 15 lei". În schimb, casa era păzită şi individul aşteptat la orice oră din zi sau noapte. Omul se va simţi tentat să dea o raită pe acolo în lipsa lui, va încerca poate chiar să pătrundă în casă, acesta era raţionamentul şi pentru acest fapt se juca o farsă.

Hotelul în care se instală era deosebit de elegant, de luxos. Majoritatea locatarilor erau turişti occidentali, oameni în vîrstă, cu înfăţişări blajine de băutori de bere. „Afacerişti de diferite proporţii, gîndi el, veniţi să se relaxeze, cu maşinuţele şi poate chiar cu prietenele lor". „Vacanţă de rentieri", gîndi iar, şi urcă să-şi vadă camera. Aranjase din timp să stea singur, ceea ce, la aglomeraţia de turişti din acel sfîrşit de sezon, era aproape o imposibilitate. Se găsise însă, la capătul coridorului de la etajul al doilea, o cameră cu două paturi, e drept, cu

baie, în care primi asigurarea că va fi singur. De cum intră, îl expedie pe băiatul care-i adusese sacul ușor de voiaj și, după ce încuie camera, se aruncă pe pat. „Voi dormi, voi citi, mă voi amesteca pe cît se poate de puțin printre ceilalți", hotărî el. Apoi cercetă dacă telefonul instalat în cameră funcționa. Pocni mulțumit din degete și își aprinse o țigară. Se apucă să-și scoată unele lucruri din sacul de voiaj : pijamaua, ustensilele de bărbierit (era un „clasic" în această privință, nu suporta mașina electrică), o cămașă. Se dezbrăcă și făcu un duș rece, care-l învioră. Apoi își puse pijamaua și deschise iarăși sacul, ca să ia un roman. Dădu astfel peste statueta orientală pe care o luase cu el din superstiție sau din joacă. Renunță să mai citească și privi îndelung statueta. „Dacă ar putea vorbi, mi-ar spune povestea ei, a proprietarilor prin mîinile cărora a trecut, ceea ce ar fi foarte amuzant, gîndi. Nu e un lucru de nimic o statuetă care face o călătorie tocmai de la Yokohama, sau de la Bangkok, sau de la Bombay pînă aici, pe litoralul Mării Negre. Chiar dacă e un produs de serie. Dar dacă e un exemplar cu o anume semnificație, de o anume însemnătate ?"

O privi pe toate fețele, o întoarse, o răsuci, se uită la ea multă vreme, dar nu descoperi nici o indicație, nici un semn care să-i trădeze proveniența și sensul. „O fi găsit-o în vreo epavă sau i-o fi dat-o un vaporean care a cumpărat-o pe nimic la un bazar oarecare cu produse de artizanat", conchise el și o puse pe masă.

Simți că se plictisește. Se îmbrăcă meticulos, apoi ieși, încuie ușa și coborî scările. Lăsă cheia la recepție, spunînd femeii de acolo că dacă îl caută cineva la telefon cu vreo comunicare, poate fi găsit peste vreo oră. Femeia îi zîmbi conspirativ, semn că ea știa cine este. „Ciudat cum se întîmplă că niciodată nu știe o singură persoană despre

o chestiune care trebuie să rămînă secretă", gîndi el şi îşi propuse să discute pe scurt problema cu directorul. (Mai tîrziu însă avea să afle că directorul plecase pentru cîteva zile la o consfătuire cu reprezentanţii unor firme turistice şi că îi lăsase ei dispoziţii, printre care şi indicaţia ca să aibă grijă să fie bine servit. De altfel, îşi dădu seama chiar din seara aceliaşi zile că femeia îl considera un amic bun al directorului, venit să-şi petreacă două-trei zile pe litoral.) Petrecu un ceas în compania unor turişti bonomi, jucînd biliard la o cafenea din apropiere. Apoi i se făcu foame şi se duse să mănînce la restaurantul din acelaşi complex cu cafeneaua. „Dacă nu aş fi atît de surescitat de datele contradictorii, de enigmele cazului Fan, staţionarea mea aici nu ar fi lipsită de farmec", gîndi el, privind lumea din restaurant, printre care erau şi cîteva femei încîntătoare. „Pe un burlac îl pîndesc întotdeauna capcanele sentimentale", îşi reproşă apoi. Mîncă mult şi cu poftă, bău o bere rece ca gheaţa, apoi fumă o ţigară, plăti şi plecă. La întoarcere, făcu o scurtă plimbare pe malul unui lac artificial. Era după-amiază, aerul începea să se răcească sub influenţa unei boare de vînt, a copacilor mulţi din staţiune şi a curenţilor marini. O luă iar spre hotel şi simţi instinctiv că cineva din spatele său îl urmăreşte. Întoarse capul discret; nu era decît o femeie, o femeie tînără, cu trăsături orientale, cu mers de balerină. Femeia îi zîmbi enigmatic şi, grăbind paşii, îl ajunse din urmă.

— Domnul e de curînd venit aici, deşi seria de turişti se apropie de sfîrşitul sejurului, i se adresă ea cu un glas cîntat, cu accent străin.

— Aţi ghicit, răspunse el, privind brusc în ochii ei probabil oblici cîndva şi care acum străluceau aproape

rotunzi, rezultat desigur al unei operații chirurgicale. Dumneavoastră sînteți balerină, nu ? ! o întrebă.

— Și domnul e ghicitor, glumi ea, în loc de răspuns.

— După conformația obrajilor și ten s-ar părea că sînteți de proveniență orientală, adăugă procurorul.

— Exact. Dansez la barul de noapte de aici. Sînt originară din Singapore. Mama era tailandeză, tatăl european.

— Încîntat de cunoștință, spuse procurorul, aplecîndu-se spre ea cu un zîmbet ceremonios.

— Akma, se prezentă ea.

Amilcar își spuse numele, apoi, luînd-o de braț, o invită la un bistrou.

— Ce băutură preferi ? o întrebă.

— Tradiția face ca o orientală să consume băutura pe care o preferă bărbatul în compania căruia este, răspunse ea, cu un surîs fascinant.

— Două pahare de whisky scotch cu gheață și sifon ! comandă el la întîmplare.

Nu-i plăcea să bea, din care cauză prefera băuturile tari, în cantități mici și, dacă se putea, cu nume sonore.

— Am să vin să te văd cum dansezi, îi spuse el amical, de parcă ar fi fost o cunoștință veche, cu care se reîntîlnea aici.

— În noaptea asta nu dansez. Am o ușoară întindere a gambei. Și ridică unul din picioarele ei fine, frumos arcuite, mîngîindu-și fibrele elastice ale mușchilor.

— Ne putem petrece noaptea împreună ? sugeră el cu îndrăzneală.

— Vom vedea, răspunse femeia, privindu-l enigmatic în ochi.

Petrecu cîteva ceasuri cu ea în acel bistrou, întrecînd măsura paharelor de whisky. Ea îi povesti despre loca-

lurile mai importante în care dansase, pronunțînd nume de porturi și stațiuni turistice. „E o femeie umblată și s-ar părea că nu a intrat întîmplător în vorbă cu mine". Consumația îl costă o groază de bani, dar nu îi păru rău, spunîndu-și că, la urma urmei, un bărbat singur, oricît ar fi de sobru în viața de toate zilele, poate să-și permită un capriciu, mai ales că încearcă și gustul detectivului pe cont propriu. Cînd ieșiră din local, era amețit. Ea îi spuse că se va duce la hotel să se schimbe (locuia în cealaltă parte a stațiunii) și hotărîră o oră și un punct de întîlnire pe mai tîrziu. La hotel i se spuse că fusese căutat de mai multe ori la telefon. Își înghiți o înjurătură și ceru femeii de la recepție să-i facă legătura cu un număr de telefon. Dar telefonul căutat nu răspundea. „Un domn mic de statură, cu obrajii proeminenți, cu ochi oblici, a întrebat de dumneavoastră, îi spuse femeia. Nu stă în hotelul nostru, vorbește stricat românește și nu și-a spus numele. A lăsat vorbă că o să vă caute pe la ora asta". Întrebă de director și femeia îi dădu explicațiile necesare. „S-ar părea că tovarășul director vă e amic, spuse ea la sfîrșit. Mi-a dat dispoziții să vă acord toată atenția", adăugă ea, zîmbind cu subînțeles. „Ce vrea femeia aceasta ?!" se miră el. Apoi, dîndu-și seama că lucrurile sînt în regulă, conchise că nu strică să dea un avans femeii, făcînd-o pe Don Juanul. „În seara aceasta, spuse el, privind-o în ochi, mă întîlnesc cu o veche cunoștință. Dar mîine seară mi-ar face plăcere să stăm de vorbă mai îndeaproape". Femeia se amuză de răspunsul său, răspunzîndu-i că are să aștepte. Apoi îl învălui într-o privire languroasă. „Ai un succes teribil, domnule !" își spuse, urcînd cu liftul.

Imediat ce pătrunse în cameră și aprinse lumina, își dădu seama că statueta de abanos nu mai era pe masă. „Ptiu, drace ! se minună el. Jocul începe de-adevăratelea".

Răscoli toată camera, dar n-o găsi. Apoi se dezbrăcă și făcu un duș, ca să-i treacă amețeala.

Cînd reveni în cameră, se auzi țîrîitul telefonului.

— Unde ai fost ? Te-am căutat toată după-amiaza, se auzi la celălalt capăt o voce cunoscută. Cineva a dat tîrcoale casei tale, apoi a dispărut. Cred că e bine să fii atent, să nu ți se întîmple ceva.

— N-ai grijă ! răspunse el. Aflu că și aici m-a căutat cineva. Un tip mic de statură, cu ochi oblici.

La celălalt capăt al telefonului se auzi o fluierătură, ca de pagubă.

— Dacă revine, anunță-ne imediat.

— Am să vă anunț. În seara asta mă duc la un bar cu o jună orientală. Poate fi interesantă.

— Ai grijă, cu femeile astea nu e de glumit, spuse rîzînd celălalt.

— Voi vedea...

— Succes ! mai zise acesta și convorbirea se încheie.

Se uită la ceas și hotărî că e timpul să se îmbrace. Era furios pe toate. Pe balerina aceea ipocrită, care-l ținuse de vorbă, pe tipul necunoscut care-l căutase (și care probabil îi luase statueta), pe femeia de la recepție care-i ardea de discuții cu subînțelesuri erotice. De furie, își rupse un nasture de la cămașă, așa că sună să vină cineva, căci nu avea ac și ață și nici chef să meargă seara la local cu aceeași cămașă pe care o purtase în timpul zilei. Veni camerista, o fetișcană vioaie, care-i luă cămașa și peste un sfert de oră se reîntoarse radioasă, cu cămașa pe un umerar. „Am cusut nas-

turele, i-am întărit pe ceilalți și am călcat-o, căci era ușor șifonată", îi spuse.

Era gata, îmbrăcat, cînd bătu cineva la ușă.

— Intră ! spuse el.

Era aceeași cameristă, care-i aducea statueta.

— Un domn mi-a dat acest obiect să vi-l aduc, spuse ea.

— Unde e acest domn ? întrebă el, precipitat.

— A plecat.

— Cum arăta ?

— V-a mai căutat după-amiază. E mic de statură și cu niște ochi ciudați. Vreun turist, presupuse ea.

— Bine, las-o aici ! Altceva nu ți-a mai spus ?

— Nu. Doar atît.

Rămas singur, Amilcar cercetă statueta să vadă dacă e aceeași. Apoi dădu din umeri, nedumerit. „La ce i-o fi trebuit, din moment ce mi-a înapoiat-o ?!" se miră el. Hotărî s-o împacheteze și s-o arate balerinei. „Ea trebuie să știe de unde provine și cît face", își spuse.

La ora fixată se afla la locul întîlnirii. Dar ea nu veni decît după un sfert de ceas.

— La noi e o vorbă : sfertul academic, îi spuse el în glumă, un sfert de ceas în care studenții își așteaptă profesorul la cursuri.

— Știu, spuse ea. Anul trecut am dansat într-un bar în București și m-am împrietenit cu un asistent universitar, un băiat de treabă, cam sărăcuț, dar de care m-am îndrăgostit. El m-a învățat românește.

— Mergem să mîncăm ceva ? propuse el.

— Nu te refuz, deși nu-mi e foame. De altfel, seara nici nu mănînc, căci mi-e teamă să nu mă îngraș.

Intrară în restaurantul cel mai apropiat, unde o orchestră de tineri zgomotoși, gen „beat", făceau pro-

gramul muzical, zdrăngănind din chitarele lor colorate.

Altfel, localul arăta simpatic, cu măsuțe joase, cu fotolii la fel, în care te afundai parcă, și cu mici veioze luminînd cercul intim al fiecărei mese.

Se așezară și comandă o băutură răcoritoare pentru ea (un amestec de oranjadă cu Dubonnet și un strop de Campari) și o friptură pentru el.

— Ce te-a determinat să mă abordezi astăzi ? o întrebă, după ce ospătarul îi servi.

— Nu înțeleg, răspunse ea, puțin strîmtorată.

— Vreau să spun că astăzi ai intrat în vorbă cu mine de parcă te-ar fi pus cineva pe urmele mele, spuse el.

— Asta era ! Ei bine, într-adevăr, m-a pus cineva să te cunosc ! răspunse femeia și sorbi din pai băutura roșcată, ușor amăruie.

— Un tip mic de statură, cu ochii oblici, nu ? ! atacă el.

— Nu ! răspunse ea. Dar aș fi bucuroasă să-l cunosc. Poate că descopăr în el un fost prieten.

— Ascultă, te rog să nu glumești ! se burzului el, de parcă ar fi fost gelos.

— Nu glumesc de loc. Un astfel de om cu ochi oblici e o raritate pe aici, nu crezi ?

— Da și nu. Uiți că nu departe, pe această coastă, e un port maritim în care acostează nave cu pavilioanele cele mai felurite ?

— Ce să caute un marinar tocmai aici ? Sînt posibilități destule de distracție și acolo.

— Dar cine te-a pus să mă cunoști ?

— Destinul. Te-am observat încă în restaurant. Te-am văzut alb de tot și mi-am spus că ești venit proaspăt aici, singur și dispus să te distrezi cu o fată ca mine. Te-am urmărit apoi pe alee și... am intrat în vorbă...

— Dacă acesta e adevărul, înseamnă că destinul tău mi-a jucat un renghi ciudat.

— Adică ?

— În timp ce stăteam la bistrou, m-a căutat la hotel un tip mic de statură, cu obraji proeminenți. Mi-a sustras din cameră o statuetă orientală. La o oră după ce m-am înapoiat în cameră, mi-a trimis înapoi statueta printr-o cameristă și a dispărut.

Îi arătă statueta. Femeia o luă în mînă, o cîntări, apoi, cu vîrful unei unghii, apăsă pe catarama cingătoarei acelei balerine de lemn. Se auzi un zgomot slab de arc și statueta se desfăcu în două bucăți egale. Interiorul era plin, doar la mijloc erau două goluri.

— Am și eu una asemănătoare la hotel, spuse femeia. Numai că a mea este complet goală înăuntru. Îmi țin în ea bijuteriile.

— Crezi că și în interiorul acesteia a fost ceva ? întrebă el.

— S-ar putea. Dacă te interesează așa de mult, dă-o la un laborator, știu eu, poate se descoperă unele urme.

— Ești o fată deșteaptă, spuse el. Mă întreb însă de ce mi-a restituit-o ?

— Poate pentru că nu a găsit nimic în ea. Poate ca să facă o glumă.

Se făcuse ora de intrare la bar, așa că plăti și plecară. Cînd ajunseră în dreptul barului, ea îl luă de braț, oprindu-l în loc.

— Vreau să te rog ceva, îi spuse. Aici nu plătim intrarea, sînt cunoscută. Înăuntru voi plăti eu. Ai cheltuit prea mulți bani astăzi, așa că de data aceasta e rîndul meu.

El nu-și ascunse mirarea, apoi gîndi cu maliție că se află parcă într-o acțiune de film, una din acele coproducții eterogene, pentru gustul marelui public.

Barul era arhiplin, și numai datorită faptului că ea era cunoscută aici, găsiră o masă liberă aproape de spațiul de dans. Cînd se așezară, ea îl privi în ochi amuzată și comandă whisky.

— Vom bea whisky pînă ce ne îmbătăm, spuse.

Așezase statueta pe masă și ea o mîngîia ostentativ.

— De unde ai statueta ? îl întrebă.

— De la un unchi care a fost în India, răspunse el.

— Statueta asta e o copie standard după o statuie din alabastru încrustată cu pietre prețioase, care se află într-un templu din Bangkok, îl informă ea, cu un ton de ghid turistic. Nu cred că în bazarele din India să se vîndă astfel de statuete.

— Vorbești ca o specialistă, spuse el.

— Era să și devin, zise femeia, cu tristețe în glas. După moartea mamei, tata m-a adus în Europa și am învățat la un colegiu istoria artelor. Eram o studentă foarte bună, deși săracă. Într-o zi, un tînăr savant român ne-a vizitat colegiul și a ținut o conferință în fața noastră despre arta veche din țara sa. Apoi a urmat o petrecere și am dansat cu el. La cîteva luni, am primit o bursă să studiez aici. I-am devenit studentă, apoi soție. A murit anul trecut de cancer.

— Și te-ai făcut dansatoare...

— Un regizor de cinema mi-a propus să joc într-un film. Dar filmul nu s-a mai făcut. Cîteva luni, cît au durat pregătirile, am învățat să dansez. Trebuia să joc rolul unei dansatoare într-un film polițist. Regizorul însă a renunțat, și apoi filmul a fost tăiat din plan. Cum, între timp, părăsisem facultatea, mi-am zis că și meseria de dansatoare poate fi bună la ceva.

— Cu cîteva ore în urmă mi-ai spus o altă variantă. Pe care s-o cred ?

— Crezi ce vrei.

— Nu te-ai gîndit să te întorci la colegiul de unde-ai venit, la tatăl tău ?

— Tata a murit luna trecută. Cam de cînd am plecat, a zăcut în spital. De fapt era și bătrîn, se însurase bătrîn. Ar fi împlinit în noiembrie 65 de ani.

— Te pomenești că ai cetățenie română ? întrebă procurorul, vădit amuzat de toată istoria ei.

— Desigur. Port și un nume românesc : mă cheamă Akma Petrescu.

Sorbiră apoi în tăcere lichidul acela pe care Hemingway îl denumea „combustibil".

— Și acum joci cu mine într-un film de aventuri, lansă procurorul o idee. Pui scenariul în viață.

— Ești un aventurier ? ! întrebă ea, mirată.

— Nu, de loc. Dar am impresia că particip totuși la o aventură.

În sală se făcu întuneric și deasupra barului paletele unei mori de vînt punctară cu becuri colorate titlul programului : „Gioconda la cabaret". O ploaie de artificii inundă apoi spațiul de dans. Șase fete tinere și doi băieți

formau grupul de dansatori care avea să interpreteze primul dans, un fel de dans sincopat, ritmat prin bătăi scurte, mai încet, apoi din ce în ce mai repede, în tobe africane. Apărură şi negrii care băteau în tobe lungi ca nişte burdufuri, legate cu curele de mijlocul lor. Băieţii ieşiră din scenă şi fetele se ghemuiră ca într-un buchet din mijlocul căruia răsări Gioconda modernă, o fată blondă, foarte tînără, cu chip şi ochi enigmatici, sugerînd astfel o asociaţie oarecare cu misterul Monei Lisa.

Fata rămase singură în bătaia reflectoarelor, dansînd ca prin somn şi dezbrăcîndu-se încet de cîte o piesă a costumaţiei sale. Pe măsură ce trupul ei se dezvelea tot mai viu privirilor, luminile descreşteau. Rămase aproape goală sub o lumină violacee. Apoi apărură cei doi bărbaţi care o răpiră sub ropotele tobelor şi într-un întuneric complet. Era un spectacol obişnuit, dar lui îi plăcu pe moment. Urmă un dans apaş cu cei doi dansatori disputîndu-şi cu cuţitele în mîini sau între dinţi o frumoasă fată cu trupul brun, unduios („Este unul din numerele mele", spuse Akma, şi, pentru prima oară, el se gîndi că povestea ei s-ar putea să fie adevărată întrucîtva.)

Apăru apoi un cîntăreţ cu perciuni care interpretă cîteva melodii în stilul lui Tom Jones.

Chelnerul îi întrerupse, întinzîndu-i pe o farfurioară un plic închis. Luă plicul, mirat că cineva i se adresa în felul acesta, şi scoase o hîrtie pe care o citi la lumina brichetei. Erau doar cîteva cuvinte : „Prezintă-mă fetei cu care eşti, cît mai discret". Urma o semnătură cunoscută. Puse hîrtia în buzunar şi îşi aprinse o ţigară.

— E ceva grav ? îl întrebă ea.

— Nu, nu e nimic. O veche cunoştinţă.

— Geloasă ?

— Cred că da.

— Hai să plecăm ! spuse femeia, privind în jur.

— Mai stăm puţin. Se pare că e şi un număr de iluzionism.

Înainte de numărul de iluzionism se prezentă la masa lor, într-un impecabil costum de seară, căpitanul Spiru.

— Ce-i cu tine, Jeane, de cînd eşti pe litoral ? făcu el bucuros de vederea unui prieten.

— Am sosit în seara asta cu maşina unui amic. El s-a dus să se culce, obosit de drum, iar eu, iată-mă aici !

Făcu prezentările de rigoare, apoi îşi aţintiră privirile asupra unui om mărunt de statură, îmbrăcat într-un frac de un roşu închis, cu bagheta de iluzionist într-o mînă şi cu un turban galben-muştar în cealaltă.

— S-a schimbat iluzionistul, spuse Akma. Nu e cel care a fost aseară.

Apoi tresări, văzîndu-i ochii oblici şi obrajii proeminenţi în lumina reflectoarelor.

— Seamănă cu tipul pe care mi l-ai descris, îi spuse ea precipitată, venind mai aproape de el.

— Ce tip ? întrebă căpitanul Spiru, amuzat.

— Un tip cu înfăţişarea iluzionistului i-a sustras statueta asta, apoi i-a înapoiat-o, spuse ea repede.

Spiru, alias Jean, luă statueta în mînă, o privi puţin, apoi o puse la loc.

Iluzionistul puse bagheta pe masă, apoi scoase de undeva o sabie lucioasă şi elastică pe care o învîrti în aer, bolborosind cuvinte într-o limbă ciudată.

— E un dialect din Tailanda, spuse fata. Spune ceva despre un om care a murit şi despre alţii care vor trebui să moară. Nu înţeleg prea bine, dar e un fel de blestem, o ameninţare.

Iluzionistul mai învîrti sabia de cîteva ori prin aer şi aceasta începu să ardă cu flăcări tot mai vii.

Apoi se auzi un ţipăt şi un reflector pocni, cu sticla spartă. Iluzionistul aruncă turbanul portocaliu prin aer, şi acesta căzu pe masa lor exact cînd în sală se făcu întuneric ; un fum înecăcios urca din mijlocul scenei. Căpitanul Spiru o luase la goană după falsul fachir. Akma leşinase aproape, aşa că el o luă în braţe şi o duse afară, la aer. Aici era lumină şi vîntul nopţii îi făcu bine.

— Ce a fost toată povestea asta ? întrebă ea.

— O ameninţare prostească, atîta tot, spuse el şi, luînd-o de braţ, se întoarseră în sală, căci lumina fusese reparată.

Cînd ajunseră la masă, nu mai era nici turbanul, nici statueta. Femeia își găsi poșeta pe jos și constată cu satisfacție că fondul de ten, oglinda, actele, banii erau la locul lor. Se așezară fără nici un chef, așteptînd să vină chelnerul să le ia banii. Lumea se rărise în local, iar cei care se întorseseră discutau contrariați întîmplarea. „Era beat sau nebun", zise cineva. „Un fals fachir", constată altă persoană. „Ar fi bine dacă Spiru a reușit să pună mîna pe el", gîndi procurorul. Peste cîteva minute tocmai făceau plata, cînd apăru căpitanul Spiru.

— Am vrut să-l prind pe tip, zise el cu un zîmbet forțat, dar mi-a scăpat. Pe deasupra, mi-a făcut și un cucui cu bagheta, de toată frumusețea.

Și puse mîna în creștetul capului, în semn că acolo era. Plecară împreună și se despărțiră în fața hotelului în care stătea.

— Mîine cred că nu ne vom putea vedea, spuse Spiru. Dacă mai rămîi aici, am să-ți dau un telefon.

— Mai rămîn, spuse el.

Hotelul era cufundat în întuneric. Doar la recepție ardea un bec slab, dar femeia nu era acolo. Un liftier le dădu cheia și îi conduse sus.

— Noapte bună ! le ură el politicos.

Intră cu Akma în cameră și abia cînd aprinse lumina își dădu seama de comicul absurd al întregii povești și rîse cu atîta poftă, încît îi dădură lacrimile.

Ea scoase din poșetă o sticluță de coniac pe care i-o dăduse chelnerul la plecare („Dă-mi ceva să beau acasă", îi ceruse ea) și o puse pe masă. Amilcar o luă în brațe și dansă cu ea prin cameră un fel de țopăială întretăiată de sărutări și de rîs.

— Era să murim, spuse. Credeam că fachirul ne va hipnotiza, apoi ne va ucide pe toți. Dar m-a făcut să mor de rîs, nu alta.

Akma, deși vădit amuzată, nu era de aceeași părere.

— Cred că o să te mai întîlnești cu acel domn ! îi spuse ea, gînditoare.

— Mi-ar face o deosebită plăcere să ne întîlnim cum știu eu ! răspunse el, apoi izbucni iar în rîs.

Fata se duse în baie și întîrzie acolo o bună bucată de timp. Procurorul își cam pierduse răbdarea, cînd o văzu reapărînd înfășurată de la bust pînă aproape de genunchi, cu unul din prosoapele acelea lungi. „Cu un asemenea prosop nici nu e nevoie de cămașă de noapte", spuse ea, alintîndu-se pe lîngă el. Apoi i se așeză pe genunchi și-l sărută. „Ești cam țepos, ți-a crescut barba peste noapte", zise femeia. „Ce-ar fi să te duci în baie să te bărbierești și să-ți pui o pijama ?" propuse ea.

După ce se bărbieri, el, în pijama, ea învelită în prosop, băură coniacul pînă la ultima picătură, trăgînd fiecare cîte o dușcă direct din sticluță. Era un coniac splendid ; numărară stelele de pe etichetă : „7, zise ea, triumfătoare. Dacă erau doar 5, însemna că ne certăm". „De ce ?", întrebă el. „Șapte e cifra care duce în Nirvana, pacea sufletelor", zise ea, în glumă.

A doua zi, pe la 10, hotărîră să se ducă la plajă. Afară era un soare splendid și el o conduse la hotelul în care stătea, pentru ca să-și ia costumul de plajă și o rochie ușoară. În cameră, femeia îi arătă statueta ei, puțin mai mare decît cealaltă. „Dacă n-ai să-ți mai găsești statueta, am să ți-o dăruiesc pe asta, ca să-ți aduci aminte de mine", spuse ea. Trecură apoi pe la un magazin cu articole de plajă ca să-și cumpere un slip, căci nu prevăzuse „acest aspect de destindere". Apoi mîncară la un lacto-bar mimuscul, pe care-l știa ea.

Făcură plajă și baie în mare într-un loc singuratic, izolat.

— Tot mai crezi că sînt o spioană ? îl întrebă ea, punîndu-și capul pe pieptul lui.

— Dacă ai fi, nu ți-ai pierde vremea cu mine aici, răspunse el.

— E adevărat că spioanele sînt femei frumoase ? se alintă ea.

— Nu știu, nu am avut „onoarea" să cunosc vreuna pînă acum. Judecînd însă după cum arăți tu, s-ar părea că așa este, o tachină.

Tîrziu, după-amiază, se despărțiră. Ea se duse la hotel să se odihnească, pentru programul din acea noapte.

— Gata, s-a sfîrșit scurtul meu concediu medical ! îi spuse ea, cu tristețe. Ai să vii să mă vezi la noapte ?

El îi promise că va veni, deși nu era sigur că se va întîmpla astfel.

— Dacă nu vii, voi rămîne pentru tine o aventură de ocazie ? îl mai întrebă, de data aceasta privindu-l în ochi.

El nu-i răspunse. O sărută și plecă grăbit spre hotelul său. „La naiba cu acest intermezzo", gîndi. „Vreau să aflu cine e și ce caută tipul mărunțel, cu ochi oblici, vreau să dezleg enigma deasă care înconjoară moartea lui Fan".

Cînd ajunse la hotel, căpitanul Spiru discuta cu femeia de la recepție. Urcară în cameră și se priviră ca doi oameni care nu se mai văzuseră de mult.

— Vă rog să mă iertați, îi spuse căpitanul (care, altfel, se purta foarte protocolar), dar am cerut la București unele amănunte despre simpatica dumneavoastră convivă de asnoapte.

— Și ?

— S-ar zice că sînteți un om norocos. Atît biografia juridică, precum și biografia sentimentală a fetei nu au nici o pată. A primit o bursă să studieze aici, s-a căsătorit cu unul Petrescu, un intelectual foarte dotat, dar acesta a murit de cancer. A fost crunt lovită de această „fatalitate" și a dus o viață destul de singuratică. Un regizor a avut ideea s-o plaseze într-un film. Însă filmul nu s-a mai făcut. Fata a fost un timp cam pe „tușă" (mă refer la mijloacele materiale). Dar cred că ți-a spus ea totul...

— Nu, asta nu mi-a spus.

— Ei, bine, după moartea soțului ei a refuzat să mai urmeze cursurile facultății.

— Asta-mi-a spus-o...

— V-ați gîndit din ce cauză ?

— Nu. Dar acum îmi dau seama.

— Coridoarele, amfiteatrele, toate celelalte îi aduceau aminte de el, presupun. Un traumatism psihic care trebuia evitat.

— Cam așa ceva.

— Apoi, pentru că făcuse cursuri de dans, a participat la un concurs de angajare la Teatrul de operetă. A reușit și a dansat în spectacolele de acolo, pînă la închiderea stagiunii.

— Nici asta nu mi-a spus-o.

— În fine, medicul i-a recomandat să-şi petreacă vacanţa la mare. Adică unde e multă lume, unde ar putea să uite...

— Văd că sînteţi nu numai bine informat, dar şi un analist, tovarăşe căpitan, spuse procurorul, în glumă. Mai bine spune-mi ce ai aflat în chestiunea noastră, adăugă el.

— Fachirul a dispărut fără urme. S-ar zice că nici nu a locuit în vreun hotel de aici.

— Din toată hărmălaia de as-noapte, am pierdut bunătate de statuetă, se „plînse" Amilcar.

— Nu e exclus s-o fi luat cineva de la o masă alăturată, poate un complice al falsului iluzionist. Responsabilul localului şi celelalte persoane pe care le-am interogat susţin că fachirul a apărut singur, după ce, în prealabil, l-a imobilizat pe iluzionistul in facto în camera acestuia de la hotel. S-a dat drept înlocuitorul său.

— Asta e tot ?

— Aici urmează o surpriză : în turbanul de culoarea muştarului avea o viperă. Tocmai cînd se pregătea să ni-l arunce plocon pe masă, lighioana a sărit pe podea. O femeie de la prima masă a văzut-o, s-a ridicat ţipînd şi a răsturnat un reflector. Jivina a fost găsită moartă în toaletă.

Amilcar zîmbi, de parcă auzise o glumă.

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, puteţi rămîne aici încă o zi-două. Şeful dumneavoastră mi-a comunicat că e mulţumit de stratagema al cărei autor sînteţi. S-ar putea ca, de abia de aci încolo, să intrăm pe făgaşul cel bun.

— Crezi că s-ar mai putea ivi ceva pe aici ?

— Nu se ştie niciodată de unde sare iepurele... Cine ştie ce alte fărădelegi le-or fi trecînd prin minte adversarilor noştri necunoscuţi !

— Aştept mîine un telefon, spuse procurorul, şi se despărţiră.

Rămas singur, Amilcar gîndi că Akma construise diferite variante ale biografiei ei dintr-o jenă firească şi poate din teama că el nu o va crede. „Unele lucruri, oricît ar fi de adevărate, par neverosimile", îşi spuse. Rememoră toate frazele schimbate cu ea de cînd o cunoscuse : destule naivităţi care probau sinceritatea.

Făcu un duş, se îmbrăcă şi mîncă la restaurantul în care-l observase Akma. Ospătarul îl recunoscu şi îl servi ca pe un cunoscut al localului.

Apoi jucă timp de o oră biliard la cafenea cu partenerii pe care-i găsise aici imediat ce sosise în staţiune. Cînd ieşi din cafenea era seară, o seară răcoroasă, cu nori alunecînd pe cer şi infuzii tomnatice. „De acum zilele pot fi calde, serile însă vor fi tot mai răcoroase", gîndi. Se îndreptă spre hotel să-şi ia balonseidul. Femeia de la recepţie îi zîmbi mai mult ceremonios, decît afabil, semn că îşi schimbase intenţiile iniţiale.

Cînd coborî, nici nu mai era acolo, îi ţinea locul una din cameriste. Dădu din umeri distrat, şi ieşi afară. Dar ea îl aştepta sub un copac pe alee, îmbrăcată de seară, cu un trenci în carouri care-i venea bine. „Iată-mă şi curtezan", se minună el şi se apropie de ea, de parcă şi-ar fi dat întîlnire acolo. Femeia îl luă de braţ şi se lipi de el, şoptindu-i la ureche, atît de aproape, încît îi simţi buzele calde şi moi şi părul mîngîindu-l : „Credeam că m-ai uitat !"

„Acum e acum", gîndi el, căci trebuia să născocească ceva pentru a fi liber mai tîrziu. Dar femeia îi ghici parcă gîndurile, căci îi spuse, de parcă ea şi-ar fi dorit-o : „N-o să stăm mult, nu-i aşa ?"

Procurorul gîndi că oricine ar putea deveni „victima" unor asemenea întîmplări amoroase, dacă norocul i-ar surîde. Hotărî, totuşi, să nu întindă gluma prea departe. Femeia îl purtă cu ea prin mai multe localuri din cealaltă parte a staţiunii. Peste tot era aglomeraţie, aşa că aleseră, pînă la urmă, un local de mici proporţii, mai liniştit, mai retras.

Băură Cinzano în pahare mari cu sifon, lămîie şi gheaţă. Fusese plăcerea ei, şi el nu i-o putea refuza. Îi povesti cîte ceva despre ea : avea 25 de ani, după liceu făcuse şcoala tehnică sanitară, dar nu profesase decît un an, căci găsise că e mai plăcut să lucrezi la un hotel pe litoral (lume multă, elegantă, conversaţii plăcute, varietate etc.). El îi spuse că e arhitect, că mai are cîteva zile de concediu şi se reîntoarce la Timişoara, de unde e, dar văzu pe faţa ei, în privirile ei, că nu crezuse o vorbă din toate acele improvizaţii de moment. Îşi aduse aminte de directorul hotelului (poate ştia de la acesta ceva), apoi de conversaţia pe care ea o avusese cu căpitanul Spiru. În orice caz, se dovedea suficient de perspicace şi nu-şi mai bătu capul cu acest lucru. Dansară puţin şi femeia (Caty, se recomandase ea) se lipi de el strîns ca o mărturisire. Apoi el pretextă că-l doare capul şi, după ce achită nota, plecară spre hotel. „Nu acolo", îi spuse ea, şi îl conduse pe o altă alee, la un hotel pe care nici nu l-ar fi ghicit de departe, într-atît era de împresurat de copaci. Aici însă urmă un moment penibil, căci el se opri brusc şi îi spuse că nu mai poate

să rămînă, deoarece şi-a adus aminte că are o întîlnire urgentă, o întîlnire serioasă, „de afaceri", cu un prieten. Ea rămase perplexă, apoi, cînd înţelese că el era hotărît să plece şi să lase totul „baltă", îi întoarse spatele furioasă şi dispăru printre copaci. Procurorul se îndreptă spre localul de noapte în care dansa Akma.

Ajunse înăuntru cu zece minute înainte de începerea programului. Chelnerul îl recunoscu şi îl servi cu whisky. Băutura se dovedi reconfortantă după licoarea aia dulceagă şi greţoasă pe care o băuse cu femeia de la recepţie. „N-ar fi trebuit să mă încurc în povestea asta", se mustră el. Apoi uită totul, urmărind programul şi aşteptînd să apară Akma. Dansatoarea apăru, făcu cîteva piruete graţioase, apoi scoase din corsaj un trandafir de un roşu întunecat, îl sărută şi îl azvîrli pe masa lui. Lumea de la mesele din jur aplaudă amuzată, cîţiva îl priviră cu oarecare invidie, dar el reţinu sensul spiritual al gestului ei, căci era clară asociaţia dintre trandafirul roşu şi turbanul galben din noaptea precedentă. „În loc de otrava unei vipere, învăluită în catifeaua galbenă a minciunii, sîngele sincer şi fierbinte al acestui trandafir, simbol al dragostei", gîndi el, în versuri construite fugar după modelul traducerilor lui Stamatiad din poezia veche japoneză.

Programul i se păru mai frumos decît cel din noaptea trecută. După ce se termină, Akma veni la masă. Era puţin obosită de efortul ce-l făcuse, dar după un pahar de whisky se înveseli.

— De ce nu ai venit mai devreme ? îl întrebă .

— Am jucat biliard la cafenea, răspunse, apoi schimbă vorba.

În ziua următoare dormi pînă la prînz, căci telefonul nu sună, nu bătu nimeni în uşă, nu-l căută nimeni. Se sculă bine dispus şi se duse în baie să se radă. Cînd reveni în cameră, Akma dormea încă. Fluieră o melodie veselă, plimbîndu-se de colo-colo prin încăpere. Apoi îşi aprinse o ţigară şi se aşeză pe pat. Akma se răsuci pe o parte, apoi pe cealaltă şi, în cele din urmă, deschise ochii, doi ochi noptoşi, cu luciri senzuale.

— Cît e ceasul ? întrebă.

Se ridică pe jumătate şi îl trase lîngă ea, înconjurîndu-i gîtul cu braţele şi sărutîndu-l.

— Neastîmpăratule, voiai să fugi de mine ! îl dojeni ea, în glumă.

Peste două ceasuri erau la restaurant. Mîncară cu poftă, amuzîndu-se de-amănunte, de felul cum erau îmbrăcate unele persoane, cum se mişcau. Cel mai mult îi distră o femeie de o vîrstă incertă, de o lungime considerabilă (părea că nu se mai sfîrşeşte), tunsă scurt, cu minijup şi cu nişte ochelari de soare de o formă şi o mărime cu totul ieşită din comun.

— O englezoaică tip cocostîrc, zise el, arătîndu-i-o.

— Are 2 metri şi 15 centimetri, completă ea.

— Ochelarii şi i-a construit singură dintr-un braţ de macara şi două vitrine de magazin.

— Probabil că special şi-a făcut fusta atît de scurtă, altfel i-ar fi trebuit 50 de metri de stofă.

Bîrfiră astfel, mîncînd. Apoi se îndreptară spre plajă, bineînțeles la locul acela, în care se simțeau bine.

— Trebuia să primesc un telefon astăzi, zise el, ca pentru sine.

— Ceva important ?

— Destul de important.

Ea se întristă și tăcu un timp. Apoi îl întrebă, brusc :

— Vrei să pleci de aici ?

— Va trebui să plec.

— E curios, spuse ea, cu o alură meditativă, eu ți-am spus o mulțime de lucruri despre mine, iar tu nu mi-ai spus nimic.

— Ce ai vrea să știi ?

— De pildă : cu ce te ocupi, unde stai, dacă ești sau nu însurat, și alte lucruri din acestea... „banale".

— Nu-ți fie teamă, nu sînt însurat, stau aproape de aici, așa că ne mai putem vedea, numai că...

— Numai că ?

— Am o meserie care-mi solicită aproape tot timpul.

— Am înțeles, spuse ea. N-am să te mai întreb nimic. Promite-mi, totuși, ceva...

— Promit : am să-ți las numărul de telefon ; am să te caut și eu la telefon, cînd voi avea un moment disponibil.

— E-n regulă, conchise femeia și, ridicîndu-se, îl trase după ea spre apă.

Seara o petrecură la ea, la hotel. Apoi el plecă să dea un telefon, convenind să se reîntîlnească la bar.

Femeia de la recepție îl privi cu un zîmbet mirat.

— Nu v-am mai văzut de mult, domnule, spuse ea, cu oarecare ironie, lăsînd să se înțeleagă totuși că i-a trecut supărarea.

— Nici eu, stimată doamnă.

— Sînteţi ocupat ?

— Acum, nu. Sînt doar... preocupat.

— Peste o jumătate de oră am putea sta de vorbă ? propuse ea.

— Desigur, răspunse, şi urcă în cameră.

„De o femeie ca asta nu scapi uşor", gîndi el.

Încercă să obţină legătura cu cîteva numere de telefon, dar degeaba. În cele din urmă, lăsă vorbă telefonistei să insiste la unul din numere. Dar nu apucă să lase jos receptorul, că duduia Caty se „băgă" pe fir. „Am reuşit să vă cunosc vocea, chiar dacă v-o schimbaţi, domnul meu", spuse. Apoi adăugă : „Sînt dispusă să vă mai acord 15 minute, căci acea jumătate de oră a trecut".

„Femeia asta e o piază rea !" se enervă el şi puse receptorul în furcă fără să-i răspundă nimic.

Peste încă o jumătate de oră se trezi cu ea în cameră, tocmai în momentul cînd sună telefonul. „Am făcut apel de mai multe ori, dar telefonul pe care-l doriţi nu răspunde", spuse telefonista. „Mai aşteptaţi ?" „Nu ! Mulţumesc domnişoară", zise el, privindu-şi vizitatoarea nu tocmai plăcut.

Simţea că se enervează. „M-am izolat aici ca un cuc, gîndi. Mîine dimineaţă plec !"

Caty se aşezase între timp pe pat şi îşi aprinsese o ţigară.

— Viaţa e scurtă, dragul meu, spuse ea, filozofic. N-ar trebui să te perpeleşti aşa...

„Femeia e amuzantă", îşi spuse. Şi hotărî să clarifice această situaţie.

— Stimată duduie, îi spuse el. M-aţi întîlnit într-un moment nu prea prielnic conversaţiilor de amor. Mîine plec, şi în noaptea asta sînt ocupat.

— Cu conversaţii de amor sau cu amor ? îl tachină ea.

— Să zicem.
— Este singura explicație ? întrebă ea, ironic.
— A, nu. Ar mai fi una, dar nu vreau să vă jignesc. Femeia se ridică, apropiindu-se de el.
— Ești sigur ?
— Ce importanță are ?
— Eu cred că are...
„Dacă nu vii, voi rămîne pentru tine o femeie de ocazie ?" își aminti el cuvintele Akmei.
Ajunse la bar pe la sfîrșitul programului. Cînd acesta se termină, Akma veni la el, cu un zîmbet chinuit pe față. Nu-i reproșă nimic, dar se vedea limpede că e supărată.
Mai tîrziu, acasă la ea, îi dădu numărul de telefon, apoi se despărțiră. Se luminase bine cînd ajunse la el la hotel. Dormi cîteva ceasuri, apoi se îmbrăcă, își strînse lucrurile în valiză și coborî.
— Pleci ? îl întrebă Caty, cu un aer melodramatic.
— Da.
— La Timișoara ?
— Da.
— În cazul în care nu pleci chiar la Timișoara, sper să ne mai întîlnim, propuse ea.
— Să sperăm, răspunse el, evaziv .
Era furios pe toate aceste fraze și amănunte banale. Îi spuse „la revedere" și o porni grăbit către stația de autobuz. Tot drumul dormită, fără a se gîndi la nimic. Cînd coborî, gara fiind aproape, intră și depuse geamantanul la ghișeul de bagaje. „Am să vin spre seară să-l iau", își spuse. Apoi, înviorat, o porni agale către centrul orașului. Era bucuros că scăpase de acel „iad plăcut al izolării" și mergea distrat, privind trecătorii și fațadele blocurilor de parcă era un vizitator, venit pentru prima

oară în acel oraș. Deodată, la circa 40 de pași de el, pe cealaltă parte a trotuarului, un individ îi atrase luarea-aminte. Mergea destul de repede, deși în aparență părea că nu se grăbește, aruncînd priviri încoace și încolo. Individul purta o pălărie cu boruri mari, de paie, cum poartă atîția turiști vara. Dar, la o privire mai atentă, se putea vedea că un bandaj, ca o cialma turcească, îi înfășura calota capului. Și mai mult decît atît, cel urmărit avea niște perciuni de toată frumusețea — însă nu gen hippyes sau beatles — ci din aceia pe care și-i lăsau marinarii pe vremuri. „Ecce homo !" exclamă procurorul în gînd, și întinse pasul după el, căci persoana mergea acum din ce în ce mai repede. Era ceva de automat în mișcările lui, ca și cum omul ar fi fost posedat de diavol sau urmărit de arynii. „Ambele comparații sînt plastice !" se felicită el. „Dar unde merge clientul meu ?" Și deduse că omul fusese plecat din localitate, iar acum se îndreaptă vertiginos către o întîlnire sau un obiectiv important. Individul apucă pe o stradă care cobora în pantă spre mare și procurorul rări pașii, căci nu trebuia să piardă acest prilej pe care numai întîmplarea i-l scosese în cale. Aici casele se răreau și, la capăt, înainte de a se vedea marea deschisă în toate părțile, era o hardughie cu multe intrări. „Ptiu, drace !" bombăni procurorul în gînd, căci negăsind nimic, nici un zid, nici un copac după care să se ascundă, intrase în holul unei case tocmai în momentul cînd cel urmărit dispăru. „O să iasă el din nou", își spuse procurorul și privi cu ciudă în jur, căci nu era nici un telefon public prin apropiere. Dar, spre uimirea lui, observă cum, la o distanță de numai 20 de metri, opri o mașină cunoscută și din ea se dădu jos căpitanul Spiru. „E un băiat isteț acest Spiru", își spuse procurorul și vru să iasă din holul în care se

ascunsese .Din mașină însă mai coborî cineva, așa că, cel puțin pentru un moment, procurorul hotărî să stea locului.

— La revedere, domnișoară ! spuse Spiru, galant, apoi ureă în mașină. Șoferul întoarse — și se auzi zgomotul motorului, depărtîndu-se. Femeia călca sigură cu tocurile ei pe asfalt. Cînd trecu prin dreptul lui, avea un zîmbet înghețat pe față. „Porumbița se întoarce la cuibul părăsit, excortată cu bunăvoință de șoimi", formulă o frază, ca într-un roman cu texte cifrate. Gîndi că, din moment ce femeia dispăru pe a doua intrare a clădirii aceleia imense, tot pe acolo dispăruse și individul cu perciuni. „O casă veche, enormă, cu mai multe intrări, cu mai multe etaje, cu tot felul de scări și coridoare, cu ferestre ce dau spre mare, probabil și cu ieșiri secrete, știute numai de intimii casei, iată un loc plăcut de întîlnire", își zise el, dar, în același timp, auzi pași coborînd pe scara scîrțîitoare de lemn a clădirii în holul căreia intrase, cam pe la etajul III. Abia acum își dădu seama că acea clădire era complet goală. „Una din casele vechi, cu ziduri putrede, ce urma să fie demolată", gîndi, și se uită unde să se ascundă, dar pașii încetară. „Probabil, un vagabond care n-are unde să doarmă și s-a adăpostit în epava asta". Privi cîtva timp în stradă : o gospodină grasă, scundă, cu o sacoșă plină cu alimente, trecu prin fața lui ; cîțiva copii ieșiseră și se jucau cu o minge ; un soldat, cu o fetișcană, ținînd-o de după umeri, intră în parcul de vizavi și se așezară pe o bancă. În momentul următor, un individ înalt, bine făcut, bronzat strașnic și cu o bluză de marinar, ieși dinspre parc, traversă strada și ceru un foc unui tip mai scund, dar la fel de bronzat, cu o bluză helanka și pantaloni gri petrol, de tergal, care ieșise tocmai din intrarea a doua a clădirii

masive. Schimbară cîteva cuvinte, apoi se despărțiră. Individul scund rămase o clipă locului, apoi intră înapoi în clădire. Celălalt, înalt, bine legat, o luă agale în jos, către digul de la cutere. „Căpitanul Spiru veghează", își spuse el bucuros, dar în clipa următoare cineva îl lovi pe la spate cu un obiect tare și se prăbuși...

Peste cîteva ore, cînd își reveni, avea o senzație de greață, de oboseală, și privirea încețoșată. Ieși afară, la lumină, dar ametea, așa că trebui să se sprijine de zid. Lîngă intrare văzu o batistă mototolită, nu prea curată, o mirosi și o puse în buzunar („am fost narcotizat", spuse el, scuturîndu-se și respirînd adînc aerul după-amiezii de vară). Pe stradă, animația începea să crească, așa cum se întîmplă după-amiaza, spre seară, pe toate străzile ce coboară spre mare. Înaintă greoi pînă la capătul străzii și așteptă, privind în jur. Cineva cunoscut trecu pe lîngă el, îl salută, privindu-l cu oarecare mirare și trecu mai departe. În clipa aceea, o mașină își făcu apariția dintr-o stradă laterală. „Am noroc !" exclamă, căci era un taxi. Făcu semn șoferului să oprească și urcă în spate, spunîndu-și adresa. Acasă își tamponă cu spirt locul unde fusese lovit și își aplică un pansament ușor. Apoi făcu un duș. Deschise frigiderul, descoperi că mai era ceva de mîncare : ouă, unt, brînză. Își prepară o omletă la aragaz, luă niște pîine (cam veche) din dulap și mîncă repede și cu o poftă de lup. Apoi își făcu un ceai tare cu rom și sorbi cîteva pahare. Abia după aceea telefonă căpitanului Spiru. Îi răspunse locotenentul-major Pandrea : „Tovarășul căpitan nu e aici. Mi-a ordonat însă ca, de îndată ce iau legătura cu dumneavoastră să vă rog să veniți de urgență la dînsul". „De acord, răspunse el. Spune-i căpitanului că vin imediat". Se îmbrăcă într-un costum de seară care-i venea impecabil,

de parcă s-ar fi dus la un spectacol de gală. Înainte de-a pleca, sună telefonul. „Bună seara, dragul meu", se auzi în receptor o voce învăluitoare. Era Akma. Schimbă cîteva fraze, și ea înțelese că el era preocupat de ceva după felul în care rostogolea cuvintele și o anume doză de neatenție, de imprecizie în răspunsurile date întrebărilor ei. „Te las, spuse ea, văd că ești grăbit". „Orice femeie, gîndi el, crede că dacă ieși seara undeva te duci la alta. De parcă n-ar mai fi treburi serioase pe lumea asta!" Îi promise că-i va da un telefon a doua zi. Apoi își puse fulgarinul, pălăria, stinse lumina și ieși. „Vom pătrunde într-un nou capitol", gîndi el, cu satisfacție.

Fereastra de la biroul căpitanului era luminată. Urcă treptele grăbit, răspunzînd la salutul unor persoane cunoscute. „Tovarășul căpitan vă așteaptă", zise, ceremonios, locotenentul-major Pandrea, un bărbat înalt, cu trăsături fine, foarte tînăr.

— Bună seara, tovarășe procuror ! îl întîmpină Spiru, cu amicalitate discretă. Eram îngrijorat. Ni s-a comunicat de la hotel că ați plecat și nu v-ați mai întors. Locotenentul-major Pandrea a făcut investigații pe tot litoralul, a postat pe cineva pînă acum o oră în fața casei dumneavoastră, dar degeaba. Sper că nu s-a întîmplat nimic grav...

— Nu mi s-a întîmplat decît o... zgîrietură, glumi el, și-i arătă pansamentul.

— Ați căzut cumva ? ! întrebă căpitanul, pe același ton.

— Nu tocmai așa, dar nu are importanță, schimbă el vorba. Aveți vești noi ?

— Cîteva, spuse căpitanul cu glasul scăzut.

„Pari supărat, căpitane !" vru să spună, dar se răzgîndi. Era curios să afle acele „cîteva" vești.

— Te ascult ! zise el și își aprinse o țigară.

— Dacă vă amintiți, ne-am întrebat cine este tipul cu favoriți : o persoană simpatică, al cărui nume revine de mai multe ori prin foile dosarelor, dar pe care nu am interogat-o, fiind considerată neutră și străină de cursul

tragic al lucrurilor. Ca să precizăm, e vorba de domnul Lulă. După ce şi-a ispăşit pedeapsa, s-a retras cu totul din vălmăşagul ambiţiilor vieţii, ocupîndu-se cu o treabă foarte paşnică, şi anume grădinăritul. S-a angajat la o fermă şi, încet-încet, s-a specializat în această branşă. Vara putea fi văzut, uneori, vînzînd roşii şi castraveţi în piaţă. Iarna îngrijea cu devotament de răsaduri, la sere. Şi-a amenajat, cu propriile braţe, o căsuţă din chirpici, destul de arătoasă pe dinăuntru, dar nu s-a însurat, şi aici e buba. La închisoare se pare că şi el se îndrăgostise de frumoasa curtezană, pe nume Flavia. Dar nu trăgea nici o speranţă din moment ce era Fan la mijloc. Aflăm însă de la simpatica duduie Juliana (care pînă la un punct a fost sinceră cu noi) că teribila divă zisă Flavia i-a făcut cîteva vizite la fermă, s-a interesat, cum s-ar zice, de sănătatea dumnealui, ba a dormit şi o noapte-două la locuinţa sa din chirpici. Fan nu a ştiut nimic mult timp, după cum nu ştia, ci doar bănuia, despre alte capricii ale domnişoarei Flavia.

— O persoană „capricioasă", într-adevăr. Înţeleg că aţi folosit-o pe Juliana drept momeală pentru a afla continuarea întîmplărilor Fan-Flavia-Lulă de la acesta din urmă.

— Exact. Individul nu era de găsit, plecase undeva la ţară. Juliana l-a căutat prin cîteva locuri, a întrebat ici-colo, pînă ce a găsit un tip care să-i dea de urmă. O figură ocazională, unul din acele specimene ce trăiesc mai din nimic, fiind „prieten" mai cu toată lumea de prin localuri. Tipul a aranjat întîlnirea dintre Lulă şi Juliana în clădirea de lîngă mare, ultima locuinţă a Flaviei înainte de dispariţie...

— Şi a venit... Mă întreb dacă nu era mai bine să-l arestaţi ?

— Voiam să prindem, cum se spune, doi peşti într-o plasă : pe Lulă, dar şi pe eventualul duşman sau urmăritor al acestuia.

— Care putea fi „prietenul" nostru, fachirul răzbunător de la bar ! ?

— Eventual. Cert este că Lulă nu „plecase" la ţară numai de teama legii. Discuţia lui cu Juliana ne-a confirmat acest lucru. Lulă a venit la întîlnire ceva mai devreme, probabil ca să cerceteze terenul. Părea agitat şi foarte prudent. Avea o cheie şi a intrat în cameră. Apoi am adus-o şi pe Juliana. Cîteva microfoane, abil mascate, au înregistrat discuţia lor. După cum veţi vedea, Lulă s-a ferit să dea amănunte precise, a evitat chiar unele lucruri care ar fi dus la dezlegarea unor necunoscute ale ecuaţiei noastre.

Şi căpitanul Spiru puse în mişcare banda unui magnetofon aflat pe biroul său. „Ce s-a întîmplat în noaptea aceea ?" se auzi vocea Julianei. „Ce vrei să ştii din toate cîte s-au întîmplat ? A fost îngrozitor !" răspunse Lulă. „Ce a fost îngrozitor ? !" „Totul... Am bănuit de la început, de cînd Flavia m-a atras în povestea asta. I-am spus-o şi ei. Am rugat-o să lase baltă totul şi să plecăm undeva, să ne pierdem urmele de Fan". „Şi ea ce a făcut ?" „M-a pus să-l urmăresc pe Fan. M-am ţinut după el toată seara. La un moment i-am pierdut urma. Trebuia să mă opresc. Ştiam însă că Fan şi Flavia se întîlnesc la epava de lîngă digul de larg după miezul nopţii. Parcă îmi luase cineva minţile. M-am dus acolo înaintea lor..." „Şi ce-ai făcut ?" „M-am ascuns după dig, era frig şi ceaţă de-mi clănţăneau dinţii. Cred că îmi era şi frică, aveam febră parcă. Am făcut bine că m-am ascuns după colţul digului, căci, de acolo, puteam vedea pe oricine ar fi venit pe dig, fără ca eu să fiu văzut. Fan a venit mai

tîrziu decît mă aşteptam, era singur şi purta un geamantan în mînă". „Un geamantan uşor?" „Nu chiar. Un geamantan din piele neagră, destul de greu". „Ce-a făcut apoi?" „A urcat pe epavă. S-a dus în cabina din prova, căci am văzut flacăra unei brichete. La urmă a sosit şi Flavia cu un individ străin. M-am strecurat pînă aproape de epavă, dar nu am putut deslui ce vorbeau". „Vorbeau româneşte?" „Cred că foloseau un argou marinăresc". „Flavia nu-ţi spusese nimic despre celălalt tip?" „Nu-mi spusese decît că e vorba de o afacere şi că eu să stau pe aproape, poate va fi nevoie de mine". „Şi apoi?" „Fan a ieşit afară cu o lanternă. Era cît pe-aci să mă vadă. S-a plimbat pe dig, nerăbdător. S-a uitat de cîteva ori în lungul digului, dar mai mult era interesat să vadă ceva în larg. Din cauza ceţii însă nu se putea vedea mai nimic". „Valiza era la el?" „Da. O ţinea în mînă". „Ce putea fi înăuntrul ei?" „Nu ştiu. Nu pot să-ţi spun. Dă-mi ceva să beau". „Nu e nimic de băut aici. E mai bine să-mi răspunzi la întrebări. Poate că te ajut în felul ăsta". „Să mă ajuţi?! Ar fi bine să mă ajute cineva. Cred însă că nu am nici o scăpare. Dacă ar fi trăit Flavia, ea ar fi putut spune". „Ce să spună? Că nu tu l-ai omorît pe Fan?!" „Nu vorbi aşa! Şi Fan şi Flavia sînt morţi. S-ar putea să mor şi eu. Ai să rămîi doar tu. La ce ţi-ar folosi să ştii ce s-a întîmplat?" „Ei bine, ce s-a întîmplat după ce a venit Flavia?" „S-au certat pe epavă. Flavia i-a reproşat lui Fan că nu o iubeşte şi că e un ticălos care vrea totul pentru el. El a pocnit-o. Apoi a intervenit străinul acela". „El l-a omorît?" „Nu ştiu, nu pot să explic bine cum a fost. Totul s-a desfăşurat atît de repede, de îngrozitor..." „Valiza unde a rămas?" „Care valiză?" „Cea pe care a adus-o Fan". „Geamantanul a dispărut. Au murit toţi".

„Și străinul? De unde știi că era străin?" „Nu știu nimic. Mă duc afară să beau apă. Aici văd că nu e nimic de băut..."

— Asta e tot?

— Din păcate și deocamdată... da. Sub pretextul că îi era sete, Lulă a ieșit din cameră. Dar nu s-a mai putut întoarce. Cineva l-a lovit în spate cu un cuțit.

— L-a achitat?

— I-a făcut o rană destul de adîncă. L-am dus la spital. Medicii mi-au promis că îl vindecă. Dar cîtva timp nu va putea să ne spună nimic. A pierdut mult sînge, rana e periculoasă, are febră și aiurează tot timpul.

— O acțiune fulgerătoare, medită procurorul, ca pentru sine, pipăindu-și locul unde el însuși fusese lovit. E clar că lui Lulă nu îi era frică de noi, cît de individul necunoscut. Ajungînd la un moment dificil al relatării, mai bine-zis încolțit de întrebările duduii Juliana, a ieșit să se convingă dacă ascultă la ușă sau dacă-l pîndește cineva... Sper că ați pus o pază bună în jurul pacientului.

— Am luat măsuri severe.

— Duduia Juliana ce face?

— O păzim și pe ea, deși cred că nu e în pericol și că nu are ce să ne mai spună. Dacă ar fi știut unele lucruri în plus, individul „din umbră" i-ar fi făcut o vizită, i-ar fi dat tîrcoale, oricum...

— Ar fi bine să trimiți pe cineva să cerceteze casa pustie de alături. Pornit din întîmplare pe urmele lui Lulă, m-am ascuns în holul de la intrare. Am observat oamenii dumitale. Apoi am auzit pașii cuiva în interiorul casei aceleia. Ceva mai tîrziu, cineva m-a lovit pe la spate, dar nu mi-a făcut alt rău, ci doar m-a tamponat cu o batistă cu narcotic.

Și Amilcar scoase batista din buzunar și o puse pe birou. Căpitanul Spiru chemă pe Pandrea și-i ordonă să se ducă la laborator ca să analizeze comparativ batista cu cuțitul cu care fusese atacat Lulă. Apoi ordonă unui locotenent sosit în momentul acela să cerceteze casa pustie din vecinătatea clădirii în care avusese loc atentatul.

— S-ar părea că nu am organizat o încercuire prea bună, spuse, cu regret în glas, Spiru. Cred că m-a indus în eroare aparența clădirii. Privită de afară, unele ferestre, avînd hîrtie albastră sau storurile trase, părea locuită încă.

— Acum lucrurile sînt consumate. Dacă persoana care m-a tamponat cu batista e aceeași care l-a atacat pe Lulă, înseamnă că avem de-a face cu un adevărat echilibrist. Nu e de loc ușor să sari de pe un acoperiș pe altul, mai cu seamă că distanța depășește trei metri, adăugă procurorul în glumă.

Peste o jumătate de oră, Pandrea le aduse confirmarea că atît batista, cît și cuțitul aparțineau aceleiași persoane. Locotenentul Vintilă se întoarse din cercetare cu o figură radioasă. „Am descoperit un lucru formidabil, spuse el. Din beciul casei pustii (locatarii ei s-au mutat azi-dimineață la blocurile noi), printr-o ușă care părea înțepenită, se face un gang care duce în cealaltă clădire. Cîteva urme dovedesc că gangul a fost folosit de curînd".

— Înseamnă ori că individul nu era singur, ori că, după ce m-a narcotizat, s-a strecurat în beci și și-a făcut drum prin gangul întunecos, conchise procurorul. Întrebarea este: care-i scopul final al acțiunilor sale? Oricît ne-am strădui să găsim un răspuns la această întrebare

(de pildă, să șteargă niște „urme", să se răzbune etc.) cred, totuși, că cea mai simplă și mai reală explicație a acțiunilor sale este... geamantanul.

— Considerați, deci, că geamantanul, cu încărcătura sa miraculoasă, se află ascuns și că individul îl caută ?

— Exact. Nimeni n-ar face un joc atît de periculos decît pentru o miză mare. Și miza e geamantanul, conținutul acestuia.

— În cazul în care individul caută acest geamantan, atentatul asupra lui Lulă apare totuși neverosimil. Nu omori un om înainte de-a afla obiectul pe care-l cauți.

— Adevărat. Dar dacă mai există o persoană care știe unde e obiectul ? Apare clară tentativa de-a se descotorosi de Lulă. Trebuie văzut dacă individul necunoscut este această persoană, dacă nu cumva este altcineva care se folosește de acest individ.

— Oricum, ne aflăm aproape de dezlegarea problemei doar teoretic. Practic, trebuie să așteptăm să-și revină Lulă ? întrebă căpitanul.

— Bineînțeles că nu. Evenimentele se precipită. Ori individul mic de statură, cu figură de oriental, ori altcineva se va ivi prin preajma noastră, va face o greșeală. E imposibil să nu dăm de un fir, și asta cît se poate de curînd. Avem și niște probe : obiectele lăsate de cineva sau altcineva. Batista trebuie să ne ducă la o urmă. Vom vedea...

Se ridică în picioare să plece, căci se simțea obosit.

— La revedere, vă voi ține la curent cu orice veste nouă ! îi spuse căpitanul și se despărțiră.

Tîrziu, după miezul nopții, Amilcar se trezi brusc din somn. Era acasă, în pijama, acoperit cu un pled subțire. Aprinse veioza și constată că fereastra ce da în

curte era întredeschisă. „Să fi intrat cineva ?" și se gîndi că n-ar fi imposibil. Dar nu era nimeni. Un trăsnet cutremură cerul și, în vijelia cumplită ce se stîrnise afară, se auziră răpăind rafalele ploii. Își aprinse o țigară aromată, ușoară, își făcu un nes rece și, lungit comod într-un fotoliu, se gîndi că deducțiile sale și toată investigația psihologică rămîneau în umbră față de acțiunea sigură a căpitanului Spiru. Acest om va reuși să-l prindă pe criminal — conchise el — și asta cît mai curînd.

A doua zi dimineață, la birou, secretara îi înmînă un colet. „Am primit acest colet pe numele dumneavoastră", îi zise ea, cu aerul acela corect, pe care-l aborda totdeauna. Cîntări pachetul în mînă — era ușor — se uită la adresa expeditorului, care era o farsă, căci semna Caterina Valente (probabil, funcționarul de la mesagerie nu asculta muzică ușoară) și, folosind briceagul său cu plăsele verzi, îl desfăcu. Oare avea în mînă o carte, o cutie cu bomboane cu capacul ca o copertă de carte, o bombă făcută pentru seratele dansante ? ! Deschise capacul și se bucură de acest cadou, căci era un magnetofon. Apăsă pe un buton și în cameră răsună, învăluitoare, vocea unei femei tinere : „1, 2, 3, 4 — 1, 2, 3, 4 — ridicați brațele, mișcați-le de la dreapta la stînga și respirați adînc". „Ce e asta — se minună el — gimnastica de dimineață ? !" Apelul sau recomandarea aceasta se repetă de cîteva ori, apoi nu se mai auzi nimic. Procurorul vru să închidă, gîndind că cineva făcuse o glumă proastă. Dar rămase locului, uluit. Vocea izbucni brusc : „Rețineți aceste inițiale : F. B. Apoi se auzi o melodie : era chiar Caterina Valente, înregistrată după un radio portativ. Vocea reveni : „1, 2, 3, 4 — 1, 2, 3, 4 — 1, 2, 3, 4 — rețineți și acest nume : Vahe. 1, 2, 3, 4 — 1, 2, 3, 4", și iar se auzi melodia aceea, pînă la sfîrșit.

„Grozav spirit de precauție, își spuse el, închizînd magnetofonul. Dacă aceasta este vocea dispărutei Flavia, înseamnă că este posibil s-o găsim, chiar dacă prin acest Vahe ne-ar pune pe o pistă falsă". Formă un număr la telefon și vorbi cu căpitanul Spiru. „Tocmai mă pregăteam să vin la dumneavoastră", îi comunică acesta.

Căpitanul Spiru avea de ce să fie mulțumit. Intră în biroul procurorului cu o mină de zile mari.

— Am trecut pe la spital, spuse el, m-am uitat puțin la „prietenul" nostru. Are încă febră și aiurează, dar medicii sînt de un optimism molipsitor, mi-au dat toate asigurările că se va face bine. În timp ce-l priveam, am avut curiozitatea să „descifrez" ce spune totuși, în aiurarea lui. Căci cîteva cuvinte reveneau : Daiana, far, trapă, cam atît.

— Și eu am să-ți dau o veste bună, zise procurorul, și apăsă pe butonul magnetofonului.

Dar banda se învîrti în gol și vocea acelei femei nu se mai auzi.

— Era ceva înregistrat pe bandă ? întrebă căpitanul.

— Da, am primit prin poștă acest aparat simpatic și, pe bandă, o voce de femeie îmi comunica, printre frînturi de melodie, un nume : Vahe.

Amilcar opri banda, o scoase, desfăcu capacul și fluieră ușor. Văzură amîndoi explicația : capacul de ștergere era montat în dreapta și nu în stînga capacului de redare, ceea ce însemna că fiecare sunet fusese șters concomitent cu derularea benzii. Așa că procurorul trebui să reproducă, pe cît de exact putu, ceea ce auzise doar el.

— Apropo de muzică ușoară, glumi căpitanul. Daiana era un cîntec la modă acum vreo opt ani. Ce-ar mai putea însemna ? !

— Desigur, numele unei femei. Şi dacă nu numele de botez (pentru că Daiana este pronunţia englezească a numelui zeiţei vînătoarei), atunci un nume de împrumut. Mai poate însemna marca unui produs comercial, ştiu eu, porecla unui local...

— Porecla unui local ? !

— Un local unde e semiîntuneric, unde se întîlneau, probabil, Lulă cu Flavia. Unde veneau multe femei — era o atmosferă cam deşănţată — şi în care Fan nu intra, căci pe el îl enerva un astfel de peisaj.

— Da, nu e rea această „fantazare", rosti Spiru. Dar ce facem cu celelalte cuvinte : far, trapă ? Şi, eventual, unde includem numele armean Vahe ? !

— Uite ce cred : trimite un om-doi să cerceteze toate localurile pentru a afla care este sau era poreclit Daiana. De asemenea, dă-le instrucţiuni de a se interesa de un anume Vahe. Eu mă voi duce la poştă, să încerc să descopăr cine a expediat acest colet. Dumneata ai putea să faci un drum la farul mic al digului de larg. Cine ştie, poate dai de o trapă, de nişte scări, de un coridor, de o ascunzătoare etc.

— E un plan bun ! consimţi Spiru. Chiar dacă ar fi să scotocesc toate farurile, nu ar fi de prisos dacă dau de-o urmă interesantă.

Ieşiră împreună în stradă. Era o vreme frumoasă, ceea ce îi făcu pe amîndoi să se simtă bine. După cîţiva zeci de metri parcurşi împreună se despărţiră. La mesagerie, Amilcar întrebă pe funcţionarul de acolo (un bătrîn slab, cu cîteva şuvite de păr pe cap, cu un halat albastru, cam mototolit) dacă-şi aduce aminte cine a expediat coletul, dîndu-se drept Caterina Valente. Îi arătă ambalajul, dar bătrînul clipi din ochi nedumerit, se vedea că e pus într-o situaţie care nu i se mai întîmplase şi se

eschivă chiar și după ce procurorul se legitimă. „Aici vine multă lume, nu-i poți reține pe toți", spuse el, dînd din umeri. O femeie cu ochelari, scundă, cu un piept bombat, cam de 25 de ani, veni din partea cealaltă a boxei, curioasă. Interveni, surîzînd enigmatic : „Domnul procuror dorește să afle ceva ? !" Amilcar îi explică răbdător ce voia. „E simplu — spuse femeia — coletul a fost adus aseară, înainte de ora închiderii, de o fată de vreo 17—18 ani, blondă, cu nasul în vînt, destul de drăguță. Poate nu aș fi reținut-o, dar și-a uitat ceva aici. Era zăpăcită sărăcuța, probabil se grăbea la o întîlnire". Și femeia scoase dintr-un sertar o revistă englezească de modă. Răsfoi revista, dar în afară de cîteva mîzgălituri cu un pix nou nu era nimic care să-i atragă atenția : asta pînă la ultima pagină, pe care, pe colțul din dreapta, cineva desenase un fel de turn, cu același pix. Dedesubtul turnului era o cruciuliță. Împături revista și o puse în buzunar. „Dacă fata revine cumva — spuse el, dîndu-și seama că-i absurd — țineți-o de vorbă și anunțați imediat la acest număr de telefon". Scrise numărul pe o bucată de hîrtie, pe care i-o dădu femeii. Aceasta îi surise conspirativ, satisfăcută că putea fi de folos într-o chestiune importantă. Pe drum, procurorul recapitulă în gînd toate cunoștințele de istorie, toate imaginile de turnuri pe care le avea. „Poate fi un turn , poate fi un far", presupuse el, amintindu-și de cuvintele bolborosite de Lulă în aiurarea lui.

Căpitanul Spiru se lămuri că la farul mic al digului de larg nu era nici o trapă, nici un element care să-l determine să întîrzie acolo. De altfel, știa cu precizie „gurile" galeriilor subterane din zona aceea a orașului, multe dintre ele astupate prin eroziunea malurilor, și excluse ideea că cineva ar fi putut să întrebuințeze vreuna din ele.

Trimise un subaltern să cerceteze farul mare, iar el, cu gîndurile întortocheate, copleşit de căldura în creştere a zilei, se duse să bea o citronadă la localul cel mai apropiat. Abia intrase, cînd îşi dădu seama (cu acea intuiţie sigură şi totuşi inexplicabilă ce te face să crezi în existenţa unui al şaselea simţ) că cineva îl urmăreşte. Un individ osos, cu o faţă ascuţită, măslinie, cu nişte ochi scrutători, cu un fizic suplu, elastic, la vreo patruzeci de ani, îmbrăcat într-un costum uşor de tergal englezesc, bleumarin, croit după ultima modă. Se aşeză la o masă ceva mai încolo, dar cu faţa spre el, şi ceru un Campari. Căpitanul sorbea încet citronada rece cu paiul şi se gîndea cam de pe unde îl urmărise acest tip, aproximînd că probabil de pe dig. „Un individ mă caută, eu caut un far, farul nu e de găsit, individul, în schimb, e aici, în faţa mea, şi are mare curaj că ţine să ne vedem". Se duse la bar şi întrebă pe fălcosul care servea acolo ; „Cine e tipul ?" „L-am mai văzut o dată acum două luni, cred că e de pe un vas străin", spuse acesta, servindu-l pe căpitan cu o ţigară Kent şi aprinzîndu-i-o cu bricheta. Căpitanul văzu prin oglindă cum individul plăteşte şi pleacă. Se întoarse să se ia după el. „Dobitocule !" îi spuse el chelnerului, care zîmbea satisfăcut, căci tipul îi lăsase un bacşiş gras. Afară, maşina aştepta la locul ştiut, dar individul dispăruse ca prin farmec. „Probabil nici nu a coborît scările, ci a luat-o după colţul clădirii, de acolo a sărit gardul mic din plasă metalică şi s-a amestecat printre numeroşii trecători", gîndi fulgerător, şi o luă aproape la fugă în direcţia în care spera că dispăruse insul. I se păru chiar că-i vede silueta strecurîndu-se prin îngrămădeala de oameni şi maşini parcate la întîmplare sau, mai bine-zis, imobilizate, ca pe o stradă japoneză la ora fluxului comercial, dar mai încolo era o staţie de auto-

buze, lume și mai multă îngrămădindu-se să urce. Un autobuz tocmai pleca. Reuși să urce pe scara autobuzului următor, făcîndu-și loc înăuntru, pînă ce ajunse în față, lîngă șofer. Era însă un autobuz hodorogit, înainta ca un melc și celălalt, din față, se distanță tot mai mult. La prima stație se dădu jos. „E a doua urmărire pe care o ratez în povestea asta încurcată ca un labirint", gîndi el cu ciudă. „Dar am să vă prind, domnilor necunoscuți, oricît ați fi de abili. Să vedem noi cine rîde la urmă!" Era furios pe el însuși, pe situația în care se afla. Se întoarse la mașină pe jos și spuse șoferului să plece la garaj. „Stai acolo, poate am nevoie de tine", îi ordonă el. Șoferul îl privi tăcut, înțelese că „șeful" era supărat și porni mașina, făcînd un viraj scurt, apoi o îndreptă în viteză către garaj.

Rămas singur, căpitanul simți nevoia unei „plimbări", cu toate că soarele, destul de puternic, îi ardea în ceafă. „O plimbare în port nu strică", își spuse, și o luă agale către poarta principală. Se salută cu omul de la poartă, una din multele figuri cunoscute din acel oraș. În port îl înconjură acea mișcare vie, de o complexitate care-l atrăsese întotdeauna și în mijlocul căreia se simțea bine. „Dacă nu m-aș fi făcut polițist, gîndi el, mi-ar fi plăcut să lucrez aici, în port, într-o meserie oarecare". Marinar nu ar fi vrut să se facă, era de ajuns că în familia lor erau doi navigatori și o soție de vaporean. Adică cei doi frați și sora cea mică. Macaralele își roteau capetele într-un balans amețitor deasupra cheiurilor și navelor cu pavilioane felurite. Urmărea cu atenție numele vaselor străine, pavilioanele înscrise la pupa. Vase grecești, italiene, suedeze, de tonaje medii, cele mai multe hîrșîite de drumurile lungi de-a lungul mărilor și oceanelor. Îi atrase atenția un vas sub pavilion panamez, apoi, după

cîteva sute de metri, un altul cu pavilionul unei țări din Extremul Orient. „Va trebui să cer fotografiile membrilor echipajelor acestor două vase, hotărî în gînd. Și asta, cît mai curînd. În fond, orice vas poate ridica ancora în timpul nopții și a doua zi e departe, dincolo de apele teritoriale". Tot mergînd, ajunse la danele petrolifere, după care se întoarse, căci nu mai văzu nimic care să-l intereseze. Reveni la birou după ora prînzului și făcu demersurile necesare pentru procurarea fotografiilor tuturor oamenilor din personalul celor două nave. Între timp, locotenentul-major Pandrea se prezentă la raport:

— Am aflat o sumedenie de lucruri despre omul căutat de dumneavoastră, spuse el. Din păcate, nu am reușit să-l găsim încă, poate se ascunde, poate a plecat pe undeva. Pe scurt, iată datele acestui individ: Vahe Haigaz, 43 de ani, de profesie (dacă se poate numi așa) misit de case; a fost condamnat la 2 ani închisoare pentru trafic de influență, a scăpat cu mai puțin în urma unei grațieri; nu a fost căsătorit, dar a trăit în concubinaj mai multă vreme cu două femei; una a decedat în septembrie anul trecut, alta trăiește, fără ocupație precisă; nu are copii și nici rude, în afara unui văr, om cumsecade, tîmplar de meserie, care are nevastă și copii și declară că nu sînt în relații bune de multă vreme; în ultimul timp a fost văzut în compania unei fetișcane de vreo 17 ani, blondă, fără ocupație precisă; barmanul de la „Café Argo" declară că nu a mai trecut pe acolo de cîteva săptămîni și că nu prea era „în formă", deoarece ultima oară a împrumutat cîteva sute de lei de la una din chelnerițe. Iată și două fotografii, una din perioada cînd a fost judecat, alta din vara aceasta. De asemenea, am obținut două adrese ale unor locuințe pro-

babile (pe care nu le-am verificat încă) : strada Calipso nr. 7 și strada Medeea nr. 11 bis. Ordonați să cercetăm aceste locuințe ?

— Nu, mulțumesc ! răspunse Spiru, privind amuzat figura lui Vahe Haigaz de pe fotografia recentă. Un tip nu prea înalt, dar îndesat, cu spinarea ușor gheboșată, cu o privire caraghioasă, de comic de operetă, cu o mustăcioară „șic", îmbrăcat într-un costum de vară cam boțit, fără pretenții, cu haina descheiată, și o cămașă în carouri. Fii amabil și du-te la căpitănia portului, ți se vor pune la dispoziție niște fotografii. Trebuie făcute copii după ele cît mai repede. Căpitanul se uită la ceas : Pînă la 17 să fii aici cu aceste copii.

— Am înțeles, să trăiți ! răspunse Pandrea și plecă.

Căpitanul mai privi o dată, de două ori fotografiile în care Vahe Haigaz privea cu ochii lui comici („nu are figura unui om capabil să omoare pe cineva" gîndi), apoi își făcu un sirop în care puse un cub de gheață de la frigider și deschise aparatul de radio. Ascultă, nu prea atent, vocea crainicului povestind ceva, apoi se lăsă furat de gînduri. Ațipise, cînd îl trezi țîrîitul telefonului. Era procurorul.

— Nici o veste, spuse acesta. Coletul a fost depus de o fetișcană blondă, cam distrată. Din grabă, și-a uitat la mesagerie o revistă pe care cineva a desenat un turn (ca de far) sub care e o cruce, așa cum însemnau piratii de odinioară locul în care își îngropau „comorile".

— Se confirmă totuși un lucru, îi răspunse căpitanul. Vahe a fost văzut în ultimul timp cu o fetișcană blondă.

Apoi căpitanul îi relată ciudata sa „întîlnire" cu negriciosul acela zvelt și cu mustăcioară, plimbarea pe care o făcuse prin port. Și îl invită pe procuror la el.

— Aşteptăm pe Pandrea cu fotografiile. Apoi dăm o raită împreună pe la locurile unde a stat Vahe Haigaz, propuse Spiru.

— E-n regulă! se auzi vocea bucuroasă a celuilalt.

„E un om inimos, cu care nu poţi să nu fii prieten", gîndi căpitanul, după ce puse jos receptorul. Apoi iarăşi gîndurile îl împresurară ca nişte păsări de pradă care voiau să-l devore: „Cîţi indivizi joacă în piesa asta? În fiecare zi aflăm noi amănunte, apare cîte o figură nouă, dar parcă am alerga după umbre şi nu după nişte inşi în carne şi oase. Şi apoi unde o fi farul acela? Să fie la Tuzla, la Sulina? Imposibil, la Sulina. Indivizii se mişcă aici". Formă un număr şi ordonă cuiva să se ducă să cerceteze farul de la Tuzla şi împrejurimile.

La ora 17, locotenentul-major Pandrea sosi cu fotografiile. „Du-te şi vezi ce-au făcut băieţii în chestiunea numelui Daiana. Mîine dimineaţă aştept un raport", îi ordonă el. În clipa aceea intră procurorul. Se salutară amical. Apoi studiară împreună fotografiile. La una din ele, căpitanul Spiru se opri mai mult. Semăna cu figura acelui individ negricios. Numai că insul din fotografie nu avea mustaţă, era tuns scurt, ca boxerii, şi cu faţa mai plină. Pe spatele fotografiei era lipită o hîrtie cu indicaţiile stricte despre persoană; era de pe vasul cu pavilion panamez, secund, 40 de ani, de naţionalitate irakiană, venea pentru prima oară în port, vasul urma să ridice ancora peste 3 zile, după ce va încărca ciment şi cherestea. Căpitanul mai privi o dată fotografia. „Nu cred să fie cunoştinţa mea de azi", conchise el în cele din urmă. Apoi adăugă: „Poate fi fratele lui, dar în nici un caz el." „N-ar fi rău să fie fratele lui, chiar şi un prieten de-al lui, am avea o urmă după care să ne luăm", spuse procurorul. Şi adăugă: „Dar dacă e doar o coincidenţă,

o asemănare oarecare, așa cum se întîmplă ca un frizer să semene cu un savant sau un cioban bătrîn cu cine știe ce mare actor?" „Voi pune totuși pe cineva să-l urmărească", hotărî Spiru.

Pe la 6 după-amiază, Amilcar împreună cu Spiru făcură o descindere pe o stradă care se înfunda după vreo zece case, înșirate de o parte și de alta, pe malul portului, la numărul 7. Ziduri galbene, murdare, o ușă de stejar, masivă, în care băturâ,dar nu răspunse nimeni. Procurorul apăsă pe clanță și împinse ușa cu umărul. Cînd aceasta cedă, văzură că dincolo nu era decît o cameră goală, cu ferestrele deschise, în care-și făcuseră cuiburi pescărușii. Erau cu zecile, fîlfîind speriați din aripi, cei mai bătrîni croncănind, cei mai tineri țipînd jalnic, ca niște copii bătuți. Nici o mobilă, nici un semn că acolo locuise cineva, doar mizeria enormă de pene și fulgi, de schelete de pești, de excremente albe, și mirosul fetid al tuturor lighioanelor acestora care, altfel, în zbor, stîrnesc asociații gingașe. „Cum se vede, domnul Vahe n-a mai venit de mult pe aici, s-a mutat cu calabalîc cu tot", spuse căpitanul dezolat. „Întîmplările acestea au ceva comic în ele", zise Amilcar. Apoi întrebă: „Care este următoarea adresă?" Plecară înciudați, ocolind cîteva străzi, către celălalt țărm, prin cartierul vechi al orașului. O frizerie, cu o perdea din mărgele colorate la ușă, ca pe vremuri. Intrară și — după ce un papagal cu penaj roșu și verde îi salută repetat cu un bună ziua strident — dintr-o încăpere alăturată își făcu apariția un bătrînel simpatic care-i întrebă ce doresc, mirat că doi oameni rași și tunși proaspăt vin în prăvălia lui. Căpitanul îl luă din scurt:

— Vrem să știm dacă ai un client pe nume Vahe și cînd a fost ultima oară pe aici?!

— Da, cum să nu, îl cunosc pe domnul Vahe. Simpatic om, dar fără noroc. De cînd a făcut pușcărie nu-i mai merge nimic bine. Dar ce aveți cu el?

— Te rugăm să ne spui cînd l-ai văzut ultima oară?

— Alaltăieri a fost la mine, da, nu greșesc. Era cam pe la ora asta. Mi-a spus să-l fac „freș", că se întîlnește cu o jună frumoasă. Eu m-am bucurat, căci asta însemna că-și revine la felul său de altădată. Știți, îi plăceau femeile... și băutura, dar mai mult femeile.

— Și ce ți-a mai spus?!

— A... pe urmă am discutat despre vreme, i-am vorbit despre bătrînețile mele, că vreau să-mi iau lemne pentru iarnă încă de pe acum, dar nu prea am bani.

— Și?

— Mi-a spus că și el stă cam pe drojdie cu banii, dar că zilele astea va face rost de o sumă bună, va fi o lovitură — așa a spus — și îmi va împrumuta și mie cît vreau.

— Despre ce *lovitură* vorbea?

— Nu mi-a dat nici un amănunt...

— Vrei să te luăm cu noi? Poate că îți mai aduci aminte de ceva!

— Nu, păcatele mele, nu vreau să ascund nimic, sînt un om cinstit, dar n-a scăpat nici o vorbuliță în plus despre afacere.

— Afacere?! Parcă mai înainte i-ai spus lovitură!

— Ei, da, afacere... Așa am dedus eu. Nimeni nu dă niște bani decît în schimbul a ceva, al unui obiect oarecare.

— Obiect? Ce obiect? țipă la el căpitanul.

— La fel l-am întrebat și eu, dar n-a vrut să spună decît: „O marfă, omule, o marfă de mare preț".

— Unde stă acest Vahe, unde locuiește?

— A stat într-o clădire undeva pe valea portului, dar nu am fost niciodată la el. S-a mutat acum un an la o femeie, am uitat cum o chema, Vanda parcă, o poloneză roşcată, a venit o dată cu ea pe aici. Una d-alea, ştiţi dumneavoastră.

— Unde stă această Vanda ?

— Drept să vă spun nu prea ştiu, adică nu ştiu nici strada, nici numărul. Dar nu departe de aici, înainte de a ajunge pe stradela Orient, e o curte mare, cu bălării. Intraţi printr-un gard spart, apoi e peretele din spate al unei clădiri cu trei etaje. M-am mirat şi eu, cînd mi-a arătat, acum cîteva luni, o scară de metal, ca la vapoare, şi o uşă fixată în zid. O asemenea „intrare" n-am mai văzut, puteam să trec de o sută, de o mie de ori pe acolo, dar n-aş fi crezut că poate locui cineva sus, la capătul scării aceleia ruginite, dincolo de uşa fixată în spatele casei.

— Asta e tot ?

— Cred că da... În afară de faptul că nu l-am mai văzut şi nu mi-a mai vorbit de Vanda aceea în ultimele luni. A venit la mine rar, în fugă, era posomorît şi-i scoteai vorbele cu cleştele din gură. Doar altăieri a fost mai vesel... Ştiu eu ?!

— Moşulică, mai venim pe aici.

Nu le trebui prea mult ca să găsească curtea aceea cu bălării şi scara de metal din spatele casei cu trei etaje. Într-adevăr, era o intrare curioasă. Urcară cu teamă, fără să ştie dacă scara aceea ruginită poate suporta greutatea a două persoane deodată. Le deschise chiar Vanda, o femeie grasă, trecută, cu un păr roşcat, spălăcit. Femeia surîse onctuos, apoi, auzind că e vorba de o percheziţie, se schimbă la faţă şi declară că ea s-a retras de mult din „activitate" şi că nu înţelege ce vină

i-ar putea găsi vizitatorii. Două încăperi, altfel specifice : una mai mică, un fel de hol care servea drept bucătărie, căci în afară de mirosul de pipi se simţea şi un miros complicat de ceapă arsă, de peşte prăjit şi de grăsime rîncedă ; cealaltă era dormitorul, cu un pat larg, cam hodorogit, cu lenjerie murdară şi boţită, semn că stătea desfăcută în permanenţă şi că femeia nu acorda importanţă săpunului de rufe — cu un şifonier scorojit, avînd la ambele uşi oglinzi ovoidale, cu apele şterse — cu un lighean sub pat, cu alte obiecte azvîrlite pe speteaza unui scaun şi chiar pe jos, cu un tablou de o vulgaritate crasă deasupra patului reprezentînd o femeie goală, într-o poziţie indecentă. Nu se vedea însă nici un obiect — o haină, o pereche de pantofi, un aparat de ras — nimic, nici un semn că acolo locuia şi un bărbat.

— Soţul dumneavoastră nu e acasă ? întrebă căpitanul.

— Soţul meu ? N-am fost măritată niciodată, doar aşa „de probă", cum s-ar zice, rosti femeia, schiţînd un fel de zîmbet care părea mai degrabă un rînjet prostesc, evasiprofesional şi, ţinînd seama de vîrsta ei, un tic.

— Dar Vahe ? Vahe unde e ?

— Vahe, săracu', a înnebunit. Umblă cu o puştancă, a plecat de la mine săptămîna trecută. Şi-a luat şi boarfele şi tot ce avea...

— Şi nu ţi-a spus unde se mută ?

— Mi-a spus ceva de hotel Bristol, dar cred că glumea, că acolo nu mai e hotel din '45. Şi apoi, treaba lui, s-o întoarce el cînd dă iarna...

— Altceva ce ţi-a mai spus ?

— Ne-am certat un pic, de, ca între oameni. Nu-mi venea să-l las să plece, să nu facă iar vreo dăndănaie, ca acum trei ani. Cînd s-a întors de la puşcărie arăta

mai mult mort decît viu. Noroc că nu a stat acolo decît un an şi patru luni...

— Lasă astea, că le ştim şi noi. Zi, ce ţi-a mai spus ?

— Păi, m-a făcut în tot felul. Dar n-a vrut să-mi povestească despre stricata aia mică cu care zicea că s-a înhăitat.

— Nu ţi-a vorbit despre un obiect, despre o afacere ?

— Parcă a zis ceva despre o miză, ca la cărţi, dar eram năucită de cap şi n-am înţeles.

— În şifonier ce e ?

— Lucruri de-ale mele, vechituri, nu e nimic de la el, nici o rochie măcar.

Cercetară interiorul şifonierului, priviră sub pat, dădură la o parte preşul vechi, dar nu era nimic de luat în seamă. Privirile li se fixară din nou pe tabloul acela dezgustător, dar nici în spatele lui nu era nici o nişă, nimic. Coborîră pe scara de metal, în curtea întunecoasă. „Mai avem vreo adresă ?" întrebă iar procurorul, vădit enervat. „Sau mergem la fostul hotel Bristol ?" „Ar mai fi Medeea, nr. 11 bis", răspunse căpitanul.

O stradă scurtă, cu case vechi, din tencuială galbenă, scorojită, cu geamlîcuri colorate verde, albastru, portocaliu, cu balconaşe din fier, cu cerdacuri din lemn sculptat. Aşa-zise vile, ridicate cu zeci de ani în urmă şi care acum aveau un aer îmbătrînit şi trist, agonizau parcă, roase de o boală nemiloasă. La numărul 11, o casă în fundul unei curţi cu o vegetaţie sălbatică, neîngrijită. Casa, acoperită de iederă, părea părăsită. Mai încolo, o vitrină relativ nouă, a unei ceasornicării amenajate într-o şandrama. Pe geamul vitrinei un ochi „pictat" cu vopsea neagră, de dimensiuni mari, arăta probabil că ceasornicarul Mitu Banu se ocupa şi cu ochelari (de soare, de vedere, cine ştie ?). La vederea acelui „ochi", căpitanul şi Amilcar schimbară

priviri mirate. Un Ford vechi, hodorogit, staționa în față. Ușa era închisă. O plăcuță anunța : „Vin imediat".

— Acest „imediat" poate însemna uneori chiar o oră-două, spuse Spiru.

O poartă scîrțîitoare, apoi niște dale de piatră năpădite de iarbă, ducînd către o mică vilă, acoperită de iederă. Bătură la ușă și le deschise o bătrînă cocîrjată.

— Domnu' Banu e acasă ?

— Banu ?! se miră bătrîna. Nu locuiește aici. Da' dumneavoastră cine sînteți ?

— Niște cunoștințe de-ale lui Vahe Haigaz.

— Nici Haigaz nu mai stă aici de mult. Poate știe fata ceva...

Și bătrîna chemă pe cineva din casă. Apăru o fată de vreo 12 ani, slăbuță, cu un aer speriat și neîngrijit.

— E fata lui Haigaz, spuse bătrîna. Mamă-sa a murit de inimă rea, atunci cînd l-au dus la pușcărie. Spune-le dumnealor unde-l pot găsi pe Vahe ! se adresă ea fetiței.

Aceasta îi privi cu niște ochi mari, în care se citea mirarea și frica.

— Nu știu, bîigui ea. Nu l-am mai văzut pe tata de mult, adăugă, după care o zbughi în casă.

Bătrîna le făcu semn cu mîinile că „asta e situația", dînd de înțeles, probabil, că fetița era cam slabă de minte.

Ieșiră în stradă, dădură ocol acelui Ford vechi, o „piesă de muzeu" după opinia căpitanului, apoi se hotărîră să mai aștepte. Nu peste mult timp apăru de după o stradă laterală un om între două vîrste, grăsuț și mic de statură, trăgînd după el un cărucior cu o butelie de aragaz. Le aruncă o privire indiferentă, fluierînd vesel o melodie la modă. Intră în curte cu căruciorul și deschise atelierul. Era momentul. Căpitanul se uită pe geam, apoi ciocăni

ușor. Ceasornicarul nu păru mirat și le făcu semn să intre prin curte.

— La început baraca a fost despărțită în două ; era și o ușă în față care da în atelierul de ochelari al lui Vahe, explică Banu. Dar de cînd Vahe m-a părăsit, am scos paravanul și am blocat ușa. Știți, pe aici trec cheflii noaptea, m-am ferit...

— Unde e Vahe acum ? întrebă căpitanul.

— Dacă nu i s-a întîmplat ceva, stă la vreo femeie.

— Cînd l-ai văzut ultima oară ?

— Acum o săptămînă, poate chiar mai mult...

— Ați stat de vorbă ?

— Da. Mi-a spus că e grăbit. Mi s-a părut cam afumat.

— Și altceva ?

— Mi-a cerut niște bani... Spunea că mi-i restituie curînd. Îi străluceau ochii de parcă ar fi aflat secretul unei comori.

„Oare chiar l-o fi aflat ?" gîndi căpitanul.

La fostul hotel „Bristol" nu găsiră nimic, nu știa nimeni nimic.

Partea a doua

JOCUL

În zilele ce urmară de la plecarea procurorului, Akma trăi ca într-o ceață, dezorientată parcă de întîmplarea ce se produsese în viața ei și care declanșase acele resorturi din adîncul sufletului ce stătuseră atîta vreme ca niște arcuri presate. Se eliberase de umbrele unei singurătăți sufocante, încerca din nou sentimentul de a fi ea însăși ; în același timp, însă, cîteva întrebări o nelinișteau, revenindu-i mereu în minte. Se întreba ce o determinase să-l aleagă cu atîta franchețe și hotărîre pe acest bărbat, pe care nici nu reușise să-l cunoască suficient, și care plecase, fără a-i da certitudinea că se vor reîntîlni curînd. E drept, avea numărul telefonului său, putea să-l cheme încă o dată, să-i ceară să se vadă. Situația însă era ciudată și cel puțin inegală pentru ea, căci o femeie, oricît de întreprinzătoare ar fi, trebuie să aștepte, să acționeze eventual ca un răspuns la reacțiile bărbatului. Pe de altă parte, intuia că el nu era un bărbat care să conceapă o relație cu o femeie ca pe o aventură continuă sau prelungită și că avea o ocupație care nu-i permitea să facă acest lucru. Se neliniștea și mai mult, gîndindu-se dacă, la urma urmei, corespundea ea preocupărilor și felului de a fi al acelui om sau nu. La prima vedere, situația ei, de dansatoare într-un local de noapte, nu era de natură să se impună într-un mod favorabil unui om cu preocupări serioase. Dimpotrivă. Recunoscu, nu fără tristețe, că făcuse o eroare angajîn-

du-se aici, pe litoral, că nu ar fi trebuit să facă acest lucru. Dar dacă n-ar fi venit aici, nu l-ar fi cunoscut pe el. Rememoră, pas cu pas, clipă cu clipă, imaginile din momentul în care intrase în vorbă cu el, pînă ce plecase din staţiune. Analiză fiecare frază, înţelesurile şi nuanţele cuvintelor şi gesturilor lui, totul. Îşi dăduse el seama că ea se îndrăgostise foarte serios de la început, chiar dacă nu fusese conştientă de rezonanţa propriilor sale sentimente? Dar dacă el se considerase, pur şi simplu, un obiect al insistenţei ei?! Nu, nu putea crede aşa ceva. Era prea multă siguranţă în el, prea multă maturitate ca să fie doar „obiect", ca să participe doar la o asemenea relaţie. Majoritatea imaginilor despre el păreau să confirme că e un om care ştie ce vrea. Totuşi, aceste întrebări şi răspunsuri care îi împăienjeneau mintea nu erau în măsură de a o clarifica. Se agită astfel zile şi nopţi în şir, fiind cînd veselă, cînd tristă, dar mai mult surescitată, ca în aşteptarea unei veşti sau unui eveniment.

Într-o noapte, după program, îl anunţă pe directorul localului că nu mai poate să rămînă în bar, că va pleca din staţiune, pretextînd un motiv oarecare. Directorul, un tip cărunt, dar încă în vigoare, cu obrajii congestionaţi ai sangvinului robust, o privi cu ochi răi, răspunzîndu-i obraznic. Nu o agrease din prima clipă şi se despărţeau acum cu ostilitate. „Craiul ăsta era obişnuit probabil să încerce toate dansatoarele", gîndi ea, întorcîndu-i spatele. La hotel îşi umplu valiza cu lucrurile adunate din şifonier şi de prin cameră. Apoi stinse lumina şi se culcă. „Dacă nu mi-a telefonat pînă acum, înseamnă că ori este foarte ocupat, ori a uitat de mine", gîndi înainte de-a o fura somnul. Un somn agitat, întrerupt de vise neverosimile, obscure. Se făcea că urcă

scările unei clădiri murdare și goale, nenumăratele scări care duceau probabil în cer, căci sus nu era nici pod, nici acoperiș, ci doar o mare de nori întunecoși în care pluti un timp. Apoi norii se prefăcură în copaci scorburoși, printre care alergă cît o țineau picioarele, de parcă o urmăreau niște bandiți. Fugind, ajunse în fața unei mlaștini în care căzu, zbătîndu-se, neputincioasă. Cînd se trezi, soarele înaintase pe cer. Deschise ferestrele, respirînd aerul plin de ozon marin și surîse. „Viața e frumoasă," gîndi și intră în baie.

Mai tîrziu, prin alunecarea monotonă a autobuzului, reveni la întrebările ei. Nu știa ce o așteaptă de acum înainte. Dacă era să tălmăcească visul, însemna că o pîndea o primejdie. „Prostii ! se mustră ea. Cine ar avea interes să-mi facă un rău ?"

În oraș se simți singură, stingheră, ca o provincială, cu valiza în mînă, agasată de numeroșii localnici care o întrebau : „Nu doriți casă ?" „Avem o cameră disponibilă, cu baie, veniți s-o vedeți ?" etc. Apoi își spuse că era mai bine să stea la o gazdă, decît să umble disperată de la un hotel la altul. O fetișcană de vreo 18 ani, subțiratică, cu părul castaniu-roșcat, cu o rochie minijup, se apropie de ea cu aceeași întrebare. „Da, desigur, răspunse. Stai departe... vreau să spun, locuința e pe aici, prin centru ?" „E chiar în centrul orașului", răspunse fetișcana, care se recomandă Vivi. „Sînteți atît de drăguță și de... bronzată !" o complimentă fata în taxiul pe care-l luară. „Vom fi prietene, gîndi Akma. Dacă nu sînt sigură că am un prieten, cel puțin voi avea o prietenă".

Fata o conduse la etajul al doilea al unui bloc nou. Le deschise ușa o femeie în vîrstă, grasă, cu o figură ospitalieră. „Bunica mea, făcu fata prezentările. Domni-

şoara Akma studiază arheologia, adăugă încîntată de informaţia pe care i-o dăduse în maşină. Mama e la serviciu". Camera era mobilată sumar, dar cu gust şi îi plăcu pentru că era curată. Fata ieşi pentru cîteva minute, în care ea îşi deschise valiza şi aşeză în şifonier unele obiecte. Cînd reveni, Vivi era în costum de baie şi părea emoţionată. „Îţi plac ?" întrebă ea. Apoi îi spuse în şoaptă : „Ai mei nu-mi dau voie să merg la plajă singură. Aş fi foarte bucuroasă dacă m-ai lua cu dumneata !" Akma o îmbrăţişă uşor, spunîndu-i că de a a doua zi vor merge împreună la mare, dacă vremea va fi frumoasă. Apoi se îmbrăcă cu o rochie nouă şi pantofi la culoare, luă pe mînă un balonseid şi poşeta, şi ieşi în oraş. „Am să vin spre seară", îi spuse lui Vivi.

Îi plăcea acest oraş, cu lumea lui pestriţă, veselă, înfăţişarea oarecum frivolă a fetelor şi băieţilor îmbrăcaţi sumar, trăind din plin bucuriile verii la mare. Îi plăcea, dar se şi întristă totodată, amintindu-şi cît era de singură. Intră într-o cabină telefonică şi formă numărul ştiut. Dar telefonul sună în gol. Era o oră incertă (desigur, el era la serviciu. Unde o fi lucrînd oare ?) aşa că intră într-un magazin cu stofe şi ţesături, le pipăi, le admiră pe cele care-i plăceau, deşi nu avea intenţia de-a cumpăra ceva. Apoi intră într-un magazin de încălţăminte, probă cîteva perechi de pantofi, se plictisi însă, mai ales că modelele acelui an nu o prea încîntau, aveau tocurile plate, joase, care pe ea nu o avantajau. La statura ei, cu picioarele îndeajuns de lungi şi subţiri jos, îi conveneau tocurile înalte. Or tocurile acelea groase, scurte, erau făcute pentru femei cu gambele pline. La un anticariat se amuză răsfoind cîteva reviste ilustrate. Apoi intră într-un atelier şi-şi cumpără o pereche de ochelari cu lentile mari, bombate, cu rame albe. Observă,

pe stradă, cum bărbaţii o priveau în felul lor oarecum obraznic, dar cu încîntare, şi văzu femeile aruncîndu-i priviri scurte şi repezi. Era o necunoscută aici, o străină — şi deşi oraşul era plin de vilegiaturişti din toată lumea şi de marinari din multe porturi — figura ei aparte stîrnea curiozitatea. Acest lucru o amuză un timp, apoi nu mai dădu atenţie nici unui aspect. Se plictisea, desigur nu era „în apele ei". Intră într-o altă cabină, formă numărul, dar telefonul sună în gol, bărbatul pe care-l căuta nu se întorsese acasă. „Dar dacă e plecat din localitate ? Dacă va lipsi cine ştie cîtă vreme ?"

Se gîndi că va trebui să-şi caute un serviciu, o ocupaţie onorabilă, dacă avea să rămînă în acest oraş. Ajunse în faţa vitrinelor mari ale unei agenţii O.N.T. şi, printre anunţurile colorate, cu excursii în diferite oraşe ale Europei, observă un aviz care o interesă : „Angajăm de urgenţă ghizi, translatoare, care să cunoască una sau două limbi de circulaţie internaţională". Zîmbi şi intră înăuntru. Funcţionara de la primul birou, o fată voinică, drăguţă, cu un bust ca în filmele italiene, îi răspunse cu amabilitate, invitînd-o alături, într-un birou. Se trezi singură, în faţa unui bărbat între două vîrste, cu nişte priviri care treceau parcă dincolo de ea, preocupate. Acesta o întrebă cine este, unde a mai lucrat, ce studii are şi ce limbi cunoaşte. Păru satisfăcut de răspunsurile ei, căci o invită să ia loc, o servi cu ţigări Salem (şi ea nu refuză, căci îi plăceau ţigările mentolate) şi îi dădu un formular să-l completeze. O rugă să-şi treacă şi adresa ei ocazională din oraş, atrăgîndu-i atenţia că ar fi bine să-şi pună o viză de flotantă pe buletin. Apoi se ridică, privindu-şi ceasul de mînă. „Treceţi mîine tot pe la ora aceasta", încheie amabil, şi se despărţiră.

„S-ar părea că sînt o fată norocoasă totuşi", gîndi ea, în stradă. Intră în altă cabină telefonică, formă numărul, dar Amilcar nu era acasă. I se făcuse foame, aşa că se orientă din mers asupra unui local în care o femeie singură poate intra să mănînce. Găsi un restaurant-lacto nu prea departe. Localul era foarte aglomerat. Reuşi totuşi să descopere un scaun liber la o masă în fund, şi se aşeză în faţa unui domn grăsun, cu un aer mucalit, care i se adresă cu : „Dudule, locul era ocupat, dar pentru că aţi venit dumneavoastră e liber". Ea îi mulţumi, luînd vorbele insului drept o glumă, dar, după ce i se aduse supa, apăru de undeva un alt tip care, după ce-i aruncă o privire de parcă o cunoştea, îşi aduse un taburet şi se aşeză şi el la acea masă. Cînd ajunse la felul al doilea, grăsunul o întrebă brusc dacă va dansa în noaptea aceea la bar şi ea nu ştiu ce să-i răspundă. Bîigui că nu crede, că nu mai lucrează acolo. Apoi grăsunul se ridică, îi spuse „la revedere, duduiţă" şi plecă, lăsîndu-l pe celălalt să plătească. Mai tîrziu, pe stradă, avu impresia că tipul care era cu grăsunul o urmărea. Coti pe o stradă, apoi intră într-o curte, dar tipul nu se mai arătă. Din nou introduse o fisă în cutia unui telefon public ; formă numărul, dar zadarnic, căci nu-i răspunse nimeni. „Sînt o proastă", se certă ea, în gînd. „Mai bine caut în cartea de telefon adresa lui şi gata". Întrebă pe cineva unde este sediul Telefoanelor şi se îndreptă într-acolo. Îşi notă adresa în carneţelul ei cu coperţi din piele, apoi luă un taxi. Întîmplarea însă îi juca un renghi, căci apăsă degeaba pe butonul soneriei de la intrare, deasupra unei cărţi de vizită pe care era numele lui. Se învîrti pe stradă, neştiind ce să facă. Era tîrziu după-amiază. Trecuse o zi de aşteptare şi se gîndi că era mai bine să se întoarcă „acasă", la noua ei gazdă.

Deoarece dăduse drumul taxiului, o porni la întîmplare pe o stradă care spera că duce în centru. În faţa unui cinematograf, un puşti se oferi să-i vîndă un bilet de intrare, era tocmai ora începerii filmului şi actorii care jucau în el, o atraseră. „În fond trebuie să treacă timpul cumva", îşi spuse, şi intră în sală. Peste două ore, oraşul o primi în jungla lui misterioasă de lumini lucind în întunericul cald al serii. La o cofetărie încercă să vorbească la telefon, dar aparatul era defect. Apoi merse pe o altă stradă şi din nou avu senzaţia că e urmărită. La un colţ, o maşină îi apăru brusc în faţă, orbind-o cu farurile. Simţi două mîini imobilizînd-o pe la spate, apoi o lovitură în cap şi leşină. Cînd îşi reveni, aluneca vertiginos într-o maşină, auzea zgomotul motorului, fîşîitul cauciucurilor pe asfaltul unei şosele şi deslusi mai întîi vocea grăsunului (acesta putea fi la volan), apoi vocea celuilalt, lîngă ea. Ochii îi erau acoperiţi cu o eşarfă, gura la fel, şi îşi simţi încheieturile mîinilor dureros, căci erau legate cu o sfoară subţire şi tăioasă. „Am fost răpită!" gîndi, uluită de situaţia aceasta. Îşi aduse aminte de întîmplarea aceea din bar, apoi de înfăţişarea tăcută şi aspră a bărbatului care venise la masa lor. Desigur, participa la o istorie în care nu avea nici un amestec, doar împrejurările o puseseră în joc, ca pe o figură de şah. Maşina gonea pe o şosea dreaptă, erau în afara oraşului şi ea se forţă să-şi lărgească mîinile din strînsoarea sforii aceleia. Nu era o treabă uşoară, dar avu sentimentul că va reuşi. Poşeta era lîngă ea, o apucă între două degete şi o trase uşor în spate. Avea acolo un briceag mic, o jucărie. Îl scoase şi, cu ambele mîini, îl deschise, apoi încercă să taie sfoara, cu riscul de a-şi tăia vreo venă. Auzi pe şosea voci vesele, era un grup de băieţi si fete care începură să cînte şi gîndi

că trebuie să fie în vreo staţiune, pe litoral. Apoi maşina coti (era un cot al şoselei) şi merse mai încet. În faţă, cineva deschise geamul din partea ei, căci o izbi aerul proaspăt de afară. Pentru o clipă avea mîinile libere. Puse briceagul la loc şi-şi scoase buletinul. Din nou auzi vocile unor tineri şi unul din ei strigă altcuiva: „La «Hanul piraţilor», acolo..." Maşina stopă cu un scîrţîit prelung de frîne şi, orbeşte, reuşi să arunce buletinul prin deschizătura ferestrei din faţă. Tipul de lîngă ea scoase o înjurătură şi-i legă mîinile la loc. Reuşise totuşi, căci nici el, nici grăsunul din faţă (ocupat, probabil, de o încurcătură pe şosea sau la maşină) nu observaseră că aruncase acel act. Maşina porni iar cu toată viteza, acum mergeau pe un drum de ţară, căci vehiculul îi hurduca într-o parte şi-n alta. Auzi, în dreapta, concertul broaştelor, dintr-o baltă probabil sau lac. Mai tîrziu simţi că maşina alunecă pe nisipul unei plaje. Nu peste mult timp se opri. Tipul de lîngă ea deschise uşa şi îi spuse ceva grăsunului, într-un fel de argou. Afară îi fu frig, căci bătea vîntul dinspre mare şi zgomotele valurilor o ameţiră parcă. „Ce se va întîmpla cu mine?" se întrebă, înfricoşată. O împinseră pe nişte trepte în jos, apoi intră ca într-un beci, căci mirosea a zidărie veche şi umedă.

Fu dezlegată la ochi, dar nu reuşi să distingă nimic prin întuneric.

— I-ai cîrpa de la gură, auzi vocea grăsunului. Aici poate să ţipe cît vrea, că n-o aude nimeni.

Respiră adînc, aşteptînd ce-o să se întîmple. Cineva aprinse un opaiţ şi, la lumina lui, desluşi figura hidoasă a acelui fachir care-o speriase la bar. Tipul rînji spre ea, satisfăcut.

— Domnişoara este acum în mîinile noastre, vorbi el într-o românească nesigură.

Grăsunul se apropie de ea cu un cuţit pe care i-l învîrti pe sub nas, cu un aer ameninţător, care ei i se păru caraghios.

— Ne vei spune ce ştii despre valiză, altfel mori ! o anunţă fachirul. Prietenii dumitale de la bar ştiu ceva...

Celălalt tip mimă că o mîngîie pe obraji, apoi o pălmui cu putere. Ea lăcrimă, mînioasă şi deznădăjduită în acelaşi timp de purtarea incalificabilă a acelor inşi, de faptul că nu ştia nimic despre nici o valiză.

— Nu ştiu nimic despre nici o valiză, zise.

Nici nu terminase ultimul cuvînt şi fu lovită din nou.

— Las-o ! spuse fachirul. Domnişoara se va gîndi la noapte...

— Vei muri aici, adăugă grăsunul. E de ajuns să astupăm cu nisip ochiul de fereastră, că mori asfixiată. Şi-i arătă un pătrat cu gratii prin care venea aerul de afară.

Ieşiră, închizînd uşa grea de metal după ei. Încăperea făcută în nisip era ca un beci sau ca o veche cazemată. Indivizii nu îi dezlegaseră mîinile şi poşeta rămăsese în maşină. Se apropie de gratii, dar fiind legată la spate nu avea cum ajunge acolo, sus. Uşa nu avea mîner. Se aşeză pe nisipul umed şi frecă sfoara de o balama, pînă ce aceasta cedă. Cu mîinile libere încercă tăria gratiilor. Era o închisoare perfectă. Nu se putea ieşi de acolo decît săpînd un coridor în nisip. Dar nu avea nici o unealtă şi se simţea sfîrşită de această întîmplare. De afară nu se auzea nimic, nici un zgomot, doar huetul mării undeva, în stînga. „Banditii ăştia o să mă omoare, fără ca eu să ştiu nimic !" gîndi.

Se învîrti toată noaptea ca un animal într-o cuşcă. O noapte sinistră în pustietatea aceea. „Ce bine ar fi să găsească cineva buletinul, să mi se dea de urmă", îşi spuse mereu, pînă la epuizare. Îi era frig şi foame şi frică. Opaiţul se stinsese — întunericul o împresura cu duşmănie. Cînd veniră zorii, se bucură ca de un eveniment magnific. Inima îi spunea că e imposibil să moară atît de stupid în cuşca aceea umedă, îngropată în nisip. Mai bine să născocească ceva. Le va spune că valiza e în fundul mării, sau că e îngropată pe undeva, la plaja Tataia, lîngă dig. Era absolut necesar să-i facă să piardă timp căutînd, să amîne sentinţa lor oribilă, inumană, să cîştige ea însăşi acest timp pentru ca să scape, şi urmăritorii ei să intre în laţul întins de ei înşişi. Dimineaţa nu veni decît grăsunul.

— Ei, te-ai hotărît să ne spui unde-i valiza ?

— Da.

— Fii atentă : dacă ne trimiţi undeva aiurea sau ne întinzi o cursă, te costă viaţa ! o ameninţă acesta.

— Valiza e îngropată în nisip la plaja Tataia, la 5 metri de capul digului, în linie dreaptă.

— Nu o păzeşte nimeni ? Vreau să spun, nu se învîrteşte nici un prieten de-al dumitale pe acolo ?

— Prietenii mei nu ştiu. Voiau să afle de la mine, dar nu le-am spus. Nu eram decisă încă să le spun, minţi ea.

— Atunci de unde ştii ?

— Firul poveştii e mai departe, improviză ea. Nu am chef să-ţi dau alte amănunte.

— Să vedem dacă „şeful" o să înghită explicaţia asta. El e mai deştept decît mine, o avertiză grăsunul.

— Dacă e deştept, va dori obiectul pe care-l caută, nu-şi va pierde vremea cu explicaţii, raţionă ea.

— În fond, pe mine nu mă privește. De altfel, trebuie să-ți spun că eu n-aș fi intrat în încurcătura asta dacă nu eram la ananghie. Știi, am ieșit lihnit de la răcoare, simțeam nevoia să dau o lovitură. Credeam că totul se va întîmpla fără obstacole, se confesă tipul. Altfel mă bucur că nu va trebui să te supunem altor neplăceri. Chiar dacă nu ne mai întîlnim, aș vrea să știi că eu în nici un caz nu te-aș fi...

— Omorît, nu ?

— Da, cam așa. Nu pot face treburi de astea.

Akma îl privi cu o stupefacție pe care nu și-o putu ascunde. „Iată un bandit sentimental", își spuse ea, și gîndi că totul era ca un coșmar. Grăsunul plecă, închizînd ușa după el.

— Ascultă, îi strigă ea la fereastră, ar fi bine să-mi aduci ceva de mîncare ! Dar nu fu sigură că el o auzise.

Orele trecură cu o încetineală sufocantă. Nu mai veni nimeni s-o vadă, nu mai auzi nici un glas, nici o mișcare prin apropiere. Era condamnată oare să moară de foame și sete ? Avea febră, o durea capul și simțea un gol în stomac și o uscăciune în gură și pe trahee, cînd auzi un fluierat. Stătu cu inima zvîcnindu-i tare în piept, încremenită lîngă gratii. Dar nu se mai auzi nimic. „Ar trebui să țip cît pot de tare, gîndi, poate mă aude cineva". Strigă de cîteva ori : „Ajutor !", ca o besmetică, dar nu-i răspunse nimeni. Era, într-adevăr, izolată de restul lumii, înmormîntată de vie într-un deșert. „Se pare totuși că povestea mea a prins, din moment ce lugubrul fachir și uneltele sale nu s-au mai arătat", conchise ea. Apoi o apucă o amețeală grozavă, de parcă ar fi plutit în aer, la o mare înălțime. Alunecă pe nisip... Zăcu așa un ceas, poate mai mult, în semiconștiență, cînd auzi zăvorul ușii și pașii cuiva intrînd. Era grăsunul, care-i

dădu apă dintr-o sticlă și ea bău pe nerăsuflate, fără să-i pese că apa i se prelingea pe rochie.

— Șeful e supărat pe dumneata, spuse acesta. Ne-ai dus cu vorba. Am săpat ca disperații, dar n-am dat de nimic. Era să fim luați la ochi de unii pe chestia asta. Dar șeful le-a spus că ne place arheologia, apoi am întins-o... Uite, ți-am adus și ceva de mîncare. E un local pe aci, prin apropiere. Acum mă duc, nu fi speriată. Individul ăla mi-a spus să te omor, dar eu nu pot face gestul ăsta. Am să te închid la loc, iar mîine, îți promit, dacă mai sînt în viață, dau un telefon ălora de la restaurant să vină să te scoată de aici.

„Ar mai fi Daiana", răspunse căpitanul.

— Ești sigur că acolo a fost un local poreclit Daiana ?

— Am aflat toată biografia clădirii. De cînd a fost construită, pînă acum, în fiecare an și-a schimbat firma.

— Un loc blestemat, cum s-ar spune.

— Da, nu rîdeți, chiar așa. La început a fost farmacie. Apoi localul a intrat în renovare și, la darea în folosință, a fost transformat în restaurant. Un local pentru perechi discrete. Era la modă, așa cum am bănuit, melodia aceea, Daiana. Toate orchestrele au cîntat-o o vară întreagă. Toamna, mesele, sticlele și chelnerii s-au mutat brusc în altă parte, deși era vad bun. Localului i-a rămas doar porecla.

— Și apoi ?

— S-a făcut acolo un atelier fotografic. În următorii ani localul a fost folosit ca florărie, expoziție de obiecte de artizanat, magazin de pompe funebre, atelier de rame și oglinzi. Acum e amenajată o creșcătorie de pești exotici.

— Și ce am putea găsi acolo ?

— Eventual, cadavrul unei ducese, glumi căpitanul. Apoi adăugă serios : Pe lîngă o biografie pestriță, localul are și o faimă sinistră. În decursul diverselor sale destinații s-au petrecut două spargeri și o crimă dublă, despre aceasta cred că ați auzit, deși abia veniseți în

oraș. Un individ prefăcîndu-se că e îndrăgostit de una din vînzătoare a venit într-o seară și...

— A ucis-o întîi pe „prietenă", apoi pe cealaltă care se dusese în magazie.

— Exact. Văd că vă amintiți.

— Casa are un trecut „istoric", adăugă, pe gînduri, procurorul. Să mergem.

O luară pe șoseaua care ducea în port. Cîteva perechi de îndrăgostiți se plimbau, admirînd panorama splendidă a portului, cu silozurile, încrengăturile de linii ferate, macaralele și vapoarele trase la cheiuri. „Viața își continuă cursul ei, indiferentă la cazurile monstruoase care se ivesc ici-colo. O mulțime imensă de oameni lucrează la făurirea atîtor bunuri materiale și spirituale, în timp ce cîteva specimene ne dau de furcă. Societatea trebuie apărată de răufăcători", își aminti procurorul o prelegere ținută de un profesor la facultate.

— Încă puțin și am ajuns, zise căpitanul.

Într-adevăr, ocoliră o clădire, mai făcură cîțiva pași și se aflară în fața unei vitrine mari, ca de atelier de pictură, acoperită însă cu perdele groase, de culoarea tutunului, pentru ca să nu pătrundă lumina zilei înăuntru. Dincolo de ușa întredeschisă se auzeau triluri duioase de canari. Un ins în vîrstă, cu o înfățișare morocănoasă, îmbrăcat cu un halat maroniu, nu le dădu voie să intre pînă ce căpitanul Spiru nu azvîrli în stradă țigara abia aprinsă.

— Nu aveți voie să intrați aici! spuse el, răspicat. Peștișorii sînt foarte gingași, îi ferim de microbi, căci se pot îmbolnăvi ușor.

Cei doi schimbară priviri amuzate și, după ce se recomandară, îmbrăcară halatele oferite de teribilul în-

grijitor. Atmosfera era plăcută, ca în excursiile şcolare. O mulţime de peştişori roşii, albaştri şi aurii, părînd nişte fluturi, se zbenguiau în apa unui bazin din sticlă de dimensiunile a două ecrane de televizor puse unul lîngă altul. Aceştia erau peştii colorati din mările calde ale Sudului şi din Oceanul Indian. Mai departe, un alt acvariu de aceleaşi proporţii adăpostea peşti în formă de rîndunici şi de egrete miniaturale, negri cu dungi albastre sau zebraţi cu dungi aurii, cu puii lor, ca nişte puncte fosforoscente. Într-un bazin mai mic erau peşti roşii, cu cozi ca nişte evantaie tropicale. Admirară, mai departe, peşti de toate culorile şi formele, peşti stranii, în formă de romb sau de elipsă, pe care era o adevărată încîntare să-i priveşti. După toate aparenţele, nu era nimic nelalocul lui acolo, clădirea îşi găsise, în sfîrşit, o întrebuinţare stabilă. În fundul sălii descoperiră o uşă de metal închisă. Îngrijitorul o descuie cu o cheie, mormăind ceva. Înăuntru era un pat, un dulap-laborator, o masă cu un telefon pe ea, o pereche de ochelari cu rame metalice şi... un pachet de ţigări Chesterfield, desfăcut. „Un client şi-a uitat ţigările aici. Eu nu fumez", explică îngrijitorul în doi peri.

Abia din acest moment căpitanul se hotărî să atace:

— Cum vă numiţi, domnule, mi-a scăpat să vă întreb? zise, cu falsă afabilitate, aşezîndu-se pe masă.

— Paraschivescu, rosti îngrijitorul, devenit parcă mai blînd.

Căpitanul luă scaunul de la masă şi-l oferi procurorului.

— Mai adu un scaun, te rog! îi spuse lui Paraschivescu pe un ton distinct, fără menajamente.

Acesta ieşi, întîrziind puţin. „Cred că vă e clar un aspect al vieţii acestui ins!" spuse căpitanul în şoaptă.

„Da. Mi-am amintit imediat de procesul în care a fost implicat. Instanța l-a achitat însă, neavînd probe că fusese într-adevăr un tăinuitor, deși unele împrejurări duceau clar la această concluzie". „Am să încerc să-l prind pe picior greșit, adăugă căpitanul. Un tăinuitor care n-a fost condamnat o dată, mai încearcă cel puțin încă o dată acest gest. Nu e exclus ca Lulă să se fi ascuns aici, după ce a părăsit epava. E o presupunere doar, dar merită să o verific".

Paraschivescu intră, aducînd un taburet. „N-am găsit ceva mai bun", se scuză el.

— Va trebui să ne răspunzi la cîteva întrebări, explică procurorul. De pildă, care e numele dumitale întreg ?

— Nu înțeleg ce vreți de la mine, se prefăcu Paraschivescu.

— Ei bine, să răspunzi. Nu avem timp de așteptat, se burzului căpitanul. Nu ți se spune și Cuțitaru ?

— Mi se spunea în tinerețe.

— Prietenii dumitale, vîrstnici sau mai tineri, nu au uitat această poreclă pe care ai căpătat-o cînd erai la circul Didoli. Aveai acolo un număr în care interpretai cu dexteritate și precizie rolul aruncătorului de cuțite în jurul unei ținte vii. Cînd a plecat circul din țară, cineva a fost ucis, ai fost și dumneata bănuit de moartea acelui om.

— E o poveste de demult, spuse Paraschivescu.

— Îți vei aduce aminte și de unele mai apropiate în timp ? întrebă Amilcar.

— Sînt un om pașnic, nu am făcut nici un rău nimănui, se apără Paraschivescu.

— Ia spune, de cînd te ocupi cu păsările și pești exotici ? întrebă brusc căpitanul.

— E o pasiune mai veche. Dar aici sînt doar de cîteva luni, adăugă el, prudent.

— Nu era mai bine la far ? De ce l-ai părăsit ?

— Sînt un om bătrîn, răspunse Paraschivescu.

Toată rigiditatea lui se muiase parcă.

— N-ai plecat doar din cauza bătrîneții, ci pentru că ai fost implicat ca tăinuitor într-un proces de contrabandă, îi aminti procurorul.

— Aveți dreptate. Dar instanța m-a socotit nevinovat.

— Atît de nevinovat, încît ai repetat această greșeală nu de mult, spuse căpitanul apăsînd pe fiecare cuvînt.

Paraschivescu lăsă capul în jos. Părea un bătrîn care și-a jucat pensia la Loto fără să cîștige nimic. „Omul acesta e mai periculos decît s-ar crede", gîndi procurorul. „Joacă teatru, vrea să ne inspire milă", gîndi căpitanul.

Spiru se ridică în picioare, se plimbă prin cameră, apoi se opri brusc în fața lui Paraschivescu.

— Am venit aici, spuse el, ca să-ți transmitem salutări din partea unui prieten pe care l-ai ajutat la nevoie.

— Ce prieten, ce nevoie ? bîigui îngrijitorul de pești.

— Un amic al dumitale, cu care am stat de vorbă zilele astea, ne-a rugat să-ți facem o vizită, adăugă Amilcar.

— Ai uitat așa de repede pe domnul Lulă ? precizează căpitanul.

— Lulă, care Lulă ?! Nu cunosc nici un Lulă ! se lamentă Paraschivescu.

Apoi începu să plîngă, smiorcăind din nas și încercînd să se șteargă cu o batistă murdară. Mîinile îi tremurau și fața i se congestionase.

— O să te ajutăm să-ţi aduci aminte totul.

— Pedepsiţi-mă, făceţi-mi ce vreţi, dar lăsaţi-mă în pace cu întrebările. Nu mai răspund la nici una.

— Adevărul supără, domnule Paraschivescu zis Cuţitaru ! Dar nu uita că mai bine mărturiseşti totul la timp, decît să te aventurezi pe o cale periculoasă, îl avertiză procurorul.

— Dacă ştiţi, de ce să mă mai întrebaţi ? A venit la mine, mi-a spus că cineva vrea să-l omoare ; nu mi-am închipuit că-l căutaţi dumneavoastră.

— Cine voia să-l omoare ?

— Nu ştiu, nu ştiu altceva... atît cît v-am spus...

— Cît a stat aici, vreau să spun, tăinuit de dumneata ? întrebă căpitanul.

— O săptămînă-două, ştiu eu ?

— Te întreci cu gluma, domnule Paraschivescu. În locul dumitale aş căuta să-mi aduc aminte cît mai exact toate amănuntele : cît a stat, ce ţi-a spus, unde a plecat, cine l-a urmărit, din ce cauză ?

Dar Paraschivescu nu mai scoase un cuvînt. Era pămîntiu la faţă şi picioarele i se muiaseră, aşa că-l aşezară pe un scaun.

— Sensibil om, zise, în glumă, Amilcar. Telefonează să vină o maşină, să-l luăm cu noi, conchise el.

Peste cîteva minute sosi o maşină în care urcară, îndesîndu-se toţi trei în spate, căci, în faţă, lîngă şofer, era locotenentul Vintilă.

— Îl iei pe dînsul în primire şi-l pui să dea o declaraţie, ordonă căpitanul Spiru. Stai lîngă el pînă ce mă întorc eu, adăugă, cînd ajunseră.

— Ni s-a comunicat de la Mamaia să vă duceţi urgent acolo, spuse locotenentul Vintilă.

Cei doi schimbară priviri uimite. Vintilă îl luă pe Paraschivescu de braţ şi porni cu el pe scări.

— La Mamaia ! spuse căpitanul şoferului. Cît mai repede !

Maşina porni în plină viteză spre staţiune.

— Întîmplările se precipită, spuse Amilcar, cu ciudă în glas.

Apoi nu mai vorbiră nimic, incitaţi de jocul acesta care se desfăşura într-un ritm tot mai rapid.

Locotenentul-major Sergiu îi pofti în biroul său. Părea teribil de încurcat şi-şi ceru scuze că nu-i chemase mai devreme. Apoi îi informă despre dispariţia Akmei Petrescu :

— Azi-dimineaţă, pe drumul spre Mamaia-sat, un cetăţean a găsit buletinul de identitate al Akmei Petrescu. Am fost la faţa locului, dar nu am mai găsit nici o urmă. Ne-am interesat cine e persoana cu acest nume şi am aflat că a lucrat pînă ieri ca dansatoare într-un local din sudul litoralului. Ieri a sosit în oraş, unde şi-a luat o cameră la o gazdă. A lăsat valiza acolo şi s-a plimbat pe străzi, prin magazine, a completat o cerere de angajare la Agenţia de turism internaţional etc. Ultima oară a fost văzută la un restaurant-lacto. Chelneriţa declară că a stat la masă cu doi bărbaţi, cu care a schimbat cîteva cuvinte, dar că a plătit şi a plecat singură. Asta era ieri la ora 16,30. De aici nu mai ştim nimic despre ea.

Amilcar simţi că se înăbuşe. Nu era doar ciuda împotriva unor duşmani necunoscuţi şi pe care trebuia să-i prindă, ci şi remuşcarea că nu-i prinsese pînă acum, că nu ţinuse o legătură mai apropiată cu fata faţă de care era, desigur, răspunzător.

— Cum arătau cei doi tipi ? întrebă el.

— Unul e grăsun, cu părul rărit la tîmple, şaten, cu ochii verzi, de statură potrivită, în vîrstă de 38—40 de

ani ; celălalt e slab, osos, ceva mai în vîrstă, ochi negri, bărbie pronunțată, nas mare, borcănat, păros, cu o chică rebelă. Am transmis semnalmentele, în speranța că îi va recunoaște cineva.

— Alte indicii aveți ? întrebă căpitanul.

Era palid la față și, de mînie, nu se mai putu abține să stea pe scaun, se ridică, pășind prin cameră, strîngînd din pumni și mușcîndu-și buzele.

— Tot ieri, continuă Sergiu, în jurul orei 18 a fost furată o mașină din fața unei case de pe strada Taberei. Mașina a fost parcată apoi (probabil în timpul nopții) în spațiul de parcare al hotelului Sirena. Am lăsat-o acolo, dar n-a venit nimeni s-o ia, pînă acum o oră, cînd ne-am hotărît s-o restituim proprietarului. Este clar că hoții au abandonat mașina în fața hotelului pentru a nu atrage atenția asupra lor și a cîștiga timp.

— În mașină ați găsit ceva urme de luptă, de violență ?

— Nu. În schimb am găsit poșeta duduii Akma, fapt confirmat nu numai de obiectele dinăuntru, dar și de fata gazdei la care a tras.

— Altceva nu ați mai găsit ? întrebă procurorul.

— Ba da. O sfoară, cu care probabil a fost legată. Și... această jucărie din hîrtie colorată despre care proprietarul susține că nu i-a aparținut.

Procurorul luă jucăria și o privi. Schimbă o privire cu Spiru, apoi întrebă :

— Se află pe aici vreo instalație de bîlci, barăci de tir sau altceva de felul acesta ?

— Desigur, confirmă Sergiu. Credeți că...

— E bine să dăm o raită pe la bîlciul ăsta, spuse grav căpitanul Spiru. Pînă atunci, trimite pe cineva să aducă de urgență pe chelnărița de la restaurantul unde a mîn-

cat domnişoara Akma. Ne va servi la identificarea indivizilor.

Bîlciul era instalat pe un teren neted, nu prea mare, între şosea şi lac, într-o zonă oarecum izolată de staţiune, de hoteluri, înconjurată de vegetaţie crescută bogat. De altfel, cînd ajunseră, nici nu era o animaţie prea mare. „După-amiaza turiştii se odihnesc în umbra hotelurilor, fac plajă sau practică sporturi nautice. Seara e aglomerat parcul acesta de distracţii, le spuse locotenentul-major Sergiu. Se despărţiră, pentru a nu da de bănuit celor urmăriţi sau cunoscuţilor despre scopul prezenţei lor acolo. Cercetară pe rînd lanţurile, bărcile zburătoare, căluşeii, apoi cele două barăci de tir. Sergiu stătu de vorbă cu cei de la barăcile de tir, pe care îi cunoştea. Unul dintre ei îşi aminti că văzuse doi inşi care corespundeau semnalmentelor descrise de locotenent. Dar nu putu da nici un amănunt pe unde ar putea fi aceştia. O fetişcană grăsuţă, cu un aer de „cunoscătoare", îi făcu un semn de înţelegere locotenentului. Încărcă puşca unui client, apoi se furişă afară, în spatele barăcii. „L-am văzut pe un tip grăsun stînd de vorbă cu nea Socrate, cel cu roata norocului, ceva mai departe de aici", îi spuse ea cu un aer misterios. Locotenentul simţi că prinde aripi. Le făcu semn tovarăşilor săi şi porniră împreună. Socrate era bătrîn, cu o barbă uriaşă, de vrăjitor. Avea o mică „roată a norocului" cu obiecte cîştigătoare, „mici atenţii", cum le spuse el. Un papagal cîrîi ceva într-o colivie, alături. „Uneori vînd şi planete, zise el, numai că biletele sînt în româneşte şi nu le pot desface la turiştii străini". Căpitanul Spiru luă în mînă una din „micile atenţii", o minge din hîrtie colorată şi se jucă, aruncînd-o în sus, în timp ce o ţinea de elastic.

— Pe la ce oră ai plecat acasă ieri seară ? întrebă el.
— Să fi fost 11—12 noaptea. Era multă lume şi am mai întîrziat. Afacerea-i afacere, răspunse Socrate.
— Grăsunul a fost şi el pe aici ?
— Nu a fost nici un..., adică da, vă referiţi probabil la Sile Grasu', ăla cu înmormîntările ?
— Grasu', grăsunul, tot aia e, spuse Spiru răstit. Mai era cu cineva ?
— Cu cine să fie ? ! se miră, cu un ton fals, vrăjitorul.
— Cu amicul lui, slăbănogul !
— Ei bine, era, dar pe mine ce mă interesează ?
— Te interesează, că altfel intri la puşcărie dacă nu ne spui ! zise Spiru.
— Dacă sînteţi cu tovarăşul de la miliţie, înseamnă că trebuie să vă spun tot.
— Despre ce înmormîntări e vorba ?
— Păi, eu îl ştiu pe Sile de cînd eram gropar la cimitir. Face pe cioclu, împreună cu celălalt. Asta cînd nu are altă treabă...
— Vrei să spui, cînd nu „învîrteşte" vreo afacere necurată ?
— Eu nu ştiu nimic de afacerile lui. Puteţi verifica. Nu m-am băgat niciodată într-o treabă de asta.
— Uite ce e : te luăm cu noi, ori ne spui acum pe loc unde e acest Sile ?
— Vă spun, de ce să nu vă spun ? Da' să nu ştie el că aţi aflat de la mine... Sînt bătrîn şi slab şi mi-e frică. Nu atît de Sile, cît de celălalt.
— Ei bine, spune odată !
— Dacă vă grăbiţi, îi prindeţi la cimitir. Fac pe ciocli la o înmormîntare de clasa-ntîi !
— Dacă ne pui pe drumuri degeaba, ai s-o păţeşti ! mai spuse căpitanul şi plecară.

Între timp, chelnerița fusese adusă din oraș, așa că o luară cu ei în mașină. Îi explicară de ce aveau nevoie de ea și femeia acceptă cu un zîmbet, deși nu ușor speriată de situație. Pînă la cimitir, timp de 20—25 de minute, nu mai schimbară nici un cuvînt. Intendentul îi conduse pe aleea principală, printre cavouri elegante de marmură și piatră. În față văzură o mulțime cernită, adunată în cerc pentru slujba de adio. Un cioclu stătea pe capra dricului de clasa-ntîi. Părea un om mulțumit de „rostul" lui pe această lume. Pe celălalt nu-l văzură, probabil era prin mulțime. Se apropiară de dric cu discreție. Căpitanul Spiru își luă un aer trist, ca și cum ar fi fost o rudă a mortului. „Omule, îi zise el cioclului de pe capră, coboară, vreau să-ți dau ceva în amintirea celui defunct". Cioclul holbă niște ochi mari, negri, la el. Coborî cu un rînjet prostesc pe față. „Mulțumesc, șefule, spuse el, să fie în sănătatea mortului", și în clipa cînd înșfăcă suta de lei dată de căpitan, acesta suci mîna cioclului pe la spate. Chelnerița se apropie, tremurînd de frică. „E unul din cei doi", confirmă ea, privindu-l, căci, în cădere, rămăsese cu capul descoperit. Apoi îi veni să rîdă, ușurată parcă de teama dinainte. Trebuiră să mai aștepte, așa că-l legară burduf pe cioclul cel slab și osos și-l ascunseră după un cavou, pînă la venirea mașinii. Grăsunul mînca dintr-o farfurie mare, plină cu colivă, undeva în spatele unor bătrîne îndoliate. Slujba era pe sfîrșite și, cînd se termină, îl văzură ieșind cu farfuria și căutîndu-și „camaradul" din priviri. „Asta e al doilea client", spuse chelnerița. Îl prinseră tocmai în spatele dricului și îl împachetară atît de rapid, încît acesta nici nu avu timp să înghită ultima îmbucătură de colivă.

În drum o lăsară pe chelneriță aproape de casă. Grăsunul mărturisi destul de repede unde se afla Akma, așa că Amilcar porni într-o mașină în goană către acel loc pustiu unde era ținută. Începea să se întunece cînd, deschizînd ușa acelei pivnițe sinistre, aprinse o lanternă și, la lumina ei, văzu fața îndurerată a Akmei și mîinile ei strînse pe gratiile unei ferești.

Căpitanul Spiru îi interogă pe cei doi pînă noaptea tîrziu. Apoi luă o mașină și se duse acasă la procuror. Akma stătea în pat, învelită cu niște pleduri groase și bea ceai. Își mai revenise din încercarea cumplită prin care trecuse, așa că îi zîmbi cu gura ei frumoasă de creolă.

Amilcar se apropie curios să asculte banda pe care fusese înregistrată discuția căpitanului cu cei doi ciocli la ananghie. Situația era, chiar privită retrospectiv, și amuzantă și gravă.

— Am ieșit împreună de la zdup, se auzi o voce, care putea fi a grăsunului. Nu aveam de lucru, ne-a angajat un tip cu bani.

— Ne-a spus că e savant, că a venit aici să facă o descoperire de știință, adăugă celălalt. Ne-a cerut să-i executăm ordinele contra unei sume mari de bani.

— Ce ordine ați executat ?

— Păi, ne-a trimis încolo și-neoace să aflăm unde ar putea fi ascunsă o valiză.

— Ce fel de valiză ?

— O valiză plină cu aur, spuse slăbănogul.

— Minte, domnu' căpitan, se auzi vocea grăsunului. Mie ăla mi-a spus că în valiză sînt obiecte din antichitate, descoperite de el în Egipt.

— Și ați găsit-o ?

— Nu, n-am găsit nimc. Pe duduia aceea am cărat-o de pomană. Eu mi-am dat seama că ea nu ştie nimic. Străinul ăla susţinea însă că duduia i-ar fi furat valiza şi că noi trebuie s-o facem să spună unde a ascuns-o. Dar ea nu ştia nimic.

— Ne-a trimis la Tataia degeaba. Am săpat acolo de ne-a venit rău, adăugă slăbănogul.

— Tu să taci ! spuse grăsunul. Ai lovit-o pe sărmana fată, ca să faci pe grozavul. Dar eu ştiam că nu iese nimic, presimţeam adică, aşa că m-am purtat frumos cu ea. Duduia poate să vă spună că i-am dus apă şi i-am promis că-i dau drumul de acolo, deşi străinul ăla mi-a poruncit s-o omor.

— Se va stabili la timpul potrivit gravitatea faptelor fiecăruia. Gîndiţi-vă că abia aţi ieşit de la puşcărie şi o să intraţi din nou, de data asta pentru mult timp. Legea nu iartă fărădelegile pe care le-aţi făcut. Dar dacă îmi spuneţi unde poate fi găsit „patronul" vostru, vi se mai uşurează din pedeapsă.

— El poartă toată vina, se auzi vocea grăsunului. Dacă nu era el, eram liber acum şi fără griji.

— Poţi să-mi faci o descriere a lui ?

— E de statura mea, ceva mai în vîrstă şi nu aşa de gras. Pare indian sau malaez, vorbeşte prost româneşte. L-am cunoscut cînd a tras la hotelul Sirena, ne-a dat bani să-i aducem raci. Am vrut să-l fraierim, să nu ne mai întoarcem, dar el ne-a spus că are o afacere pentru noi.

— Locuieşte încă la Sirena ?

— Azi-dimineaţă am fost pe acolo, dar dispăruse. Portarul ne-a spus că nu mai stă acolo de vreo trei zile, răspunse slăbănogul.

— Minte, domnule căpitan, se auzi vocea grăsunului. Portarul nici nu ne cunoaşte. Trimiteam vorbă printr-un băiat de serviciu să-l cheme, sau dădeam un telefon. Din ziua în care l-am cunoscut, vreau să spun după ce i-am adus racii, nu am mai dat pe acolo. As-noapte am parcat maşina în faţă, aşa cum ne-a spus el.

— De unde ştiai că nu mai locuieşte acolo ? se adresă căpitanul, probabil slăbănogului.

— Înainte de-a o răpi pe fată mi-a spus să nu-l mai caut la hotel.

— Cred că s-a ascuns în beciul ăla, sau ce-o fi. „E o ascunzătoare grozavă, ne-a spus el. Aici să mi-o aduceţi pe fată. Noaptea, pe întuneric, să nu vă vadă careva".

— Cînd aţi vorbit ultima oară cu el ?

— Eu l-am văzut ultima oară azi-noapte. I-am spus că am lichidat-o pe fată şi el mi-a dat nişte bani. S-a cam supărat, căci l-am făcut hapsîn şi i-am cerut să dubleze suma. Apoi am dus maşina acolo unde mi-a poruncit. Între timp, a rămas de vorbă cu Mişu, zis Slăbănogul.

— Ce-aţi vorbit ?

— Mi-a spus că regretă că ne-am pierdut timpul degeaba, că se lasă păgubaş şi că va pleca în străinătate.

— Nu ţi-a dat nici o întîlnire, nu ţi-a spus unde-l poţi vedea ?

— Ba da. Mi-a spus să vin singur, fără Sile, la staţia de benzină de lîngă Abator, pe la unu noaptea.

— Să nu minţi, că e vai de capul tău ! se auzi vocea grăsunului.

— Nu mint, de ce să mint ? ! Acum nu mai am ce ascunde.

— Dacă-l prindeți, tot greul cade în spinarea lui. N-o să luăm noi mai mulți ani decît capul răutăților, se lamentă grăsunul.

— Asta rămîne de văzut, spuse căpitanul. Semnați declarațiile...

Procurorul deschise o sticlă de coniac și îl servi pe căpitan. Akma, care ascultase cu deosebită atenție totul, refuză să bea.

— Și acum, ce faceți? întrebă Amilcar, uitîndu-se la ceas. Era ora 0.

— Mișu se va prezenta la întîlnire. Probabil că Fachirul (căci cred că ați ghicit că despre el e vorba) vrea ori să-l suprime (după obiceiul că un complice e bine să fie suprimat), ori să-l angajeze într-o nouă treabă. Și într-un caz și într-altul, noi îl vom prinde, dacă vine acolo. Vintilă și cîțiva oameni vor pîndi prin preajmă. Acum cred că au ajuns acolo, spuse căpitanul, apoi bău în sănătatea gazdelor. Imediat ce-l prind, Vintilă îmi va da un telefon aici, adăugă el.

În clipa următoare, telefonul zbîrnîi prelung. Căpitanul Spiru sări la aparat. Pe fața lui se citi o mare încordare.

— Evenimentele se succed periculos, spuse el procurorului.

Apoi ordonă la aparat să vină imediat o mașină cu doi oameni.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Amilcar.

Căpitanul îl luă de o parte și-i spuse vestea. Akma își roti privirile de la unul la altul și, înțelegînd că e vorba de ceva grav, se sculă, potrivindu-și capotul și ieși din cameră, ducîndu-se la bucătărie. Se reîntoarse apoi cu o cană de ceai aburindu-i în palmă.

— Pe mine să mă scuzați, spuse ea. N-aș vrea să vă tulbur. Apoi, către Amilcar : Dragul meu, eu am să stau aici, să te aștept. Nu cred să mă mai pîndească vreo primejdie. Dar m-aș simți ca o intrusă dacă nu ai pleca unde aveți treabă.

— Vom pune pe cineva să vă păzească, spuse Spiru. Dacă nu vă incomodează, va sta aici, lîngă aparat.

Amilcar se apropie de Akma și o mîngîie pe frunte. „De acum n-o să se mai întîmple nimic rău, o liniști el. În camera cealaltă e un pat. Ar fi bine să te duci acolo, adăugă. Dacă nu poți dormi, ia o carte și citește. Ar fi mai bine însă să iei un somnifer și să te culci. Încui camera cu cheia și gata. De altfel, vei fi păzită". Akma își luă „la revedere" de la căpitan și procurorul o conduse dincolo.

Peste cîteva minute sosi mașina. Un subaltern rămase lîngă telefon cu ordinul strict de a-i ține la curent cu tot ce se întîmplă și de a nu părăsi încăperea pînă ce se va întoarce procurorul.

Afară, vîntul prevestea furtuna. Stropi mari de ploaie se prelingeau pe geamurile mașinii. „Cu toată viteza !", ordonă Spiru, șoferului.

După-amiază, într-o casă albă, în stil colonial, la etajul al doilea, o fetișcană blondă, cu o figură angelică, deschise fereastra pentru a se uita în stradă. Dar se retrase imediat și închise fereastra la loc.

— Mă așteaptă ! spuse ea. Am să plec. Sper să nu fii supărată pe mine.

— Du-te, draga mea ! Ai grijă, însă, să nu spui nimănui nimic, zise, cu o voce alterată de tutun și alcool, o femeie tînără, brună, cu părul violaceu.

— La revedere.

— Pa...

Fetișcana blondă ieși, închizînd ușa cu grijă după ea. Rămasă singură, femeia se repezi și încuie. Apoi își aprinse o țigară, și, așezată comod într-un fotoliu larg, răsfoi o revistă, amuzată de ilustrații. Mai tîrziu își făcu o cafea, deschise aparatul de radio din cameră, un aparat vechi, Orion, prinse un post care transmitea muzică ușoară. Cînd transmisia încetă, mută la alt post. Apoi se plictisi, închise aparatul și se așeză pe pat, încercînd să aţipească. Dar o mulțime de gînduri o năpădiră ca niște viespi tăbărînd din toate părțile. Deschise noptiera și luă o sticlă cu gin. Bău direct din sticlă, cu sete. În cele din urmă adormi, căci visă cum era pe o epavă, într-o magazie, și niște șobolani mari cît niște pisici se repeziră asupra ei. Se trezi buimăcită, cu pielea umedă

de transpirație și se duse la ușă cu pași ușori, căci i se păru că e cineva pe coridor. Apoi sună telefonul și femeia nu răspunse. Rămase ca încremenită, așteptînd să sune, în gol, timp de cîteva minute. Își puse un capot pe ea, căci îi era frig. Afară cerul se întunecase, așa că aprinse lumina. Se lăsa seara și vîntul se auzi vuind dinspre largul mării. Telefonul sună din nou și, de data aceasta, ea ridică receptorul, așteptînd să audă vocea persoanei de la celălalt capăt al firului. Era o voce cunoscută. Ascultă ce-i spunea, dar nu răspunse nimic, reținîndu-și respirația. Apoi scoase telefonul din priză și rămase așa, ca pierdută, în mijlocul camerei. Din nou auzi pași pe coridor. Se apropie de ușă, dar nu mai auzi nimic — și nu își dădu seama ce se întîmplă decît în momentul următor, cînd nările, gura, plămînii, invadați de un gaz asfixiant ce pătrundea prin gaura cheii — îi spuseră că e în pericol. Se îndreptă spre fereastră, cu urechile vîjîind, cu mișcări spasmodice, dar căzu în dreptul fotoliului cu un geamăt de groază. Ușa fu deschisă brusc și în cameră intră un individ cu un rînjet de satisfacție pe față. Ținea în mînă un fel de pulverizator pe care îl puse jos și, dintr-un salt, ajunse lîngă fereastră și o deschise. Apoi închise ușa la loc, potrivind cheia în broască și se îndreptă spre femeia care zăcea, cu ochii deschiși, înghețați, de parcă murise. Scoase din buzunarul sacoului o cutie de metal în care era o seringă și îi făcu o injecție în venă. Apoi se apucă să cerceteze încăperea cu meticulozitate. La început nu găsi nimic interesant: șifonierul era gol; sub pat, o pereche de pantofi violeți, cu fundă; lîngă fereastră, un reșou, o pungă cu zahăr și o cutie cu nes; într-un colț, un cuier pe care atîrna un prosop; pe masă, aparatul

de radio, o revistă ilustrată ; în noptieră, trei sticle, una goală și două pline pe jumătate. Între pat și fereastră era un geamantan deschis, cu obiecte ale femeii. Deasupra lor era o poșetă. Individul o deschise nerăbdător : lucruri mărunte, un teanc nu prea mare de bancnote, un carnețel cu numere de telefon. Răsfoi carnețelul, apoi îl puse satisfăcut în buzunar.

*

Ploaie, vînt, întuneric — urletul mării venind de aproape — trombe de praf înecîndu-i, și strada Tridentului posomorîtă, în beznă, căci se oprise curentul. Clădirea în care fusese cîndva o legație comercială, printre primele case moderne din oraș, în stil colonial, albă, plutea ca o epavă prin negurile amenințătoare ale nopții. Lumini clipiră pe la ferestre, lumînări, lămpi cu petrol. În hol îi aștepta locotenentul-major Pandrea cu o lanternă în mînă. Era și medicul legist, împreună cu doi brancardieri. Apoi lumina se aprinse brusc, așa că urcară în fugă scările. Ușa era păzită.

— Cine a anunțat miliția ? întrebă procurorul, înainte de a trece pragul locului crimei.

— Eu, maică, spuse, tremurînd, o babornițǎ știrbă, înfășurată într-un șal mare de lînă peste capot.

— E gazda, spuse locotenentul-major Pandrea. Ne-a telefonat la 23,30. La 23,40 eram aici. Am „acoperit" intrarea, scara de serviciu, am scotocit prin toate unghere le și dependințele, dar nu am găsit pe nimeni dinafara clădirii. O femeie de la etajul I spune că pe la ora 20 a văzut un bărbat necunoscut coborînd scara.

— La ce oră ai intrat matale în această odaie ? o întrebă procurorul pe bătrînă.

— Maică, nu știu, că n-am ceas. Mă culcasem și cred că am și dormit vreo două ore, cînd a început furtuna. M-am dus să văd dacă e închisă fereastra. Apoi s-a stins lumina, așa că am aprins o lumînare și am ieșit pe coridor. Cînd m-am întors, mi s-a părut că Lili cobora scările, am strigat-o, dar nu era ea. Apoi lumina s-a aprins și am văzut ușa întredeschisă. În cameră, fata asta zăcea, pe dușumea, cu ochii holbați. M-am fîstîcit, n-am știut ce să fac, am chemat o vecină și ea mi-a spus să dau telefon.

— Vom afla mai tîrziu amănuntele, hotărî procurorul. Să intrăm.

Flavia Basco zăcea pe jos, în lungul patului, frigul morții o încremenise acolo, și, la prima privire, dacă nu ai fi știut că e moartă, ai fi crezut că doarme, că alunecase din pat și că doarme. În cameră nu era nici un obiect răsturnat, nu văzură nici un lucru care să-i facă să creadă că avusese loc o dispută violentă, o luptă sau așa ceva. Medicul legist îi privi ochii deschiși printr-o lupă, apoi privi prin lupă cu atenție întreaga figură, gîtul, mormăi ceva și puse lupa în buzunar. Îi luă un braț, apoi celălalt, le ridică pe rînd, apoi le lăsă la loc, ca și cum s-ar fi jucat cu brațele unui manechin. Căpitanul Spiru se așeză pe jos și privi niște urme de pantofi. Erau două feluri de urme: urma unei tălpi de cauciuc a unui pantof bărbătesc, imprimată în praful prețului de lîngă ușă, și urmele unor tocuri de pantofi de damă pe dușumea. Acestea din urmă erau umede și mîzgoase, deci nu se uscaseră încă, dovedind că proveneau de la o persoană ce fusese aici cu puțin timp în urmă. Chemă un subaltern și-i ordonă să fotografieze toate urmele vizibile și să ia probe.

Apoi se retrase lîngă uşă cu procurorul, aşteptînd ca medicul să-şi încheie expertiza. Acesta mai descoperise un amănunt, căci se ridică satisfăcut şi veni la ei.

— Ne puteţi spune, cu aproximaţie, cauza morţii şi ora la care a survenit? întrebă procurorul.

— Cineva i-a administrat un narcotic în jurul orei 19,30, i-a făcut o injecţie în venă. Moartea, însă, a survenit mai tîrziu, pe la 21 sau 21,30, cauza fiind strangularea. Cineva a strangulat-o cu mîinile înmănuşate. Cadavrul trebuie ridicat de urgenţă. V-aş putea preciza unele lucruri după autopsie.

— Alte detalii nu aţi mai găsit?

— Unul singur, spuse medicul, zîmbind. Şi anume: urme de ruj pe bluza defunctei, un ruj carmin, altul decît rujul violaceu cu care se da pe buze.

Omul de la laborator raportă că a făcut tot ce era posibil, a luat fotografii şi probe şi ceru permisiunea să se retragă. „Peste o oră cel mult vă voi da rezultatul", promise el.

Medicul chemă infirmierii. Aceştia acoperiră trupul defunctei cu un cearşaf, o puseră pe brancardă şi o coborîră. Rămaşi singuri, procurorul şi căpitanul cercetară întreaga încăpere. Scotociră prin valiză, se uitară în poşetă, dar nu găsiră nici un amănunt revelator. „Să fie adusă femeia de la etajul I", ordonă Spiru locotenentului-major Pandrea. Căpitanul îi ceru scuze că trebuie s-o interogheze la ora aceea tîrzie. Femeia părea uluită de eveniment, dar răspunse cît se poate de calmă, stăpînindu-şi tremurul vocii.

— La ce oră spuneţi că aţi observat un bărbat necunoscut coborînd scările?

— Să fi fost opt seara, opt şi cinci minute, nu mai mult.

— Cum arăta ?

— Era întuneric, știți, scările nu sînt luminate, așa că nu l-am putut vedea la față. Era mic de statură, în jur de 40 de ani.

— Alte amănunte ne puteți da ?

— Întrebați-mă și vă răspund...

— O cunoașteți pe victimă, pe femeia care a murit ?

— Nu, n-am văzut-o niciodată. Doar pe domnișoara aceea blondă am văzut-o de vreo două-trei ori, dar nici despre ea nu știam că locuiește aici. Am bănuit că vine la cineva, la vreun bărbat, știți, părea dintr-acelea care fac vizite bărbaților.

Căpitanul îi mulțumi și o lăsă să plece. Veni rîndul bătrînei gazde.

— Stai jos, bătrînico, îi spuse el, arătîndu-i patul. Dar bătrîna nu se așeză, rămase în picioare, privindu-i cu teamă.

— Nu-ți fie frică, n-o să-ți facem nici un rău. Vrem doar să ne răspunzi cît se poate de clar la cîteva întrebări, o lămuri procurorul.

— De cînd stătea femeia aceasta la dumneata ? întrebă Spiru.

— A venit acum o săptămînă, într-o seară. A adus-o Lili, o fetișcană fără părinți, care a stat acum un an la mine.

— De ce nu ai declarat-o la miliție ?

— Știu eu, maică ? Nici nu am întrebat-o cum o cheamă. Lili mi-a spus că nu e de pe aici, că e bolnavă și a venit să se odihnească. Altfel, nici nu a ieșit din casă, nu a venit nimeni s-o vadă, doar Lili care-i aducea de mîncare.

Căpitanul socoti că nu mai are rost să o interogheze pe bătrînă, așa că îi spuse să se ducă la culcare. „Cheia

de la camera asta rămîne la mine. De altfel camera va rămîne sigiliată cîteva zile", o anunță el. Bătrîna nu mai spuse nimic și se duse în camera ei.

În acel moment sună telefonul.

— Da, eu sînt, spuse Spiru. Cum, nu a venit ? Apoi se uită la ceas ; era 1 și 20 de minute. Întoarceți-vă ! ordonă el. Vintilă a stat degeaba la stația de benzină, îi spuse procurorului. Fachirul nu s-a prezentat la întîlnire.

Procurorul moțăi într-un fotoliu dintr-un birou alăturat celui în care lucra căpitanul Spiru. Pe la ora 3 spre dimineață, acesta îl trezi. Pe biroul căpitanului abureau două cești de cafea.

— Sînt în posesia datelor, a documentelor despre moartea Flaviei, spuse acesta, oarecum satisfăcut. Laboratorul a găsit mai multe urme, care, grupate, pot fi ale mai multor persoane. Bineînțeles, ele ne vor servi ca probe penale. Iată fotografiile urmelor de pantofi cu talpă de cauciuc. După desenul cauciucului, pantofii nu sînt de fabricație românească. Mărimea lor e 40. Ei aparțin unui bărbat scund de statură, robust. Individul s-a plimbat prin toată camera, căutînd ceva, probabil. Un prim argument deci, că intenția lui nu era să ucidă. Medicul precizează, în urma autopsiei, că victima a fost mai întîi narcotizată cu o batistă sau cu un pulverizator și apoi i s-a administrat, printr-o injecție în venă, un anestezic de durată, din acelea care se folosesc la operațiile chirurgicale. Iată un al doilea argument că individul nu este criminalul. Dacă avea intenția s-o omoare, nu-i mai făcea injecția. Al treilea argument este cel cunoscut : femeia de la etajul I l-a văzut coborînd scările la ora 20 și 5 minute, or cauza morții e strangu-

larea, şi medicul susţine în continuare că Flavia a încetat din viaţă în jurul orei 21.

— Prin urmare, trăia încă în momentul cînd tipul scund de statură a părăsit casa.

— Exact. Rămîn celelalte urme. Omul nostru a descoperit, cum spuneam, mai multe urme. În această fotografie se poate vedea forma unui pantof diferit de cel cu talpă de cuciuc nu numai pentru că e din talpă autentică şi fină, dar şi prin mărimea lui. Omul cu acest pantof are numărul 42. Din păcate, este singura urmă de acest fel. Omul care purta acest pantof poate fi înalt, slab... Tot lui cred că trebuie să-i atribuim alte două urme : o scamă verzuie, provenind de la un fular flauşat din relon, un fular bărbătesc şi o fărîmă de scrum de la o ţigară Chesterfield. Înainte de-a pleca şi-a aprins o ţigară cu bricheta, căci nu am găsit nici un băţ de chibrit.

— Bine, dar şi victima fuma, şi ea îşi aprindea ţigările cu bricheta.

— Bricheta ei a rămas pe noptieră, împreună cu pachetul de ţigări greceşti, Papastratos. În fine, fotografia urmelor lăsate de degetele înmănuşate ale criminalului pe gîtul victimei ne va fi utilă spre confruntare.

— Rămîne de văzut.

— Iată urmele pantofilor de damă. După cum se poate desprinde din această suită de fotografii, vizitatoarea nu s-a îndreptat direct spre victimă, ci a făcut un ocol, ceea ce poate să însemne că ea şi-a dat seama, de la prima privire, că aceasta era deja moartă.

— Nu ar fi singura explicaţie. Poate că victima era încă sub influenţa anesteziculuí. De aceea a făcut un ocol, apoi, ca să se convingă dacă îi bate inima sau nu,

s-a aplecat asupra ei. Şi a rămas pata de ruj de o nuanţă aprinsă. Crezi oare că vizitatoarea trebuie exclusă din cauză ?

— Există un argument hotărîtor că vizitatoarea a venit după cei doi bărbaţi. A lăsat urme... umede, de mîzgă, de afară. Or ploaia a început după 21,30.

— Înţeleg. Şi dacă s-ar fi „întîlnit" cu bărbatul acela, ar fi fost o discuţie, poate o dispută violentă... Dar dacă erau complici ?

— Dacă erau complici, ştiau unul de altul. L-ar fi aşteptat afară, în altă parte, nu avea rost să vină şi ea acolo.

— Cum văd, susţii că victima a fost ucisă în jurul orei 21 de un bărbat care eventual poate fi înalt, slab etc. şi poartă numărul 42 la pantofi. Şi toate acestea, datorită urmei acelui pantof. Dar dacă această urmă e mai veche, să spunem, din cursul după-amiezii ?

— Urmele au şi ele viaţa lor. Un specialist poate preciza (cu aproximaţie, desigur) ora la care au fost făcute.

— Dacă toate acestea se vor dovedi adevărate, înseamnă că medicul şi laborantul sînt doi oameni de nădejde. Din păcate, însă, ele se vor dovedi adevărate numai după prinderea celor trei persoane.

— Siluetele celor doi bărbaţi îmi par cunoscute. Cred că şi dumneata bănuieşti cine ar putea fi.

— Asupra celui scund aproape că nu am nici un dubiu. Caut, însă, să-mi imaginez chipul femeii. Să fie Lili ? N-aş crede. Fetişcana îi era îndatorată victimei, o admira, aşa cum se admiră femeile între ele. Dacă ar fi venit totuşi după 21,30 şi ar fi găsit-o pe Flavia zăcînd pe jos, poate că s-ar fi îngrozit, s-ar fi trădat. Bătrîna, e drept, nu vede bine. I s-a părut că Lili cobora scările.

Adaugă, însă, că nu era ea. Oricît de slabă vedere ai avea, oricît de întuneric ar fi, nu poți confunda silueta unei fetișcane cu a unei femei, eventual de altă statură.

Căpitanul se ridică uluit, repezindu-se la telefon. Dar celălalt telefon nu răspunse. „O defecțiune tehnică", gîndi, punîndu-și impermeabilul.

Juliana Basco zăcea în patul alb al unei rezerve. Avea o frunte cadaverică, de nerecunoscut. Părul îi albise deasupra frunții, pleoapele îi erau umflate, atîrnau vineții peste ochi, gura îi era întredeschisă, abia respirînd. Mîna stîngă îi era strîns înfășurată într-un bandaj gros.

— A pierdut mult sînge, așa că a trebuit să-i facem o transfuzie, spuse medicul. În cîteva zile își va reveni. Apoi arătînd spre mîna bandajată : Nu era o tăietură prea adîncă ; suficientă, totuși, pentru a declanșa scurgerea sîngelui din corp.

Amilcar îi aruncă o privire neutră și doctorul simți că explicațiile sale erau de prisos. Nu mai putea sta în clădirea spitalului. Ieși din cameră, salutînd vag, și doctorul îi răspunse la fel. Ce știa acest om în halat alb, ce putea ști din această teribilă întîmplare, din zbuciumul prin care trecuse acea femeie, din toată avalanșa de întrebări care-l frămîntau pe el ?

Era trist, mîniat, obosit, surescitat ? Nici el nu știa precis. „Dacă aș fi fost mai atent, mai sigur, aș fi putut să previn acest fapt ?“ se întrebă el, aiurit. Desigur, privind retrospectiv, întîmplările, imaginile, datele acestei istorii apăreau într-o ordine, aveau o înlănțuire logică. Bănuise din prima clipă că ea o ura pe cealaltă. Că va încerca să se răzbune. Că dacă îi va da de urmă se va întîmpla *ceva*. Apoi fusese liniștit, căci o știa sub

pază. Nu se putea deplasa deci decît cu știrea și aprobarea lor. O interdicție necesară și o pază în același timp. Stăteau de veghe. Și iată un moment de neatenție al unuia. Noaptea, furtuna, întreruperea curentului electric. S-a strecurat afară și s-a îndreptat spre strada Tridentului. Acolo se putea întîlni cu celălalt. Putea fi moartă acum, de mîinile celuilalt. Ce-a vrut să facă acolo, ce-a făcut? Și apoi de ce a încercat să se sinucidă? S-a întors repede, a urcat în cameră, apoi și-a tăiat venele. Noroc că omul care o păzea a găsit-o la timp. În stradă îl aștepta o mașină, cu Pandrea.

— Tovarășul căpitan s-a întors la locuința sinucigașei, îl informă el.

— E-n regulă.

— Vă roagă să-l așteptați la birou, adăugă Pandrea, respectuos.

Căpitanul nu întîrzie. Sosi în grabă, la cîteva minute după ce Amilcar se instalase într-un fotoliu.

— Cred că trebuie să-mi cer scuze, zise el. Dar n-am rezistat ispitei de-a mă duce cît mai repede „la fața locului". Cum se simte pacienta? întrebă.

— Se va face bine.

— Prin urmare, să recapitulăm: la 2,55 sublocotenentul Arnăutu, care o păzea pe Juliana Basco, a auzit un zgomot ciudat, ca și cum ar fi căzut un obiect greu. A urcat la etaj, dar ușa era încuiată și camera în întuneric. A vrut să se întoarcă, spunîndu-și că i s-a părut. A auzit însă respirația grea a sinucigașei. Cu ajutorul unui speraclu, a deschis ușa și... Femeia zăcea pe jos, într-o baltă de sînge. Sîngele de pe cearșaf i-a dovedit că femeia își tăiase venele mai de mult, apoi se rostogolise din pat. Arnăutu s-a dus să cheme Salvarea, a întîrziat însă, deoarece telefonul era defect. Apoi am sosit noi...

— Am constatat, continuă Amilcar, că este vorba, într-adevăr, de o sinucidere. Lama cu care şi-a tăiat venele, de pe noptieră, papucii, halatul şi celelalte obiecte sînt la locul lor, nici un lucru mişcat, ferestrele închise, faptul că uşa fusese încuiată pe dinăuntru şi cheia găsită pe masă — toate acestea ne-au dovedit că era o încercare de sinucidere. Pe masă am descoperit un jurnal intim. L-am luat cu mine, dar nu am avut timp să-l răsfoiesc.

— Cred că în acest jurnal vom afla explicaţia gesturilor ei.

— Aţi mai găsit ceva în cameră ?

— M-am întors pentru a lua pantofii cu care a fost încălţată în cursul nopţii. I-am lăsat la laborator.

— N-ai găsit cumva şi un medalion ? întrebă Amilcar.

— Ba da.

— L-am zărit pe noptieră, în timp ce puneai lama aceea într-o cutiuţă.

— Credeţi că medalionul era al Flaviei ?

— Da. În felul acesta ne explicăm şi mai bine pata de ruj de pe bluza victimei.

Amilcar luă medalionul, îl privi, apoi adăugă :

— Într-adevăr. Nu l-a putut scoate şi l-a rupt cu dinţii. Apoi întrebă : Arnăutu şi-a amintit între ce ore s-a întrerupt lumina ?

— Curentul s-a întrerupt de mai multe ori, nu ştim însă dacă în întregul cartier în acelaşi timp şi de tot atîtea ori. Arnăutu spune că, în clădirea în care a staţionat, s-a întrerupt o dată între 22,03 şi 22,12, şi a doua oară la ora 23 şi 25 de minute şi a durat pînă la 23 şi 45. Şi prima oară şi a doua oară a controlat dacă

femeia este înăuntru, dar ușa fiind încuiată și lumina stinsă, s-a gîndit că doarme.

„Cam ageamiu Arnăutu ăsta ! gîndi Amilcar. Trebuia să născocească ceva, s-o strige, să afle dacă e în cameră sau nu. În timp ce o căuta, femeia se topea în noapte..."

Schimbă subiectul :

— Ce-ar fi să bem un păhărel și apoi să dăm o lectură jurnalului ?

— Mai degrabă o cafea. În curînd se va face ziuă.

Primele însemnări erau făcute cu cîteva luni în urmă. Păreau începutul unui roman sentimental : „Acest bărbat exercită asupra mea o atracție neobișnuită. Cred că ce-mi place cel mai mult la el este tăcerea, misterul care-i înconjoară ființa și disprețul lui superior față de tot ce e vulgar, mediocru", citi procurorul. „Parcă ar vorbi despre un artist de geniu", comentă căpitanul. „A iubi în taină, a iubi în tăcere, a iubi cu smerenie, cu fidelitate animalică, e un lucru atît de frumos și de trist, încît merită să te jertfești pentru el. Dar a iubi în tăcere și teamă, în nesiguranță totală, în lipsa oricărei speranțe e un lucru mai groaznic decît moartea !" citi procurorul pe o altă pagină. „O adolescentă întîrziată, pasională și morbidă", spuse el. Apoi citi cu cîteva pagini mai încolo : „Pe ea o urăsc, o urăsc de moarte. Nu are inimă. Își bate joc de el, îl îndobitocește, îl transformă într-o fiară. Și el nu-și dă seama, sau își dă seama și suportă totul, deși ea se poartă cu ușurătate tot mai fățișă. Oare l-ar putea salva cineva, cumva ?" „Aici are dreptate, comentă căpitanul. Situația acestei femei era disperată. Jocul dintre cei doi amanți era tot mai dur și ea nu putea interveni cu nimic. M-ar interesa cînd se declanșează criza". Procurorul răsfoi mai departe paginile jurnalului. Într-un loc, datat înainte de

plecarea ei în excursia din Austria, era scris cu litere mari : „E un prost, un om rău, tot atît de rău ca și ea. Se aseamănă prea mult cu ea pentru a nu-și purta împreună crucea". Și în josul paginii : „M-a dat afară, m-a alungat, de parcă nu m-ar fi recunoscut. E orbit de răutate, de furie. Oare eu nu sînt la fel ?" „Este clar, spuse procurorul. Avem de-a face cu un caz de dedublare : iubirea și ura acționează paralel". „Cred că ceea ce era dominant în interesul ei pentru Fan, spuse căpitanul, nu era iubirea, ci orgoliul. Un orgoliu paroxistic, o vanitate demențială". Urmau cîteva pagini goale, probabil din perioada cînd a fost plecată. Apoi, brusc, fără dată, o însemnare cu tuș : „A murit ! Iubesc acum un om mort, un cadavru". Amilcar simți că îl apucă din nou durerea de cap. Luă o aspirină, apoi reluă lectura. Ajunse la cîteva pagini scrise mărunt, cu litere abia vizibile, în șiruri îndesate, ca de furnici. Deasupra acestor însemnări era pusă data zilei aceleia, cu specificarea : „0,45 noaptea, după răzbunare". „Acum vom vedea ce a determinat-o să-și ia asupra ei vina de-a fi ucis-o pe Flavia", îi spuse el căpitanului. Și citi fără întrerupere : „Am profitat de faptul că eram ținută sub supraveghere, dar nu și arestată. În singurătatea și izolarea zilelor și nopților ce s-au scurs, ura mea împotriva Flaviei, pe care o bănuiam drept ucigașa lui Fan — pe care l-am iubit atît de mult ! — crescu la paroxism. Mă învîrteam ca într-o cușcă prin cameră, căutînd o posibilitate de a ieși, de a afla unde stă ascunsă. La început și pînă în clipa cînd am ajuns în camera unde stătea ascunsă Flavia nu am avut intenția de a o omorî. Voiam doar s-o dau pe mîna dumneavoastră. Într-o zi, de la fereastră, am zărit-o pe Lili, o fetișcană blondă, care locuise cîndva cu noi. Pe atunci era un copil, unul din acei copii

nefericiți, părăsiți de soartă, fără părinți, care-și caută rostul singuri. Acum era o domnișoară — mi-a plăcut cum arăta, deși tot hămesită de foame părea. «O vagaboandă drăguță și care s-a înhăitat la rele», aceasta e formula, mi-am zis și am strigat-o. Fata m-a recunoscut și a urcat bucuroasă la mine, deși a trebuit să mă cert cu tipul care mă păzea. Dar acesta s-a liniștit, după ce i-am spus că e o nepoată și că vreau să o rog să-mi cumpere niște lucruri de trebuință feminină. S-a dus jos în hol, unde juca table cu un moș din vecini și m-a lăsat în pace. De la Lili am aflat că Flavia trăiește și că stă pe strada Tridentului, la o bătrînă pe care o cunoșteam din vedere. Tot ea mi-a vorbit de relațiile ei cu Vahe, un armean mai în vîrstă. Atunci am rugat-o să mai treacă pe la mine în ziua următoare, și i-am dat bani să nu spună Flaviei că m-a văzut. Aveam un magnetofon ca o jucărie, pe care am înregistrat, cu o voce misterioasă și cu întreruperi de cifre și frînturi de melodie, cîteva cuvinte, vrînd să vă atrag atenția că Flavia trăiește și să vă pună pe urmele ei prin intermediul lui Vahe. Dar nu voiam să știți că eu am trimis coletul, căci o pornire nebună mă făcea inertă la posibilitatea unei explicații directe și deschise cu dumneavoastră. Aici a fost greșeala mea, că m-am lăsat furată de ură, de orbirea instinctului răzbunării. Apoi fata a revenit și i-am dat coletul să-l pună la poștă. Avea cu ea o sacoșă goală, doar cu o revistă de modă în ea. Seara, apoi noaptea, în somn, am avut niște vise nebuloase, în care se făcea că apare Fan în fața mea, hidos, desfigurat, cum l-am văzut la morgă, cu găurile acelea în cap. «Răzbună-mă !» îmi poruncea el. M-am hotărît să-i fac o vizită Flaviei, să am o explicație cu ea. Voiam să am doar o explicație, sau pur și simplu mă împingea setea

de răzbunare ? ! Am aşteptat un moment prielnic, şi iată că nu a întîrziat să apară. Aseară tocmai începuse să plouă şi vîntul bătea tot mai tare, ca înaintea unei furtuni. Acest timp blestemat mi-a fost complice, căci firele electrice, lovite de vînt, făceau să se întrerupă curentul cîteva secunde, apoi iar cîteva secunde. Am întors comutatorul, am încuiat uşa, am coborît scara încet şi l-am văzut pe păzitorul sau paznicul meu mîncînd la o măsuţă în hol, cu spatele la scară. Cu un curaj pe care ţi-l dă numai nebunia, m-am furişat afară, tocmai cînd lumina se întrerupse iar. Am alergat ca o nebună pe străzile întunecate, de-a lungul mării, am ajuns în strada Tridentului, am urcat cu sărituri ca de pisică la etajul II. Uşa era descuiată, nici un zgomot, iar Flavia zăcea pe jos, în nesimţire. Am crezut, mai întîi, că e moartă, dar, aplecîndu-mi urechea, i-am auzit bătăile inimii. Întîi n-am ştiut ce să fac. Apoi un impuls sălbatic, generat de ură, dar şi laşitate, acel curaj demenţial al laşităţii de a lovi o fiinţă fără apărare, m-au împins ca un arc spre pat, am luat perna şi i-am apăsat-o cît puteam de tare pe faţă. Cred că a murit asfixiată — o moarte uşoară, desigur, faţă de ce i-a făcut ea lui Fan. M-am îngrozit apoi, văzîndu-i ochii holbaţi, parcă în batjocură, spre mine şi faţa vînătă-pămîntie ; am azvîrlit perna pe pat şi am luat-o înapoi pe scări şi pe străzi, spre casă. Furtuna se dezlănţuise deja, casa era scufundată în întuneric şi eu m-am furişat în camera mea. Apoi am aprins lumina, şi, îngrozită de ceea ce făcusem, de mine, m-am apucat să-mi adun lucrurile. Mi-am dat seama însă că nu are rost să fug, mai bine să aştept, să văd ce se întîmplă. Am aşternut aceste rînduri pentru ca să ştiţi că eu nu am nici un rost pe această lume. Dimineaţă mă veţi găsi moartă".

— E nebună de-a binelea ! rosti căpitanul. Tot nu am înțeles de ce vrea să se dea drept ucigașa Flaviei ? !

— Pînă la un moment, adică pînă ajunge în camera Flaviei, explicațiile cred că sînt adevărate. Apoi halucinația ia locul adevărului sau, mai bine-zis, adevărul capătă un conținut ipotetic, al unor tendințe abisale.

— Fii mai explicit, te rog !

— Primul impuls real a fost al înfruntării : s-a dus să o înfrunte pe ucigașa iubitului ei, să o sfideze, aceasta fiind la ananghie. În subconștient însă există intenția răzbunării. Cînd a văzut-o zăcînd pe jos și s-a convins că nu mai are pe cine să înfrunte și nici pe cine să se răzbune s-a declanșat starea paroxistică. Cred că a luat într-adevăr perna și i-a apăsat-o pe față. Flavia însă era moartă. Atunci i-a smuls cu dinții medalionul de la gît (probabil că medalionul era un cadou al lui Fan). S-a întors valvîrtej acasă. Nu era mulțumită. Trebuia să facă ceva neobișnuit, ceva care s-o salveze față de ea însăși, s-o liniștească. A hotărît să ne scrie povestea, ca și cum ea ar fi fost autoarea crimei. Și trebuie să recunoaștem că a măsluit-o bine. Apoi pentru ca lucrurile să pară cît mai verosimile — bîntuită și de disperare — și-a tăiat venele de la mînă.

— Dar dacă a încercat, în felul acesta, să ne abată atenția de la adevăratul criminal ? întrebă căpitanul, într-o doară.

— Nu-mi vine să cred ! Dacă am pune această ipoteză, ar însemna să ne învîrtim într-un cerc vicios. Și chiar dacă această ipoteză s-ar dovedi reală, cu ce ne-ar încurca tentativa ei, din moment ce știm cine este adevăratul criminal ?

Dormi pînă la prînz, un somn fără vise, odihnitor. Se simțea bine și ar fi vrut să meargă undeva la țară, să facă o plimbare cu mașina, cu Akma. În camera cealaltă, Akma răsfoia o revistă. O sărută pe păr, mîngîind-o. „Ai dormit bine, dragul meu ? îl întrebă ea. Du-te în baie și te piaptănă, că ești ciufulit de tot", adăugă. „În seara asta poate mergem undeva să dansăm", propuse el. „Numai dacă nu ai treabă, dragul meu", rosti ea cuminte, dar ochii îi sclipiră de bucurie. Luară masa la un restaurant în centrul orașului. Din amuzament, ori pentru că simțeau nevoia să-i bîrfească pe cei din jur, vorbiră cîtva timp englezește, încît chelnerul, crezînd că sînt turiști britanici, le puse pe masă un steguleț al Engliterei. Se amuzară copios de această întîmplare și mîncară cu poftă un meniu ales de ea după „ultimele gusturi londoneze". După-masă, procurorul o conduse la gazda unde-și lăsase lucrurile. Vivi îi sări de gît emoționată, apoi plînse puțin. „Am spus mamei că revii peste cîteva zile !" îi spuse ea în șoaptă, dînd astfel de înțeles că nimeni din casa lor nu știa nimic despre răpirea Akmei. Conveniră ca el să vină s-o ia de acolo, după ce-și va termina treburile. „Sper că domnul Fachir nu mai are nici timp, nici chef să se mai preocupe de modesta mea persoană", zise ea. „Mai mult ca sigur că acum este foarte circumspect să nu-și

pună propria piele în pericol", răspunse Amilcar şi se despărţiră.

Ajuns la birou, telefonă căpitanului Spiru. „Ceva nou?" întrebă el. „Unul din oamenii noştri e pe urmele blondei Lili, spuse acesta. De îndată ce intervine ceva te anunţ".

Amilcar îşi aprinse una din ţigările sale favorite şi, scotocind prin sertare, prin mape, dădu peste carnetul în care făcuse însemnări la începutul anchetei. Îl răsfoi, amuzîndu-se de unele deducţii de atunci. Erau, însă, lucruri care rezistau şi acum, nu atît fapte, căci faptele erau în mare parte elucidate, cît întrebări, semne de pus în ecuaţie diferitele personaje ale piesei. Rememoră fiecare situaţie, analiză faţetele unor momente şi, treptat, cîteva întrebări puseră stăpînire pe el. Luă un carnet cu filele albe, imaculate şi, jucîndu-se cu cuţitul de lemn, îşi spuse că era bine să încerce o sinteză indiferent dacă se vor dovedi adevărate sau nu toate elementele ei. „O sinteză duce la un adevăr", îşi aminti, cu plăcere, cuvintele unui coleg în vîrstă. Scrise pe prima filă a carnetului : 1. Fan a fost ucis în noaptea de 5 spre 6 iulie în sau lîngă epava de la digul de larg, aflîndu-se de faţă : Flavia, Lulă, un individ necunoscut. 2. Individul necunoscut poate fi Fachirul. Dacă el este, înseamnă că valiza a dispărut în noaptea respectivă luată de Lulă, şi de aici căutările disperate şi ale lui şi ale Flaviei prin Vahe. Mai înseamnă că Fachirul s-a certat cu Flavia, că i-a pierdut urma şi a găsit-o abia mai tîrziu, cînd i-a făcut o vizită. Dar individul necunoscut poate fi şi altcineva. În acest caz, între el şi Fachir nu e nici o legătură. Tot în acest caz, înseamnă că Flavia a tratat prin Vahe cu acest individ. 3. Dacă Lulă nu are nici un amestec în uciderea lui Fan, are, în schimb, cu siguranţă

în dispariția valizei. După noaptea aceea, Lulă s-a ascuns la Paraschivescu. Fostul cuțitar a aflat ce conține valiza, valoarea acestui conținut, în fine, *știe* unde este. Nu e exclus ca Paraschivescu să fi intrat în legătură cu Fachirul sau cu celălalt individ. Astfel se explică tentativa de a-l lichida pe Lulă. 4. „Cu cît mai puțini, cu atît mai bine". În acest calcul, apare explicabilă și uciderea Flaviei. Dacă nu-l arestam pe Paraschivescu, probabil că și acesta urma să fie victima cuiva : a Fachirului, a individului necunoscut, a unui interpus. 5. Cîte persoane au mai rămas în joc ? Fachirul, individul necunoscut, Vahe, Lili. Poate că mai sînt și altele. Dar „cercul" e strîns. Și în cazul în care Fachirul și individul necunoscut lucrează separat, va fi și mai bine. 6. Ultima întrebare este : Cum se explică faptul că nu au găsit încă valiza ? Să fie posibil ca secretul să-l dețină doar Lulă și Paraschivescu, adică două persoane aflate în grija noastră ?

Apoi reciti însemnările și adăugă încă o deducție : Dacă Fachirul nu a aflat unde e valiza, înseamnă că nu el a lucrat cu Paraschivescu, ci celălalt. Dacă nici celălalt nu știe unde e valiza, înseamnă că nu știe nici Paraschivescu. „Și totuși, gîndi el, valiza aceasta îi va da de gol oricît s-ar crampona bătrînul cuțitar să nu ne spună nimic despre ea".

Închise satisfăcut carnetul. Făcu ordine pe birou. Puse dosarele în seif, puse și cele două carnete de însemnări tot acolo. Încuie sertarele și se pregăti să plece. În clipa aceea sună telefonul. „Lili e în mîinile noastre, anunță Spiru, glumind. Vino, dacă vrei, pe la noi", adăugă el.

Căpitanul îi strînse mîna bucuros că îl revedea. „Această anchetă ne-a împrietenit de-a binelea", gîndi Amilcar. Schimbară o vorbă despre una, despre alta, evi-

tînd, fiecare în parte, chestiunile grave. „În seara asta aș vrea să merg cu Akma la un local", spuse procurorul. „N-ai vrea să mergi și tu ?" vru să adauge, dar se răzgîndi. „La un local unde să fie lume multă și veselie, nu ?" întrebă căpitanul, cu un sens anume. „Oriunde, numai să fie muzică și să ne relaxăm un pic după atîta tevatură". „E adevărat, îl aprobă căpitanul. Trece vara și e ca și cum nu am fi pe litoral. Un milion de turiști se perindă dintr-o parte într-alta, însetați de soare și de valuri, și noi, nimic". „Eu tot am făcut cîteva băi în mare", își aminti procurorul. „Vin și eu cu voi", se hotărî căpitanul. Apoi precizează : „Dar nu mergem oriunde. În seara asta se inaugurează o nouă grădină de vară ; va veni multă lume, turiști străini, curioși de tot felul. Mi se pare instructiv să mergem acolo". „S-a făcut !" acceptă procurorul.

În încăpere intră Pandrea.

— Să trăiți ! salută el scurt. Am adus-o.

— Introdu-o aici ! ordonă căpitanul.

— Credeam că e o glumă, spuse, surprins procurorul. Ați găsit-o totuși pe Lili ?

— După cum se vede, da. Cînd v-am telefonat, Pandrea era pe urmele ei.

O fetișcană de o frumusețe neobișnuită ; un trup suplu, cu forme modelate parcă de un artist antic ; un bust splendid, un gît subțire, ca un lujer de crin ; un cap rotund, de păpușă, buze cărnoase, rumene, doi ochi mari, noptoși și un păr blond, strălucitor, revărsat pe umeri. Înaintă ca prin somn sau ca în transă. Căpitanul îi făcu semn să se așeze pe un fotoliu.

— Numele ? întrebă el, distrat.

— Lili, răspunse fetișcana încet. Lili Serafin.

— Ocupația ?

— Nu lucrez. Am fost ucenică la un atelier de coafură, apoi chelneriță la un bar.
— Cînd asta ?
— Anul trecut.
— Cîți ani ai ?
— Împlinesc 18 peste o lună.
— Părinții ce fac ?
— Nu am. Au murit cînd eram mică. Am crescut la o mătușă, apoi...
— Unde e Vahe ?
— Vahe... nu mai e cu mine. Ne-am certat.
— Cînd și de ce ?
— Ieri seară. A refuzat să se însoare cu mine.
— Voiai să te măriți cu Vahe ?
— De ce nu ? O fată singură, în situația mea...
— Pe Flavia ai mai văzut-o ?
— Nu. Cînd am plecat ieri de la ea eram sigură că mă mărit, că plec cu Vahe la munte. Mi-a fost rușine să mă întorc la ea, să-i spun că totul a fost...
— O minciună, o iluzie, nu ?
Fetișcana nu mai spuse nimic. Lăsă capul în jos, mușcîndu-și buzele.
— Fumezi ? întrebă căpitanul, oferindu-i o țigară.
— Nu, acum nu, spuse ea.
— De ce crezi că te-am adus aici ?
— Nu știu.
— Chiar nu știi ?
— Bănuiesc că din cauza lui Vahe. O fi făcut ceva...
— Altceva ce mai bănuiești ?
— Nimic. Adică...
— Adică ce ?
— Mă gîndesc că dacă m-ați întrebat de Flavia, înseamnă că știți totul despre ea.

— Ce anume ar trebui să știm ?

— Nu știu. Flavia mi-a spus că nu e grav, că totul se va lămuri. Mi-a cerut însă să tac, să nu spun nimănui.

— Să nu spui nimănui ceva care nu e grav ?! Cum adică ?

— Nu știu ce afacere avea cu Vahe. De fapt el mi-a cerut să-i găsesc o cameră pe undeva, într-un loc unde să n-o cunoască nimeni, să n-o vadă nimeni. „Dacă lucrurile ies bine, mi-a spus el, mă umplu de bani și te iau de nevastă". „Mă poți lua de nevastă și fără bani", i-am răspuns eu.

— Unde a stat Flavia înainte ? Vreau să spun, înainte de a-i face rost de camera de pe strada Tridentului.

— Cred că într-un pod, într-o casă părăsită... Cînd am văzut-o, arăta ca o nebună ieșită din ospiciu. „E bolnavă, mi-a spus Vahe. Să ai grijă de ea și să nu spui nimănui nimic".

— Totuși ai spus cuiva.

— Nu-mi amintesc.

— Ai dus un pachet la poștă...

— A, da, uitasem. I-am spus doar sorei ei, Juliana.

— Despre ce afacere ți-a vorbit Vahe ?

— Vahe nu-mi da să înțeleg nimic. L-am întrebat o dată și m-a repezit. Apoi am întrebat-o pe Flavia. „Ești prea tînără pentru a-ți încredința un asemenea secret", mi-a răspuns ea. Ieri, cînd m-am certat cu Vahe, a venit vorba și despre asta, adică despre bani. „Nu am încă banii, mi-a spus el, de aceea nu mă pot însura cu tine. Și nici nu am timp. Trebuie să alerg pentru banii ăștia". Apoi a plecat. „Cîteva zile nu mă mai vezi. Ar fi bine să stai în casă", mi-a spus la plecare. Și mi-a dat cheia de la camera lui.

— Altceva nu ţi-a spus ?

— Nu. Acestea au fost ultimele cuvinte.

— Pe ce stradă stă Vahe ?

— Pe Trompetei, la numărul 21, scara a doua, la primul etaj.

— Te vom reţine pentru cercetări. În cazul în care „ai uitat" să ne spui ceva, e bine să te hotărăşti, o ameninţă căpitanul. Apoi adăugă : Prietenul dumitale Vahe a ucis-o pe Flavia noaptea trecută.

Fetişcana holbă ochii îngrozită, apoi îşi acoperi faţa cu mîinile, izbucnind în plîns.

— Nu se poate, spuse ea aiurită. Nu se poate...

Căpitanul îl rechemă pe Pandrea, care aşteptase afară. „Luaţi-o", îi ordonă el. Peste cîteva minute, căpitanul dădu ordin să fie percheziţionată locuinţa lui Vahe. „Dar cît mai discret, spuse el. Dacă daţi de ceva interesant, mă chemaţi imediat". Făcu o pauză, apoi adăugă: „În camera lui trebuie să aibă o fotografie. O memoraţi, apoi închideţi uşa la loc de parcă nu aţi fi intrat niciodată acolo şi îl aşteptaţi afară, în stradă. Dacă se întoarce acasă, cumva, îl înhăţaţi imediat". Cei doi subalterni rostiră un : „Să trăiţi. Am înţeles !" şi plecară în grabă.

— Cred că nu vor găsi nimic şi nici nu se va întoarce acasă, spuse el. Dar e bine să ne facem datoria.

— Şi eu cred la fel, spuse Amilcar. Am impresia că Vahe a vrut să se scape de fată. Acest lucru este, totuşi, ciudat. Căci, în acelaşi timp, se putea gîndi că fata, ajunsă în mîinile noastre, ne va spune de Flavia. Întrebarea este : ştia acest Vahe că Flavia va fi omorîtă ?

— Vom vedea ! răspunse Spiru, cu un aer distrat.

Amilcar se ridică să plece.

— Ne întîlnim peste un ceas în fața magazinului „Antilopa". Grădina de vară care se deschide în seara asta e prin apropiere, mai zise căpitanul și se despărțiră.

Grădina de vară era o splendidă alcătuire de vegetație și lumini multicolore. Un ring de dans acoperit cu un evantai albastru din masă plastică era singurul element „tehnic". În rest, impresia de natural, de „destindere în cadru silvan", era deosebit de plăcută. Se așezară la o masă din apropierea ringului de dans, înconjurată de vegetație, doar cu o deschidere către alt spațiu. Căpitanul Spiru îi spuse în șoaptă lui Amilcar că „nu au găsit ceva ce ne-ar interesa : au rămas să aștepte", apoi se adresă tare Akmei : „E o seară plăcută pentru o destindere". Akma zîmbi fără să răspundă, preocupată de lista pe care o oferise ospătarul. Procurorul își aminti de figura simplă și caraghioasă a acelui Vahe dintr-o poză aflată în unul din dosarele sale. „Nu-l cred capabil să facă o crimă, își zise, cu convingere. De altfel, nici căpitanul nu crede așa ceva. A vrut doar s-o sperie pe fetișcană. Acum pare, însă, preocupat de o idee, de un fapt. La ce s-o fi gîndind ?" Apoi uită, încercînd să aleagă, împreună cu Akma, ceva „demn de mîncat" în seara aceea. Căpitanul le spuse că lui i-e indiferent ce va mînca, lăsîndu-le lor alegerea. Hotărîră să mănînce cîte o porție de kebab, după care să se delecteze cu niște raci fierți. Ca băutură, căpitanul susținu să bea cu toții vin. „Au un vin foarte bun — specialitatea casei — mi-a spus responsabilul cînd am intrat", argumentă el. Vinul se dovedi într-adevăr foarte bun și kebabul piperat și gustos. Localul se umpluse în întregime. Nu mai era nici o masă liberă. Procurorul își dădu seama de acest lucru abia cînd ieși cu Akma pe ringul de dans. „Mă bucur că m-ai adus aici, să dan-

săm !" îi spuse Akma şi se lipi de el ca o liană. Amilcar era un dansator de clasă şi, împreună cu Akma, formau o pereche de invidiat. Se reîntoarseră şi Akma bătu veselă din palme, căci ospătarul tocmai punea pe masă un castron mare cu raci roşii ca focul, aburind. Procurorul privi însă mirat în jur, căci căpitanul dispăruse. Reveni peste cîteva minute, furişîndu-se parcă printre boschete. Se aşeză la masă şi desfăcu un rac cu delicateţe, savurîndu-l. „Iubitul nostru Vahe e aici, şopti el lui Amilcar. Am pus pe cineva la poartă. L-a văzut intrînd cu încă un tip scund şi îndesat. S-ar putea să prindem doi iepuri deodată. Apoi adăugă : Ar fi bine să nu mai ieşiţi pe ringul de dans". Şeful orchestrei anunţă la microfon pe o cunoscută solistă de muzică uşoară. Aceasta apăru într-o rochie extravagantă, zîmbind larg publicului care o aplauda. Cîţiva tipi cu aparate de filmat se apropiară de podiumul pe care solista se rotea în mişcări vivante, cîntînd cu o voce spartă. Unul dintre ei se retrase, filmînd grădina de vară, cu vegetaţia, cu mesele şi consumatorii ei din seara aceea. Un al doilea venea în urmă, ţinînd pe sus nişte lămpi puternice. Apoi nu mai dădură atenţie acestor amănunte. Akma se săturase de raci şi bău puţin vin. „Pe noi de ce nu ne filmează ?" întrebă ea. Procurorul zîmbi, promiţîndu-i că se va duce cu ea într-o zi la plajă şi o să-i facă nişte fotografii grozave, în culori. „Numai să nu treacă vara", îl tachină ea. Apoi se miră, căci căpitanul dispăruse din nou. „Unde a plecat prietenul tău ?" întrebă ea. „Cine ştie ?" răspunse, într-o doară, procurorul. Solista era în mare formă, se vedea că e conştientă de priza pe care o avea la public şi se mişca cu lejeritate, de parcă ar fi fost singură, numai cu orchestra. „Ciudată întîmplare", spuse căpitanul Spiru, aşezîndu-se la

masă. „Eşti un vrăjitor, stimabile ! Apari şi dispari cît ai clipi din ochi !" glumi procurorul. „Am observat nişte cunoştinţe, spuse, ca o explicaţie, căpitanul. Aş fi vrut să schimb cîteva cuvinte, dar, cînd am ajuns la masa lor, dispăruseră". „Aşa se întîmplă în localuri", spuse Akma, făcînd aluzie la o altă întîmplare. Procurorul îl chemă pe ospătar să facă plata. „Fiind invitaţii mei, nu admit să daţi nici un ban !" se împotrivi căpitanul. Plăti, apoi se ridică să plece. „Pe mine să mă scuzaţi, spuse. Dacă doriţi să-mi faceţi o vizită la birou, aş fi încîntat". „Acceptăm invitaţia, dar cu o condiţie", glumi Akma. „Care ?" „Să ne promiţi că într-una din zilele astea vei fi invitatul nostru, împreună cu soţia".

O sală de proiecţii, o microsală de fapt, cu fotolii, confortabilă, cu un ecran de dimensiuni mijlocii. Căpitanul Spiru îi invită în faţă. Erau doar ei şi un operator care dădu drumul la film. Spiru trase aproape o măsuţă rulantă pe care erau ceşti cu cafea, fursecuri, o sticlă de coniac şi trei pahărele. Băură în sănătatea gazdei.

— Veţi vedea un film deosebit de interesant ! le spuse el.

Akma scoase o exclamaţie de uimire.

— Ce păcat că e un film mut ! spuse procurorul.

— În curînd veţi vedea un „amic" al nostru, explică Spiru.

Pe ecran apărură cîteva figuri necunoscute, apoi văzură, la o masă, doi tipi stînd de vorbă.

— Unul din ei este Fachirul ! exclamă Akma, entuziasmată.

Fachirul părea foarte supărat. Îi spunea ceva celuilalt, cu gesturi repezite.

— Cea de a doua persoană este Vahe ! spuse procurorul. Dar ce-o fi avînd ? Parcă se ceartă. Iată, se ridică de la masă, priveşte undeva, ca şi cum ar fi urmărit.

Pe ecran se mai văzu doar silueta Fachirului din spate, depărtîndu-se printre mese.

În sală se aprinse lumina.

— E un document important ! recunoscu Amilcar.

— Acum, oamenii noştri îi vor putea identifica uşor, spuse căpitanul. Vom face fotografii şi le vom trimite peste tot unde va fi nevoie. E imposibil să ne mai scape aceşti domni!

— Ar fi interesant dacă am şti ce au vorbit, spuse, meditativ, Amilcar.

— Nu e mare lucru, afirmă Akma. Ani de zile m-am amuzat urmărind filmele a căror bandă sonoră era dublată într-una din limbile cunoscute mie. De pildă, un film în care actorii vorbeau în franţuzeşte, dar banda sonoră le reproducea cuvintele în engleză, şi invers. În felul acesta, m-am obişnuit să desprind destul de uşor ce vorbeşte cineva de la o distanţă de la care doar îi văd mişcarea buzelor, dar nu-l pot auzi.

— Excelent! mărturisi căpitanul. Şi ordonă operatorului să dea filmul din nou.

Cînd ajunseră în faţa imaginii celor doi, căpitanul spuse să oprească banda. Se duse în biroul său şi aduse un magnetofon portativ. Îl puse în mişcare şi-i oferi Akmei microfonul.

Fachirul vorbea în englezeşte. „Valiza, cu conţinutul ei, îmi aparţine mie!" traduse Akma. „Celălalt nu trebuie să pună mîna pe ea. Nici nu are bani cu ce să vă plătească". „Cît dai?" îl întrebă Vahe. „Dau dublu decît oferă celălalt". „S-a făcut. Am să-ţi aduc valiza". „Dacă mă trişezi cumva, te împuşc!" îl ameninţă Fachirul. „Ai grijă să aduci banii într-o valiză asemănătoare". Urmă o pauză. „Se filmează!" spuse Vahe. „Ne întîlnim la 1, în spatele barului Atlantic".

Cei doi se priviră cu satisfacţie. Akma merita felicitări. Apoi îşi controlară ceasurile de mînă. Pînă la 1 noaptea nu mai erau decît 25 de minute.

— Am s-o conduc pe Akma acasă, spuse Amilcar, ridicîndu-se. Vezi ce faci ! Mă întorc aici după 1.

„Cum o fi făcut rost de filmul acela ?" îl întrebă Akma în mașină. „L-a împrumutat de la operatorul care filma în grădină", spuse, poate în glumă, poate în serios, procurorul. „Dacă îi prinde, «afacerea» e ca și încheiată, nu ?" mai întrebă Akma. „Să sperăm", răspunse Amilcar, apoi nu mai schimbară nici un cuvînt pînă acasă.

Se întoarse cu aceeași mașină și așteptă ca pe ghimpi în biroul lui Spiru. La 1 și 10 minute sună telefonul. Era vocea căpitanului : „I-am arestat pe amîndoi cu valize cu tot. Cea a lui Vahe este mai elegantă și... mai grea. Venim imediat", adăugă el.

Fachirul avea o figură încruntată. Îi aruncă procurorului o privire rece și tăioasă ca un pumnal.

— Ce surpriză plăcută ! spuse, cu naivitate disimulată, Amilcar. Nu speram să ne mai întîlnim.

— Îi vom interoga pe rînd, zise căpitanul. Mai întîi, să vedem ce are de spus domnul Fachir.

— Nu mă numesc Fachir, ci Moludji.

— Protestezi degeaba ! îl lămuri procurorul. Ai înfăptuit cîteva acte ilegale pe teritoriul acestei țări și ești răspunzător de ele.

— Nu recunosc nimic.

— Nici nu e nevoie. Există martori și documente care dovedesc vinovăția dumitale : 1. Ai imobilizat la hotel pe iluzionistul de la cabaretul „Gioconda". Ai prezentat apoi, chipurile, un program, cu scopul de a ne intimida și de a ucide pe careva dintre noi, căci aveai în turban o viperă...

— O viperă inofensivă.

— Nu se știe dacă era chiar inofensivă, preciză Spiru. La laborator s-a dovedit că veninul ei ar fi provocat

moartea fulgerătoare oricui ar fi căzut victima mușcăturii ei. Din fericire pentru noi, ca și pentru dumneata, de altfel, vipera nu a fost prea ascultătoare, a fugit și... cineva a omorît-o.

— Există martori și documente care dovedesc și alte vini, continuă procurorul: 2. Ajutat de doi complici (care se află în mîinile noastre) ai organizat răpirea fetei cu care eram la masă atunci, la cabaret, încercînd să-i smulgi cu forța un indiciu despre locul unde ar putea fi o valiză; 3. Ieri seară ai intrat într-un imobil de pe strada Tridentului și ai ucis o femeie.

— Nu e adevărat, nu am ucis-o. Am narcotizat-o cu un pulverizator prin gaura cheii. Apoi am pătruns în cameră și, ca să fiu mai sigur că nu se trezește, i-am făcut o injecție cu un anestezic. Dar vă asigur, din asta nu moare nimeni. Era o femeie tînără, rezistentă. Femeia era în viață cînd am părăsit camera. Respira normal, pulsul îi bătea...

— Ce ai căutat acolo? întrebă căpitanul.

— Voiam să aflu unde e valiza. Era valiza mea, eu o pierdusem și am venit special aici, în țară, ca să o găsesc.

— Întîi ai crezut că se află la unul din noi...

— Nu am crezut nimic. L-am urmărit pe domnul (și arătă spre procuror) de la epavă pînă acasă. Apoi i-am găsit urma pe litoral. Cînd am revăzut-o pe prietena sau colaboratoarea dumneavoastră pe stradă, mi-am spus că ea trebuie să știe ceva.

— Și cum ai ajuns în strada Tridentului? Cine ți-a dat această adresă?

— Nu eram singura persoană care căutam această valiză, mai era și altcineva interesat să o găsească.

— Un tip înalt, slab, cu mustață, nu ? întrebă căpitanul.

— Să zicem...

— Lucrai împreună cu el ?

— Nu. El a venit după mine, ca să mă lichideze. Din această cauză m-am ținut deoparte, în umbră, cum s-ar zice. E un om foarte periculos.

— Ai aflat totuși de la el adresa acelei femei ?

— Oarecum. Eram în clădirea Telefoanelor cînd el a intrat și s-a îndreptat spre o cabină. Nu mi-a fost greu să văd ce număr a format. După ce a plecat m-am uitat într-o carte de telefon ; mi-a trebuit cam mult pînă ce am găsit adresa. M-am dus acolo, m-am învîrtit în jurul clădirii, apoi am urcat scările. Pe o ușă era scris numele posesoarei telefonului. Aveam pulverizatorul la mine și...

— Nu ți-a fost teamă că te întîlnești cu celălalt ?

— Ba da. Dar nu aveam nici o șansă. Trebuia să găsesc valiza. Faptul că celălalt se învîrtea prin oraș era o dovadă că nici el nu o găsise. Mi-am spus că poate aflu ceva în acea încăpere.

— Și ai aflat ?

— În poșeta femeii era un carnețel cu adrese și telefoane. L-am băgat în buzunar și am plecat. Vă jur însă că femeia era în viață, respira și-i bătea inima...

— Pe Vahe cum l-ai întîlnit ?

— În carnețel era scris la litera G, numele Globus, apoi un V mare și un număr de telefon. Am dat un telefon și m-am convins că era vorba despre bistroul „Globus". M-am așezat la o masă, acolo, observînd și ascultînd conversația celor din jur. Un bărbat cam de vîrsta mea stătea la o masă cu o fetișcană blondă, frumoasă și care părea fiica lui. Din discuție mi-am dat

seama că erau prieteni și că bărbatul se numea Vahe. Deci, cu V mare. Apoi bărbatul i-a dat o cheie fetișcanei și a plecat. M-am luat după el, am intrat în vorbă, și ne-am dat întîlnire astă-seară la o grădină.

— La ce oră te-ai despărțit de Vahe ?

— Pe la 21, poate mai devreme.

— Ce ai făcut după aceea ?

— M-am dus la cinema. Era ultima oră de intrare. Am revăzut „Cei șapte magnifici".

— Și după aceea ?

— M-am dus și m-am culcat.

— Unde ?

— Pe strada Cerealelor, nu știu numărul. Luasem o cameră cu chirie, acolo, la un tip care era măcelar. Îl cheamă Zarafu.

— Ce-ai făcut în cursul zilei ?

— Am schimbat toate lirele sterline pe care le aveam în bani românești. Pentru tranzacția cu Vahe. Apoi am fost la plajă. După-amiază am luat un autobuz și m-am dus într-un sat, ca să verific dacă nu mă urmărește cineva. Nu m-a urmărit nimeni pînă acum...

— Vom verifica toate cele spuse de dumneata. Pînă la clarificarea situației ar trebui să te gîndești că legea pedepsește aspru orice acțiune de șantaj, răpire sau intenție de crimă.

— Nu am furat nimic, nu am omorît pe nimeni, mai zise Fachirul, după care Pandrea îl luă din cameră.

Peste cîteva minute fu adus Vahe Haigaz.

— Bun venit, domnule Vahe ! salută, în glumă, procurorul. Ia loc, te rog ! Deși nu ne cunoaștem, totuși îmi ești o figură foarte cunoscută, schiță el un joc de cuvinte.

Vahe avea o mină obosită şi încurcată, de om care încearcă să-şi aducă aminte ceva şi nu reuşeşte.

— Vahe Haigaz, fost misit de case, fost reparator de ochelari, puşcăriaş şi mai ce? îl întrebă căpitanul.

— Spun tot, domnule, spun tot! se repezi Vahe, implorînd parcă îndurare.

— Ce anume vrei să ne spui? se miră Spiru.

— Ce e cu valiza, cum l-am întîlnit pe străinul ăsta, Moludji, tot ce vreţi.

— Şi ce e cu valiza?

— Cînd a murit bietul Fan, Flavia m-a căutat acasă (locuiam într-o fundătură, pe malul mării) şi mi-a spus să o ascund o vreme pînă ce se vor lămuri lucrurile. Atunci mi-a vorbit şi despre valiză: „O valiză conţinînd obiecte religioase, pe care un străin ar da o sumă mare de bani".

— Şi te-ai hotărît s-o ajuţi pe Flavia şi să împărţiţi împreună banii, nu?

— La început am crezut că nu e vinovată. „Fan a căzut în mare, mi-a spus ea. S-ar putea ca miliţia să creadă că eu am vrut să-l omor. Trebuie să stau ascunsă pînă ce-i găsesc cadavrul şi se conving că nu eu l-am omorît". Apoi, trecînd timpul, mi-am dat seama că lucrurile stau altfel. Dar eram prins în afacerea cu valiza. Ea mi-a dat bani să tac şi să-mi văd de treabă. Am ţinut-o într-un pod pînă ce am dat de urma valizei.

— Unde se afla această valiză?

— Nici acum nu ştiu precis. Flavia mi-a spus că trebuie s-o fi luat Lulă. L-am căutat pe Lulă ca un apucat. În cele din urmă am aflat că a stat ascuns la unul Paraschivescu, zis Cuţitaru. I-am spus Flaviei şi ea m-a trimis la străinul acela.

— La Moludji?

— Nu, la celălalt, nu știu cum îl cheamă. Arată altfel : e înalt, bine făcut și foarte elegant. Se cunoaște cu Flavia de mai multă vreme. Să fie trei luni de cînd i-am văzut la un bar, dansînd împreună. Apoi a dispărut și a revenit în țară cîteva zile înainte de moartea lui Fan.

— Unde l-ai întîlnit pe tipul acesta înalt și elegant ?

— Flavia mi-a spus unde stă, sau mai bine-zis unde stătea. O vilă particulară, de la Agigea.

— Și pe urmă, ce s-a mai întîmplat ?

— I-am spus de Paraschivescu și am plecat. A rămas să ne întîlnim peste cîteva zile. Dar nu a venit, nu l-am mai văzut vreo zece zile, chiar mai mult. Într-o zi, mi-a dat telefon la barul „Globus". Mi-a fixat o altă întîlnire. Cînd l-am revăzut, s-a purtat foarte ciudat, a stat doar cîteva minute și a plecat. Mi-a cerut să o mut pe Flavia din podul acela într-o cameră cu telefon. Peste o săptămînă ne-am întîlnit din nou. I-am spus numărul de telefon de unde locuia Flavia. „E-n regulă", a zis el și a plecat. Apoi, Flavia probabil că a vorbit cu el la telefon, căci am bănuit că știe unde e valiza. Eu comunicam cu ea printr-o fetișcană, Lili, ca să nu atrag atenția asupra casei în care locuia. Fetișcana nu știa nimic de valiză, știa doar că eu cu Flavia aveam o afacere împreună și că urma să primesc o sumă mare de bani. Ea voia să se mărite cu mine, eu însă nu aveam chef de așa ceva. Mă gîndeam că intrasem într-o afacere necurată și că, cel puțin, să fac rost de ceva bani pe care să-i pun deoparte.

— Și cum ai ajuns la valiză ?

— Alaltăieri, înainte de a mă întîlni cu fetișcana, bănuind că Flavia știe ceva și că nu vrea să-mi spună, m-am dus la vila aceea, la Agigea, să-l caut pe străin. Dar nu mai locuia acolo. Atunci m-am întors în oraș și

m-am dus acasă, cu gîndul de a lăsa totul baltă şi de a da pe Flavia pe mîna dumneavoastră. Acasă, însă, mă aştepta străinul. „Flavia este căutată de miliţie, mi-a spus el. S-ar putea s-o descopere în orice moment. Aşa că m-am hotărît să lucrez cu dumneata. Eu trebuie să stau ascuns, căci şi pe mine s-ar putea să mă urmărească cineva. Sînt străin aici şi bat la ochi. Dumneata însă poţi să te mişti mai uşor. Descotoroseşte-te de fetişcana aia blondă şi, după ce se întunecă, du-te să scoţi valiza". Şi mi-a spus unde e ascunsă valiza şi cînd ne vom întîlni ca să i-o dau, şi el să-mi plătească serviciul pe care i l-am făcut.

— Pe Moludji cînd l-ai cunoscut ?

— Păi, după ce am plecat de la „Globus". Întîi, tipul mi s-a părut suspect. Apoi am înţeles că şi el e interesat de valiză, poate mai mult decît celălalt. Cum ştiam unde este, m-am gîndit că poate iau mai mulţi bani de la Moludji decît de la celălalt. Ca să fiu sigur că nu mă trage pe sfoară, i-am fixat o întîlnire abia astăzi. Apoi m-am dus la farul acela, am scos valiza şi am ascuns-o la vreo două sute de metri, mai departe, într-o adîncitură a digului cunoscută mie, căci am mai ascuns acolo nişte obiecte cu ani în urmă.

— Valiza era ascunsă într-un far, deci ? întrebă procurorul.

— Da, într-un far vechi, părăsit, lîngă mare.

— Pe străin l-ai lăsat cu buzele umflate, cum s-ar zice !

— Pe străin nu l-am mai văzut. M-am dus la întîlnire în locul fixat, ca să-i spun o minciună, eventual că nu am găsit valiza. Dar l-am aşteptat degeaba. Apoi m-am plimbat pe străzi, neştiind ce să fac. Acasă nu mai voiam să mă întorc, de teamă să nu mi se întîmple ceva. Îmi

pierise curajul, cum s-ar zice. Pînă la urmă, m-am dus lîngă gară, la un prieten, şi m-am culcat. Astăzi am aflat că Flavia nu mai e în viaţă, că s-a omorît. Acest lucru m-a speriat grozav.

— De la cine ai aflat despre Flavia ?

— Am trecut pe acolo, pe strada Tridentului. Vorbeau nişte femei.

— Şi ce ai făcut după aceea ?

— M-am dus să văd dacă valiza e la locul ei. Apoi, după ce m-am convins că era acolo, am luat hidrobuzul şi am făcut plajă la Eforie-Sud. Spre seară m-am întors să mă întîlnesc cu Moludji.

— O valiză din piele neagră, mobil a două crime, al atîtor tentative și încurcate întîmplări. Un mort (Fan), o moartă (Flavia), un atentat (asupra lui Lulă), o răpire (a Akmei), *numeroase* persoane implicate, făcu Amilcar un fel de bilanț.

— Și iată, acum, valiza în fața noastră.

Căpitanul scoase „obiectul" mult căutat de sub birou. „E destul de grea", își spuse el. Apoi adăugă, ca o explicație :

— Cealaltă valiză am depus-o la „magazie". Conținea o cantitate apreciabilă de hîrtii de o sută de lei, în pachete. Vom verifica dacă ele au fost eliberate de oficiile noastre de schimb.

— Trebuie să mărturisesc că sînt emoționat, spuse procurorul. Vom vedea, în sfîrșit, conținutul.

Căpitanul scoase un inel cu chei mici pentru valize. Le încercă pe rînd, dar nu se potrivi nici una. „Degeaba mi-am pregătit cheile astea", se mînie el. Apoi folosi un briceag.

— Vom proceda ca în povestea cu nodul gordian, nu avem ce face, glumi el.

Închizătorile cedară. Capacul fu deschis. Urmă un moment de tăcere penibilă. Cei doi prieteni se priviră stupefiați, neștiind ce să creadă. Valiza conținea cutii de lapte praf din metal, după toate aparențele noi-

nouțe, nedesfăcute. Erau cincisprezece cutii, de cîte un kilogram fiecare.

— Lapte praf fabricat în România, spuse procurorul. Să desfacem una dintre ele.

Spiru se folosi din nou de briceag. Cînd cutia fu desfăcută, stupefacția se transformă în furie.

— După toate probabilitățile, este chiar lapte praf, spuse Spiru.

— Un an de zile voi veni aici să bem cafea cu lapte, glumi Amilcar.

Căpitanul chemă imediat pe Pandrea.

— Vreau să aflu cît mai repede ce conțin aceste cutii.

Pandrea puse cutiile la loc în valiză, o închise și plecă, tîrînd-o după el. Cutia deschisă rămase pe biroul lui Spiru.

— Nu mai înțeleg nimic, spuse acesta. Tipii ăștia sînt nebuni. Un tip înecat, altul înjunghiat, o femeie strangulată, o alta răpită, complici dubioși, o groază de bănet, și toate astea pentru niște cutii cu lapte condensat. E cazul să invităm un psihiatru?

— Să vedem mai bine cine cunoaște conținutul valizei, spuse procurorul. Lulă, Paraschivescu, Moludji sînt în mîinile noastre. Imposibil ca toți să fie nebuni. Și e absurd ca nici unul să nu știe conținutul real sau, mai bine-zis, conținutul scontat al valizei.

Spiru privi năuc într-un punct fix, undeva, în gol, apoi se scuturâ, ca și cum l-ar fi cuprins frigul. Îl privi pe procuror drept în față și ochii lui de un albastru cenușiu luciră ca două lame de oțel.

— Înseamnă că domnul Vahe a fost tras pe sfoară, spuse el. Individul acela cu mustață a vrut să ne ducă de nas pe toți: pe Vahe, pe Moludji, pe mine, pe dumneata etc. Ori a schimbat valiza, ori conținutul ei. Și

așa se face că, în loc de aur sau mai știu eu ce, am găsit... potcoave de cai morți.

— Lapte pentru sugari ! precizează procurorul. Trebuie să ne grăbim. Farsa a fost făcută cu un scop anume.

— Adică ?

— Nu cred că individul a vrut doar să-și bată joc de Vahe. El s-a gîndit la eventualitatea că îl vom prinde pe Vahe cu valiză cu tot. Trucul său înseamnă timp pierdut pentru noi, timp cîștigat pentru el.

Și procurorul se uită la ceas.

— În curînd va fi ora 2. Înseamnă că are un avans de timp foarte mare. Presupunînd că a putut trece granița cu un automobil, acum poate fi în altă țară...

— Într-un avion via Roma-Paris, adăugă Spiru.

— În avion se călătorește mai comod și mult mai rapid, consimți Amilcar.

— Mă gîndesc, totuși, de ce în această valiză au fost puse cutii cu lapte și nu altceva ? Ar fi putut pune orice : cuie, cărămizi, fiare vechi...

— Sau ar fi pus cutii de conserve de carne, de legume. Dar dacă ar fi pus cutii cu praf de spălat rufe, sau cu făină, sau cu alt praf, sau pulbere albă ?

— Evrika ! exclamă căpitanul. Cred că este clar. Individul ne-a jucat o farsă indirectă nouă. Cutiile au fost puse astfel pentru cineva care cunoaște adevăratul conținut. Să semene deci cu adevăratul conținut.

— În felul acesta, individul a trădat ce anume conținea valiza căutată. Nici obiecte de interes arheologic, nici pietre prețioase, nici obiecte religioase, ci o substanță de culoare albă, în formă de praf, asemănătoare la prima vedere cu orice praf alb de bucătărie, de spălătorie, de farmacie sau de cosmetică.

— Cu 15 cutii conținînd această substanță, „amicul" nostru a dat, într-adevăr, o lovitură mare ! Însă abia după ce a luat această „încărcătură" cu el s-a ivit cea mai complicată problemă : aceea de-a o trece peste graniță.

— Eu n-aș fi chiar atît de sigur, spuse, meditativ, procurorul.

— Această substanță seamănă destul de bine cu alte prafuri, vizual. Din punct de vedere olfactiv, însă, e deosebită : șocantă, chiar. Există cîini special dresați, care o miros oriunde ar fi ascunsă : sub caroseria unei mașini, într-o claie de fîn, chiar și în gaură de șarpe. Închipuie-ți acum, 15 cutii a cîte un kilogram !

— Cutiile pot fi ermetice. Eventual, puse în lădițe de brad, a cîte 5 cutii.

— Nu are importanță. La orice punct vamal, ar fi desfăcută măcar una dintre ele.

— Dar dacă, în realitate, nu e în cutii ?

— În orice ar putea fi, nu scapă. Și noi nu avem nici junglă, ca să ne fie teamă că „amicul" nostru și-ar transporta marfa cu ajutorul maimuțelor, nici deșert, unde sînt folosite cămilele.

Pandrea reveni cu o figură nu prea veselă :

— Toate cutiile conțin lapte praf, spuse el.

— Adu-l aici pe Moludji, ordonă căpitanul.

Fachirul intră în cameră cu o figură buimacă.

— Ne-am gîndit că ți-o fi foame, spuse Spiru. Ce zici de o cafea cu lapte ?

— Vă bateți joc de mine, spuse Moludji. Și privi cu atenție cutia desfăcută de pe birou.

— Uită-te, să vezi pe ce ai fi dat banii ! îl îndemnă procurorul.

Moludji luă cutia, o mirosi, luă puțin praf între degete, îl duse la nas, apoi îl gustă cu vîrful limbii și scuipă.

— E o porcărie! strigă el. O mare porcărie. De un an de zile mă gîndesc la cutiile astea...

— Dacă nu te-am fi prins noi, le cumpărai pe bani grei! se amuză procurorul.

— Și ce ai fi vrut să găsești în cutii?! se miră cu ostentație căpitanul.

— Parcă dumneavoastră nu știți! clipi șiret din ochi Fachirul. Și rînji spre ei cu dinții lui galbeni și neregulați. Praf în valoare de 35 000 de dolari kilogramul, adăugă, ca pentru sine. Acum s-au dus, se căină el, l-a luat altcineva.

— Inamicul din umbră, glumi Spiru.

— Marfa asta a făcut drum lung pînă aici. Vasul pe care era ascunsă a fost urmărit de poliție. A intrat atunci în apele dumneavoastră și a aruncat ancora în larg. A fost o furtună grozavă însă și au ridicat ancora, înaintînd aiurea spre nord, nord-est. Le-a fost frică să intre în portul vostru. Furtuna a ținut trei zile și trei nopți. Pe undeva, pe lîngă Sulina, vasul a fost avariat. Comandantul a trebuit să ceară ajutor, să salveze echipajul. Un salvator românesc s-a apropiat de navă. A lansat bărci la apă, i-a salvat pe toți. De valiză nu s-a mai știut nimic, sau aproape nimic.

— Cînd s-a întîmplat asta? întrebă procurorul.

— Acum mai bine de o jumătate de an. Luni de zile i-am căutat pe membrii echipajului, răspîndiți pe diferite vase, ca să aflu unde ar putea fi valiza. Un singur om știa ceva: secundul vasului. A murit, însă, înjunghiat. M-am luat atunci după ucigașul său. Se îmbarcase pe un vapor care venea aici. Am sosit și eu, ca turist.

L-am căutat, i-am dat de urmă, dar a dispărut. Am pîndit în epavă, crezînd că se întoarce, că valiza e ascunsă acolo sau prin preajmă. Aţi venit dumneavoastră. Mi-am dat seama că deşi aveam scopuri opuse urmăreaţi acelaşi lucru. M-am luat după dumneavoastră. Restul îl ştiţi.

— Unde crezi că ar putea fi acum inamicul dumitale ?

— Ştiu eu ? Dacă nu a reuşit să fugă cu marfa, va încerca s-o facă. O asemenea marfă nu are nici o căutare aici, la dumneavoastră. În altă parte însă e mai scumpă decît aurul. Se vinde în doze foarte mici, la preţuri foarte mari.

Căpitanul îi făcu semn lui Pandrea să-l ia de acolo. Pentru orice eventualitate, căpitanul comunică la Bucureşti datele pe care le deţinea despre această afacere. Primi asigurări că vor fi anunţate toate punctele de trecere a graniţei, aeroporturile etc. Ceru să i se confirme dacă un tip cu semnalmentele respective a fost văzut pe undeva. Peste cîtva timp, primi înştiinţarea că nu s-a semnalat nimic deosebit la nici un punct de control.

— Linişte peste tot, spuse procurorul. Mă gîndesc ce-a putut face tipul nostru în acest timp. La ora 21 a ucis-o pe Flavia şi a plecat prin ploaie, prin furtună pe străzi. A luat adevărata valiză şi a vrut să dispară. Cu trenul nu prea cred, căci, prudent cum e, se putea gîndi că am dat semnalmentele lui în toate gările. Cu avionul, nici atît. Avioanele nu decolează pe o asemenea vreme. Cu maşina, mai degrabă, dar trebuia să treacă Dunărea cu bacul. Prudenţa îi spunea că ar putea fi reperat. Şi, pe urmă, el e marinar. Unui marinar nu-i stă bine să călătorească pe uscat. E mai sigur pe apă. Mă gîndesc ce vas străin a ridicat ancora în cursul nopţii de ieri.

— Pe o asemenea vreme ? mimă interogația căpitanul.

— Da. Pe o asemenea vreme. Dacă există un singur vas străin care a plecat ieri noapte, să zicem după ora 22, înseamnă că individul se distrează acum într-un bar din Istambul.

Căpitanul Spiru se repezi la telefon.

— Un moment, spuse procurorul. Întreabă și ce vase au plecat în noaptea asta. Și, dacă mai avem vreo șansă, află dacă nu cumva tocmai în aceste clipe urmează să ridice ancora un vas străin.

Spiru vorbi cu căpitănia portului. Cînd închise telefonul, era alb la față de furie.

— Ieri noapte nu a plecat nici un vas. Acum o oră însă a părăsit portul un cargou grecesc.

— Destinația ?

— New York. Încărcat cu geamuri.

— Nostim ! spuse procurorul. O ocazie rară. Geamuri și stupefiante. Alte vase ?

— Vasul „Bahia", cu pavilion panamez, e pregătit de plecare.

— S-ar putea să avem noroc. La New York, glumi procurorul, deși vizibilitatea este redusă din cauza zgîrie-norilor, vapoarele care vin din bazinul mediteranean sau au trecut prin el sînt cercetate cu grijă. „Bahia" e mai bun pentru o treabă ca asta. Tipul nostru poate intra în America pe o poartă oarecare, mai convenabilă, desigur.

— Crezi că avem timp de glume ? se supără căpitanul.

— Nu cred nimic. Vreau să știu dacă poate fi amînată sau măcar întîrziată plecarea unui vas străin.

— În cazuri de forță majoră, da.

— Adică ?

— Contrabandă, crimă, jaf etc.

— E perfect. Telefonează la căpitănia portului să fie amînată plecarea vasului „Bahia" o oră, două, cît e posibil.

— Nu avem nici un motiv... serios, se împotrivi Spiru. Doar nu crezi că tipul nostru se află pe vas ?

— Ți-am spus că nu cred nimic. Nici că tipul nostru se află pe „Bahia", nici că valiza ar fi ascunsă acum într-o cală a acestui vas. Dar îmi închipui că dacă tipul nu e acum departe, dincolo de posibilitățile noastre de a-l urmări, atunci...

— Vasul „Bahia" îl va „prelua" cu valiză cu tot imediat ce va ieși în larg.

— Exact. Și acest lucru nu trebuie să se întîmple nici măcar sub forma unei încercări neizbutite. E mai bine să-l prindem viu și nevătămat pe țărm. Și cu valiza buclucașă în brațe. Dacă e nevoie, îl vom și fotografia : „Dibaciul asasin, în brațe cu mobilul a mai multor crime". După ce-l prindem, vom afla cu cine a luat legătura pe vas, și căpitănia portului va apărea cum nu se poate mai motivată pentru faptul că a cerut amînarea plecării vasului.

Din nou Spiru vorbi cu căpitănia portului. „Este vorba de ceva foarte serios, spuse el în receptor : trafic de stupefiante. Nu vă pot da alte amănunte, adăugă el. Născociți ceva, un control, o neregulă, cu cît mai multă politețe, cu tact, dar în așa fel încît să-i amînați plecarea pentru cîteva ore".

— Și acum ce facem ? întrebă el.

— Mergem la culcare.

— Crezi că... am putea dormi ?

— Dacă am fi siguri că cei de la căpitănia portului întîrzie plecarea vasului pînă la ziuă, cred că am putea trage un pui de somn. Dimineața am afla că grănicerii au

găsit un cetățean străin, cu o valiză în mînă, așteptînd undeva pe malul mării.

— Unde ar putea fi acest loc de așteptare? întrebă căpitanul.

— De la nord la sud, plaja se întinde pe circa 80 de kilometri. Dar, dacă ne gîndim bine, am putea aproxima. Ar putea fi un loc în linie dreaptă cu ieșirea unui vas din radă. Să presupunem că un vas a ieșit din radă și că, la un moment dat, s-a oprit, pretextînd o defecțiune la mașini. Ocrotită de umbrele nopții, o șalupă pornește vertiginos spre mal. Cea mai scurtă distanță dintre două puncte fiind linia dreaptă, șalupa este așteptată într-un asemenea punct. Omul de pe mal nu poate semnaliza însă, căci i-e teamă să nu fie reperat. Atunci acest punct trebuie să fie marcat de ceva: o clădire situată pe un intrînd în mare, un far, un dig, o pădurice. În noaptea de 5 spre 6 iulie, un asemenea loc a fost epava de lîngă digul de larg. S-a întîmplat însă ceva neprevăzut. Acum individul a căutat un alt loc. Așteaptă acolo și speră să nu se mai întîmple nimic neprevăzut. Noi am declanșat însă neprevăzutul. Și cred că vom găsi și locul.

— Clădiri, diguri, pădurici... linie dreaptă... 80 de kilometri de nisip... E totuși nebulos acel loc, nu crezi?

— Ai făcut bine că ai amintit de nisip. Un om cu o valiză în mînă nu se poate deplasa kilometri în șir pe nisip, de-a lungul mării, noaptea. Nu numai pentru că e obositor, dar e și riscant. Poate fi întîlnit de o patrulă de grăniceri. Ce le-ar putea spune? Că admiră luna? E obligat să folosească o mașină.

— Și mașina lasă urme pe nisipul umed, urme după care ne-am putea lua. Gîndește-te însă cîte mașini sînt

parcate pe diferitele plaje, cu dormitoare, cu corturi chiar și printre copaci. Acestea nu lasă urme ?

— Sigur că lasă. Observația aceasta mi se pare cea mai prețioasă. Acum aproximația își pierde caracterul nesigur. Să recapitulăm : un loc aflat lîngă o pădurice, un loc vizibil din larg și nu prea îndepărtat pentru o șalupă lansată la apă. Și să adăugăm : pe o plajă izolată, un cot de nisip, unde nu sînt instalate campinguri, unde nu e țipenie de om. Cunoști un asemenea loc ?

— Cred că da.

— Să mergem ! spuse Amilcar.

Mașina goni prin noapte de-a lungul unei șosele circa 20 de minute. Apoi făcu la dreapta, luînd-o pe cîmp și, de acolo, pe nisipul unei plaje. Înaintară de-a lungul mării, cu farurile stinse.

— Ne apropiem, spuse Spiru, dar nu văd nici o urmă.

Opriră. Cercetară plaja cu atenție. Într-adevăr, nu era nici o urmă de mașină. Marea vuia singură și plaja lăsa o impresie stranie, de loc părăsit, uitat de lume. Cîțiva pescărușI, treziți din somn, își agitară aripile în aer buimaci, apoi se topiră în întuneric.

— Dacă nu acesta este locul ? întrebă căpitanul.

Porniră mai departe. În față se zărea conturul fantomatic al unei pădurici. Amilcar se uită la ceas.

— Este 3 și 5 minute, zise, ca pentru sine. Apoi adăugă : ora epavelor, ora dintre noapte și zi.

Opriră din nou.

— E bine ca mașina să rămînă aici !

Merseră pe jos pînă la primii copaci și întunericul se dovedi util, căci zăriră, printre crengi, ceva mai departe, punctul de jar al unei țigări. Nu folosiră lanternele, nu făcură zgomot ; se apropiau tiptil, dar în momentul ur-

mător se auzi motorul unei mașini care porni, probabil în mare viteză.

— E un Ford Taunus, spuse căpitanul.

Și se repeziră înainte, dar mașina dispăruse, cu farurile stinse, în noapte.

— A plecat! spuse procurorul, cu ciudă.

Se întoarseră la mașina lor, cu inimile bătîndu-le puternic. Peste un minut, erau pe șosea.

— De unde știi că era un Ford Taunus? întrebă procurorul.

— După zgomotul motorului.

Căpitanul luă legătura din mers cu centrala. „Comunicați la toate posturile de control să oprească orice mașină Taunus și să aresteze imediat tipul înalt, slab, cu mustăcioară, pe care-l căutăm și care se află într-o asemenea mașină", ordonă el.

— La ora aceasta, mașinile sînt mai rare. Și mai rare sînt cele cu marca asta.

Cei doi prieteni se priviră cu satisfacție.

EPILOG

— Domnul Antoine Shindra, căutat de poliția de pe trei continente pentru contrabandă cu stupefiante și acte de violență și sadism, este fiul unui prinț scăpătat, ajuns în mizerie într-un sat din Polinesia, sub îngrijirea unei foste proprietare de stabiliment. Prințul muri de abuzul de morfină cu care se injecta singur. Mama lui Antoine avea însă ceva bani și niște bijuterii de valoare, păstrate în taină, și reuși să-i ofere fiului ei condițiile unei educații normale, ținîndu-l la școli-internat pînă la vîrsta majoratului. De la mama lui, franțuzoaică, Antoine moștenise gustul pentru distracții și călătorii. Deoarece în liceu și apoi într-un colegiu dovedise oarecare interes pentru chimie, se angajă la un laborator particular care-l trimise la „specializare" în Franța. Aici i se propuse să lucreze în domeniul ilegal, dar foarte rentabil, al stupefiantelor. Antoine lucră cu multă conștiinciozitate într-un laborator clandestin instalat într-un castel somptuos din sudul Franței, la o distanță de 150 de kilometri de Marsilia. Mai bine de un an de zile stătu acolo, ca într-o închisoare acceptată, căci nu avea voie să părăsească castelul nici măcar pentru a da o raită pînă în satul cel mai apropiat. Acordîndu-i încredere, patronii trimit într-o zi mașina să-l aducă la Marsilia. I se încredință o misiune importantă : transportul stupefiantelor. Se dovedi un marinar destoinic și abil, înarmat cu multă

ipocrizie şi părînd că nu se ocupă decît de navigaţie. Iată însă că o parte din reţeaua de contrabandişti din care făcea parte cade în mîinile poliţiei. Laboratorul este desfiinţat şi o mare cantitate de materie primă este găsită într-un garaj din Monaco. Greutăţi se ivesc şi în drumul materiei prime din Extremul Orient în bazinul mediteranean. Antoine este însărcinat să refacă reţeaua de la sursă pînă în Europa. El dovedeşte şi de data aceasta calităţi „preţioase" : un curaj nebun şi un cinism aproape perfect. Înfiinţează cîteva agenţii ale unei întreprinderi-fantomă şi-şi recrutează oamenii cu grijă. În cele din urmă, cu aprobarea patronilor, Antoine instalează un laborator nu în Europa, unde ar fi dat mai uşor de bănuit, ci chiar în portul de plecare, unde materia primă costă mai puţin şi şansele de cîştig deveneau astfel mult mai mari. Capsulele de mac furnizau opiul brut ; acesta era prelucrat şi transformat în morfină ; din morfină se realiza o cantitate aproape dublă de heroină : praf alb şi scump. În acest laborator, Antoine are un bun specialist : pe Moludji. Un ghinion însă îi urmăreşte pe amîndoi, căci două dintre transporturi se pierd, vasele pe care era marfa sînt avariate de furtună şi părăsite împreună cu marfa de contrabandă. Un al treilea vas este urmărit de poliţie. Marfa se află în grija secundului. Apoi nu le mai parvine nici o veste nici despre secund, nici despre marfă. Shindra pleacă într-o călătorie. În lipsa lui, Moludji miroase că poliţia dă tîrcoale laboratorului şi lasă totul baltă, îmbarcîndu-se, cu acte false, pe un vas cu aceeaşi destinaţie : Europa. De aici încolo vor trăi „în umbră", cu acte false şi duşmănindu-se de moarte, căutînd fiecare aceeaşi pradă. Ce s-a întîmplat după aceea, ştim.

Căpitanul Spiru sorbi cu plăcere din cafeaua aromată. Amilcar se juca, încercînd să facă să stea „în picioare" cuțitul său de lemn de pe birou.

— Am nevoie de o copie după depoziția lui Lulă, spuse el.

— Omul cu perciuni ne-a confirmat prevederile. Acum ne apare clară explicația de ce la începutul anchetei noastre a trebuit să bîjbîim, să pierdem timp. Lulă a luat valiza și a stat ascuns la Paraschivescu două săptămîni. Apoi, într-o noapte, împreună cu Paraschivescu, au ascuns-o la farul părăsit. Cuțitaru nu avea de gînd să împingă lucrurile mai departe. I-a spus lui Lulă că ar fi mai bine să se ascundă la țară, undeva. Apoi a apărut Shindra. Din acest moment, Paraschivescu a hotărît să se descotorosească de Lulă. I-a cerut deci domnului Antoine Shindra să-l lichideze. Voia să se retragă, să-și trăiască bătrînețile la adăpostul unei sume frumoase. Iată copiile după depoziția lui Lulă și mărturisirea lui Paraschivescu. Nu a fost ușor să ne dea această mărturisire. L-am pus față în față cu Shindra, dar nu a recunoscut că îi ceruse acestuia să-l omoare pe Lulă. Am dat drumul benzii de magnetofon pe care înregistrasem depoziția lui Lulă. I-a scăpat un gest de surpriză. Credea, probabil, că Lulă este mort. Și domnul Shindra credea că Lulă a murit. Apoi i-am spus că e mai bine să mărturisească, deoarece, pînă la proces, Lulă se va restabili complet și va apărea în fața instanței.

— Ce a reieșit din confruntarea între Shindra și Vahe ?

— Mai nimic, în afară de ceea ce am bănuit : domnul Antoine l-a păcălit pe Vahe pentru că îi era teamă că acesta e urmărit. A schimbat deci conținutul valizei în ultimul moment. Valiza era autentică, numai conținutul

era fals. Şi schimbarea conţinutului valizei şi uciderea Flaviei au fost determinate de lipsa de timp. Avea nevoie de timp. S-a gîndit că eventualii urmăritori vor pierde mai multă vreme cu cercetarea crimei, cu prinderea lui Vahe, cu descifrarea enigmei cutiilor de lapte praf. A scontat şi pe faptul că vom pierde timp cu urmărirea lui Moludji. A folosit deci toate posibilităţile de-a ne scăpa. Întîmplările l-au ajutat într-o anume privinţă: după ce Moludji a narcotizat-o pe Flavia, nu i-a fost greu s-o omoare, spunîndu-şi că noi vom crede că celălalt e adevăratul criminal. Dar deşi evenimentele s-au complicat şi mai mult în favoarea lui (încercarea de sinucidere a Julianei, jurnalul acesteia cu afirmaţia că ea a ucis-o pe Flavia, faptul că Vahe nu ştia ce conţine valiza), cred că noi am acţionat destul de repede totuşi...

— Nu atît de repede pe cît ar fi trebuit. Gîndeşte-te la vaporul acela, „Bahia". Dacă furtuna nu l-ar fi împiedicat să plece, acum Shindra era departe.

— Nu e chiar sigur. Dacă nu ar fi fost furtuna, vaporul putea să plece şi fără a-l prelua din larg pe Shindra. Căpitanul a declarat că el nu ştia nimic. S-a stabilit că un singur membru al echipajului ştia, un ofiţer de la maşini. Dar dacă odată ajunşi în larg, comandantul s-ar fi opus să lase o şalupă la apă pentru a-l aduce pe Shindra?

— Faptele sînt consumate. Am fi putut conta, la urma urmei, pe vigilenţa grănicerilor. Chiar dacă şalupa ar fi fost lansată la apă şi Shindra aşteptat, grănicerii puteau pune mîna pe ea... Ce face duduia Juliana?

— Cînd am fost la spital pentru Lulă, i-am făcut o vizită şi acestei dudui. Se pare că va trebui transferată într-o clinică de psihiatrie. E sănătoasă la trup, dar

nervii ei se țin parcă într-o ață foarte subțire. M-am consultat cu un specialist și am acceptat ideea de a fi transferată. Bineînțeles, nu am vorbit nimic despre faptul că nu ea este ucigașa Flaviei. Cînd se va însănătoși, dacă se va însănătoși complet vreodată, își va aduce aminte și singură.

— Rămîn totuși cîteva elemente neclarificate suficient. De ele depinde însă stabilirea exactă a vinovăției unor persoane, spuse Amilcar. De exemplu, Lulă nu se poate apăra de acuzația că ar fi participat el însuși la asasinarea lui Fan decît prin simpla lui afirmație că a stat de o parte și apoi a luat valiza. Fan e mort, Flavia e moartă, rămîne Shindra. Shindra poate să spună orice. Nu avem nici un alt martor al acelei scene.

— Ar mai fi un martor. Moludji ne-a declarat că a venit aici și s-a luat pe urma lui Shindra. Că atît el, cît și Shindra au pierdut urma valizei în noaptea de 5 spre 6 iulie. Înseamnă că Moludji a fost și el, pe undeva, prin preajmă.

— Să mergem ! Trebuie să-l interogăm încă o dată pe Moludji, dar foarte amănunțit ; să realizăm apoi o confruntare între el și Shindra. În cazul în care va fi necesar, nu ar fi rău să-l interogăm încă o dată și pe Lulă, eventual să-l punem față în față cu cei doi „gangsteri". Sper că după toate acestea vom avea o imagine detaliată și cît se poate de precisă asupra celor întîmplate în noaptea de 5 spre 6 iulie.

La cîteva zile de la această conversație, Amilcar scrise pe o foaie de hîrtie următorul rezultat al teribilei nopți în care a fost ucis Fan :

„În urmă cu 7 luni, vasul „Pundjab", cu un deplasament de 6 000 de tone, s-a rătăcit în apele noastre teritoriale, fiind avariat de o furtună undeva, lîngă Sulina.

Secundul vasului deținea o valiză din piele neagră în care erau 15 kilograme de heroină pură, în conserve de lapte condensat. El a încredințat această valiză unuia din oamenii de pe salvatorul românesc sosit la fața locului, cu rugămintea de a da valiza unei cunoștințe, adică lui Fan. Secundul nu a putut să ia legătura cu Fan, deoarece s-a îmbolnăvit și a părăsit țara. Fan a ținut ascunsă valiza multă vreme, în așteptarea sosirii proprietarului ei sau a unui mesager al acestuia. Văzînd că nu vine nimeni s-o ia (secundul zăcea într-o cameră modestă, necunoscut, într-un cartier portuar, pe țărmul Mediteranei), s-a hotărît s-o plaseze singur, dată fiind valoarea conținutului. În ultima clipă a povestit Flaviei. Aceasta și-a adus aminte despre un marinar chipeș, înalt, cu mustăcioară, care-i făcea curte. Era Shindra. Ea i-a destăinuit totul lui Shindra, convenind cu acesta prețul afacerii, fără să bănuiască faptul că Shindra venise în țară tocmai cu scopul de a găsi valiza. Au hotărît să se întîlnească la epava de lîngă dig după miezul nopții de 5 spre 6 iulie, Fan să dea valiza, străinul să dea banii. La ora epavelor, adică în jurul orei 3 noaptea, cu o oră înaintea zorilor, un vas care ar fi staționat în larg urma să lanseze o șalupă cu care să plece Shindra cu valiza. Flavia îi mai spusese însă unei persoane despre valiză : lui Lulă, cu convenția ca Lulă să stea prin apropiere și să intervină dacă Flavia ar fi fost în pericol. Lulă însă nu s-a dus direct pe dig. L-a urmărit pe Fan, a asistat chiar la o ceartă între Fan și Flavia la locuința acesteia, dintr-o clădire de pe malul mării, lîngă Cutere. Fan a plecat supărat, Lulă s-a luat din nou după el. Apoi i-a pierdut urma. După miezul nopții l-a așteptat pe dig. Întîi a venit Fan. Apoi Flavia. La urmă, Shindra. Nici Shindra nu a venit singur la întîl-

nire. Pe urmele lui era Moludji. Shindra dăduse tîrcoale casei în care stătea Fan. Pe la ora 1, Shindra a intrat în casă, apoi a ieşit, stingînd lumina. Lulă nu l-a observat pe Moludji, nici Moludji nu l-a văzut pe Lulă. Au stat ascunşi fiecare de o parte şi de alta a epavei. Şi fiecare a urmărit mişcările şi discuţia contradictorie a celorlalţi trei : Fan, Flavia, Shindra. Crima a intervenit după ce vasul din larg a lansat un semnal din care Shindra a dedus că s-a întîmplat ceva neprevăzut şi că şalupa nu va mai veni. De altfel, vasul a dispărut în zare. Shindra nu avea banii la el şi Fan a înţeles că urma să fie tras pe sfoară. În încăierarea dintre Fan şi Shindra a dat şi Flavia, dar nu în Shindra, ci în Fan. Lovitura fatală a fost dată de aceasta. L-a izbit pe Fan, pe la spate, cu o bară de metal, care avea un cioc ascuţit. În acel moment, Moludji a vrut să ia valiza. A alunecat însă pe partea cealaltă a digului, pe pietrele colţuroase, spălate de valuri. Cînd s-a trezit din leşin, nu mai era nimeni acolo. Valiza a luat-o însă Lulă exact cînd cei doi erau preocupaţi să „şteargă" urmele crimei şi să se descotorosească de cadavru. S-a furişat pe dig, în noapte. Era uluit de tot ceea ce se întîmplase. Nu ştia ce să facă : să dea valiza organelor de miliţie, să-i demaşte pe criminali sau să se ascundă undeva şi să aştepte cursul evenimentelor ? Îi era silă de Flavia. După oribila întîmplare la care asistase nu mai voia s-o vadă. Dar dacă Flavia îl va implica şi pe el ? Dacă se va răzbuna, spunînd că toţi trei au fost complici împotriva lui Fan ? S-a ascuns la Paraschivescu, în aşteptarea unei soluţii salvatoare. Îi era teamă că cei doi vor afla despre el şi îl vor ucide. Nu i-a spus deci nimic lui Paraschivescu despre străin, despre Flavia. Paraschivescu, graţie informaţiei lui Vahe Haigaz, a aflat singur totul.

Amilcar și Akma stăteau lungiți pe nisipul mătăsos al plajei, sub bătaia orbitoare a razelor soarelui.

— Imediat ce se va termina procesul, ar fi bine să plecăm undeva la munte, spuse ea. Trebuie să uiți de această obsesie.

— Crezi că este o obsesie ?

— Mă întreb ce te-a determinat să participi la ancheta asta atît de complicată și dificilă în calitate nu numai de anchetator, dar și de detectiv ?

— M-a interesat din prima clipă. Treptat, pe măsură ce m-am angrenat în ea, m-a prins tot mai mult. Cred că mi-am descoperit o a doua vocație. De fapt, această a doua vocație este complementară profesiunii mele. E ca o sare în bucate, adăugă el. Sau, mai bine-zis, ca o împlinire a pasiunii mele de a descoperi adevărul.

— Mai ai și alte pasiuni ? îl întrebă ea.

— Nu știu cîte pasiuni am, răspunse el serios. Îmi închipui că orice om are, pe lîngă pasiunea pentru profesia sa, și o alta. Să zicem, pentru literatură, pentru cinema, pentru fotbal sau filatelie.

— Cred că tu ai cel puțin zece pasiuni din astea ! îl tachină ea.

— Îmi place literatura, mai ales cea polițistă. Îmi place muzica. Dar nu sînt tocmai pasiuni, nu sînt de acel grad, de acea intensitate pe care o are o pasiune, spuse el, și o privi cu un zîmbet anume. Nu sînt de intensitatea pe care o poate avea, de pildă, un sentiment, o atracție irezistibilă față de o femeie, adăugă, de data asta cu vocea învăluitoare și caldă.

Era în una din ultimele zile ale verii aceleia.

CUPRINS

Partea întîi

MĂȘTILE

Un ins ciudat 7
Dosarul unei nopți 21
Juliana 32
Amănunte contradictorii 41
Un program de cabaret 55
Cucuiul 70
Omul cu perciuni 78
Mesajul muzical 86
Labirintul 95

Partea a doua

JOCUL

Răpirea 113
Magazinul de pești exotici 125
Ciocli la ananghie 132
A doua crimă 142
Jurnalul 152
Atenție, se filmează ! 160
Fachirul 170
Valiza buclucașă 180
Epilog 191

Redactor : IORDANA URECHE
Tehnoredactor : CORNEL CRISTESCU

Apărut 1970. Hîrtie ziar de 50 g/m². 70×1000/32. Coli de tipar 6,25. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R—31.

Tiparul executat sub comanda nr. 234 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București
Republica Socialistă România